

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XI — Nr. 236

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 27 mai 1999

SUMAR

Nr.		Pagina
	LEGI ȘI DECRETE	
99.	— Lege privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice	1-46
181.	— Decret pentru promulgarea Legii privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice	47

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

TITLUL I

Modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale

Art. I. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 29 decembrie 1997, aprobată prin Legea nr. 44/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 25 februarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Prezenta ordonanță de urgență stabilește cadrul juridic pentru accelerarea și finalizarea procesului de privatizare, în baza următoarelor principii:

a) asigurarea transparenței procesului de privatizare;

b) formarea prețului de vânzare, în baza raportului dintre cerere și ofertă;

c) asigurarea egalității de tratament între cumpărători;

d) reconsiderarea datoriilor societăților comerciale, în vederea sporirii atractivității ofertei de privatizare.“

2. Articolul 2 va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Prevederile prezentei ordonanțe de urgență se aplică:

a) vânzării de acțiuni la societățile comerciale la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este acționar, indiferent de numărul acțiunilor pe care le deține, inclusiv la societățile naționale, companiile naționale și celelalte societăți comerciale rezultate din reorganizarea regiilor autonome de interes național sau local;

b) vânzării de active ale regiilor autonome și ale societăților comerciale la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este acționar majoritar, inclusiv ale

companiilor naționale și ale societăților naționale ori ale celorlalte societăți comerciale rezultate din reorganizarea unei regii autonome de interes național sau local.“

3. **Articolul 3 va avea următorul cuprins:**

„Art. 3. — În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *societăți comerciale* înseamnă societățile comerciale înființate în baza prevederilor Legii nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat în regii autonome și societăți comerciale, cu modificările ulterioare, societățile comerciale care au fost constituite de autoritățile administrației publice locale în baza Legii administrației publice locale nr. 69/1991, republicată, cu modificările ulterioare, societățile naționale, companiile naționale și alte societăți comerciale rezultate din reorganizarea regiilor autonome de interes național sau local;

b) *societăți comerciale de interes strategic* înseamnă societățile naționale și companiile naționale; alte societăți comerciale cu capital majoritar de stat pot fi declarate de interes strategic prin hotărâre a Guvernului;

c) *acțiuni* înseamnă valorile mobiliare emise de societăți comerciale; acțiunile pot fi ordinare sau preferențiale, în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările ulterioare;

d) *active* înseamnă bunuri sau ansambluri de bunuri din patrimoniul unei societăți comerciale sau regii autonome, care pot fi separate și organizate să funcționeze independent, distinct de restul activității societății sau regiei, cum ar fi unități și subunități de producție, de comerț sau de prestări de servicii, secții, ateliere, ferme, spații comerciale, spații de cazare sau de alimentație publică, spații pentru birouri sau alte bunuri de același gen, inclusiv terenul aferent acestora;

e) *cumpărător* înseamnă orice persoană fizică sau juridică, română sau străină. Cumpărător nu poate fi o persoană juridică română de drept public sau o societate comercială la care statul român ori o autoritate a administrației publice locale deține mai mult de 33% din totalul acțiunilor cu drept de vot în adunarea generală a acționarilor;

f) *minister de resort* înseamnă ministerul sau organul administrației publice centrale în al cărui domeniu de specialitate se încadrează obiectul principal de activitate al societății comerciale sau sub a cărui autoritate funcționează regia autonomă;

g) *instituție publică implicată* înseamnă Fondul Proprietății de Stat sau orice minister de resort ori, după caz, o autoritate a administrației publice locale, care are atribuții de privatizare a unei societăți comerciale;

h) *autoritatea de mediu competentă* este Ministerul Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului sau o agenție locală de protecție a mediului din subordinea acestui minister;

i) *dosar de prezentare* înseamnă ansamblul de date și informații privitoare la o societate comercială sau la un activ, furnizate în scris potențialilor cumpărători de acțiuni sau de active;

j) *obligații de mediu* reprezintă un set minim de obligații ce revin societăților comerciale care se privatizează sau care se transmit o dată cu vânzarea unui activ, din care rezultă obligația conformării cu legislația privind protecția mediului și care se includ de către instituția publică implicată în dosarul de prezentare sau, după caz, în prospectul de ofertă publică. Aceste obligații se stabilesc de către autoritatea de mediu competentă, în baza bilanțului de mediu elaborat în cadrul procesului de privatizare sau de vânzare a unui activ a cărui folosire are impact asupra mediului. Bilanțul va fi elaborat în condițiile stabilite prin normele metodologice emise în baza prezentei ordonanțe de urgență;

k) *agent de privatizare* înseamnă orice persoană juridică, română sau străină, specializată în activități financiare, precum: bănci, societăți și fonduri de investiții, societăți financiare, societăți care prestează servicii de contabilitate, consultanță, intermediere pe piața valorilor mobiliare ori de lichidare și repartizare a patrimoniului social etc., precum și cabinete sau societăți profesionale de avocatură, indiferent dacă acestea acționează individual ori în asociere, cu mențiunea că persoanele juridice străine se pot asocia cu o persoană juridică sau firmă română din categoriile sus-menționate;

l) *închidere operațională* înseamnă ansamblul operațiunilor de natură tehnică și organizatorică întreprinse de administratorii ori, după caz, lichidatorii societăților comerciale cu capital majoritar de stat, din împuternicirea adunării generale a acționarilor sau a consiliului de administrație, având ca finalitate încetarea activității economice a societății și conservarea activelor și a altor bunuri ale acesteia până la vânzarea lor potrivit prevederilor prezentei ordonanțe de urgență; închiderea operațională poate fi totală sau parțială, temporară sau definitivă;

m) *obligații bugetare* înseamnă obligații rezultate din impozite, taxe, contribuții sau alte venituri bugetare, inclusiv majorări de întârziere sau penalități aferente acestora și dobânzi la credite garantate de stat, datorate către bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor speciale;

n) *creditor bugetar* este titularul dreptului aferent unei obligații bugetare.“

4. Titlul capitolului II va avea următorul cuprins: „Competențele și atribuțiile Guvernului, Agenției Române de Dezvoltare și ale instituțiilor publice implicate“

5. Articolul 4 va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — Competențele și atribuțiile în legătură cu procesul de privatizare aparțin Guvernului, Agenției Române de Dezvoltare și instituțiilor publice implicate.“

6. După articolul 4 se introduc articolele 4¹, 4² și 4³ cu următorul cuprins:

„Art. 4¹. — (1) Guvernul asigură îndeplinirea politicii de privatizare, coordonează și controlează activitatea ministerelor și instituțiilor publice, care au competențe și atribuții în realizarea privatizării, ia măsuri obligatorii pentru accelerarea și finalizarea procesului de privatizare și răspunde în fața Parlamentului de îndeplinirea acestor obligații.

(2) În acest scop Guvernul:

a) aprobă strategia națională de privatizare;

b) aprobă elementele esențiale ale contractului de mandat, inclusiv metoda de vânzare și condițiile principale ale contractului ce urmează a fi încheiat de instituțiile publice implicate, respectiv de societățile comerciale, pentru vânzarea acțiunilor ori activelor unei societăți comerciale de interes strategic;

c) acordă, de la caz la caz, scutiri, reduceri, amânări și/sau eșalonări la plata obligațiilor bugetare, pe baza propunerilor înaintate de către creditorii bugetari sau de către instituția publică implicată;

d) ia orice alte măsuri în calitate de autoritate centrală de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență.

Art. 4². — (1) Agenția Română de Dezvoltare elaborează și promovează strategia de privatizare.

(2) În acest scop Agenția Română de Dezvoltare:

a) elaborează și supune Guvernului spre aprobare strategia națională de privatizare prevăzută la art. 4¹ alin. (2) lit. a), pe baza propunerilor instituțiilor publice implicate, în scopul asigurării corelării cu strategiile de dezvoltare pe care le elaborează acestea;

b) elaborează și supune Guvernului spre aprobare proiecte de acte normative în domeniul privatizării;

c) poate acorda asistență tehnică în legătură cu privatizarea;

d) atrage și promovează investițiile străine în scopul privatizării societăților comerciale;

e) întocmește și supune aprobării Guvernului raportul anual cu privire la stadiul procesului de privatizare, pe baza rapoartelor de activitate elaborate de instituțiile publice implicate;

f) centralizează datele privind derularea contractelor de vânzare-cumpărare de acțiuni deținute de stat sau de o autoritate a administrației publice locale și informează Guvernul în acest sens.

(3) În vederea realizării atribuțiilor prevăzute la alin. (2) Agenția Română de Dezvoltare poate încheia contracte de consultanță cu persoane fizice ori juridice, precum și contracte de colaborare cu persoane fizice.

(4) De asemenea, Agenția Română de Dezvoltare are dreptul să solicite, în scris, informațiile necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute în prezentul articol, de la instituțiile publice implicate, precum și de la orice altă instituție publică centrală sau locală, de la registrele independente de evidență a acționarilor, de la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale la care statul este acționar și de la regiile autonome.

Art. 4³. — (1) Instituția publică implicată realizează întregul proces de privatizare.

(2) În acest scop instituția publică implicată:

A. exercită toate drepturile ce decurg din calitatea de acționar a statului sau a autorităților administrației publice locale, având capacitatea de a împuternici reprezentanții săi în adunarea generală a acționarilor să acționeze pentru:

a) administrarea eficientă a societăților/companiilor naționale și a societăților comerciale pe care le are în portofoliu, în vederea sporirii atractivității, luând măsuri privind:

— pregătirea și realizarea unor operațiuni organizatorice, tehnice, tehnologice, manageriale și financiare, destinate să asigure creșterea realizărilor tehnico-economice ale societății comerciale și diminuarea obligațiilor bugetare sau de altă natură;

— restructurarea societăților comerciale prin fuziune, divizare, vânzare de active și conversie în acțiuni a datoriilor față de creditorii comerciali, precum și prin închidere operațională, totală sau parțială;

— solicitarea acordării de îlesniri la plata obligațiilor bugetare și negocierea propunerilor în acest sens, care vor fi supuse aprobării potrivit legii;

b) lichidarea societăților comerciale neprofitabile;

B. ia toate măsurile necesare pentru realizarea procesului de privatizare a societăților comerciale:

a) stabilește metoda adecvată de privatizare și o schimbă în măsura în care este necesar;

b) publică în presa scrisă și/sau în sistem electronic, pe plan local, național și/sau internațional, listele cuprinzând societățile comerciale care se privatizează;

c) întocmește dosarul de prezentare, raportul de evaluare, prospectul de ofertă publică sau alte documente ce prezintă relevanță în procesul de privatizare, potrivit prezentei ordonanțe de urgență și normelor metodologice emise în aplicarea acesteia;

d) efectuează vânzarea, la prețul de piață, a acțiunilor emise de societățile comerciale;

e) inițiază sau, după caz, aprobă, în condițiile legii, vânzarea la prețul de piață a activelor din patrimoniul

societăților comerciale și regiilor autonome, cu excepția celor supuse în mod obligatoriu procedurii de vânzare, potrivit dispozițiilor prezentei ordonanțe de urgență.

(3) Litigiile privind contractele, convențiile, protocoalele și orice alte acte ori înțelegeri, încheiate de către instituțiile publice implicate în scopul de a pregăti, efectua sau finaliza procesul de privatizare a unor societăți comerciale sau grupuri de societăți comerciale, sunt de competența secțiilor comerciale ale instanțelor judecătorești.“

7. Articolul 5 va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) Fondul Proprietății de Stat este o instituție de interes public, cu personalitate juridică, în subordinea Guvernului, care acționează pentru diminuarea implicării în economie a statului și a autorităților administrației publice locale, prin vânzarea acțiunilor acestora. Bugetul Fondului Proprietății de Stat se formează integral din veniturile rezultate ca urmare a privatizării societăților comerciale, din dividende și din dobânzile aferente disponibilităților sale bănești, se aprobă de către Guvern și se gestionează în regim extrabugetar.

(2) Fondul Proprietății de Stat exercită atribuțiile prevăzute la art. 4³ alin. (2) cu privire la societățile comerciale, altele decât cele de interes strategic, în cazul cărora aceste atribuții se exercită de către ministerele de resort. Guvernul poate hotărî ca și în cazul unor asemenea societăți Fondul Proprietății de Stat să exercite atribuțiile prevăzute la art. 4³ alin. (2). În cazul societăților comerciale constituite în baza Legii administrației publice locale nr. 69/1991, atribuțiile prevăzute la art. 4³ alin. (2) se exercită de către autoritățile administrației publice locale.“

8. Alineatul (1) al articolului 6 va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) Conducerea Fondului Proprietății de Stat este asigurată de un consiliu de administrație format din președinte, vicepreședinte și 9 membri, numiți de către primul-ministru, persoane cu pregătire și cu experiență în domeniul comercial, financiar, juridic sau tehnic, dintre care unul este președintele Agenției Române de Dezvoltare.“

9. Alineatul (2) al articolului 6 se abrogă.

10. Alineatul (4) al articolului 6 va avea următorul cuprins:

„(4) Regulamentul de organizare și funcționare a Fondului Proprietății de Stat se aprobă prin hotărâre a Guvernului.“

11. Alineatele (1) și (2) ale articolului 8 se abrogă.

12. Alineatul (3) al articolului 8 va avea următorul cuprins:

„(3) Activitatea Fondului Proprietății de Stat se desfășoară pe principiul descentralizării. În acest scop, societățile comerciale care fac parte din categoria întreprinderilor mici și mijlocii pot fi privatizate la nivelul sucursalelor

teritoriale și al direcțiilor teritoriale județene ale Fondului Proprietății de Stat.“

13. Alineatele (1)–(4) ale articolului 9 vor avea următorul cuprins:

„Art. 9. — (1) Veniturile încasate de instituțiile publice implicate din vânzarea acțiunilor emise de societăți comerciale și din dividende se varsă la bugetul de stat sau, după caz, la bugetele locale, după deducerea cheltuielilor prevăzute în bugetele acestor instituții și efectuate în conformitate cu prevederile prezentei ordonanțe de urgență. Bugetele proprii privind activitatea de privatizare ale ministerelor de resort se aprobă de către Guvern și se administrează în regim extrabugetar.

(2) Cheltuielile includ următoarele:

a) cheltuielile proprii de organizare și funcționare, care, în cazul instituțiilor publice implicate, altele decât Fondul Proprietății de Stat, sunt limitate doar la cele efectuate în scopul privatizării;

b) cheltuielile legate de plata onorariilor pentru consultanți, agenți de privatizare sau firme de avocatură și cele pentru pregătirea și realizarea privatizării societăților comerciale;

c) costurile implicate de închiderea operațională, dizolvarea și lichidarea societăților comerciale;

d) sumele plătite efectiv cumpărătorilor în executarea garanțiilor acordate acestora de instituțiile publice implicate și/sau cheltuielile efectuate pentru combaterea ori stingerea pretențiilor formulate de cumpărători, precum și despăgubirile cuvenite potrivit art. 31 alin. (4) și art. 32⁴;

e) sumele cu care instituțiile publice implicate participă la majorarea capitalului social al unor societăți comerciale în cazurile prevăzute de lege.

(3) Cheltuielile menționate la lit. a), b) și e) ale alineatului precedent sunt planificate la 20% din veniturile obținute din vânzări. În situația în care sumele rămase la dispoziția instituției publice implicate nu sunt îndeștătoare pentru acoperirea cheltuielilor prevăzute la alin. (2), majorarea plafonului acestora se va face prin hotărâre a Guvernului.

(4) Din sumele vărsate la bugetul de stat potrivit alin. (1) se constituie un fond la dispoziția Guvernului, din care se finanțează programe de recalificare și reintegrare profesională a salariaților disponibilizați, programe de dezvoltare regională, programe de dezvoltare a întreprinderilor mici și mijlocii, precum și alte programe de dezvoltare, care se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.“

14. După alineatul (4) al articolului 9 se introduce alineatul (4¹) cu următorul cuprins:

„(4¹) Companiile sau societățile naționale beneficiare de împrumuturi externe de la organisme internaționale, contractate de stat, care la rambursarea ratelor de capital, a dobânzilor și a altor costuri în valută nu își îndeplinesc

obligațiile de plată conform acordurilor subsidiare de împrumut încheiate cu Ministerul Finanțelor, pot solicita, în condițiile stabilite prin hotărâre a Guvernului, să fie suportate din fondurile realizate din privatizare.“

15. Alineatul (5) al articolului 9 va avea următorul cuprins:

„(5) În cazul în care societățile comerciale înființate prin decizie a autorităților administrației publice locale se privatizează de către Fondul Proprietății de Stat, veniturile încasate din vânzarea acțiunilor se varsă la bugetul local, după deducerea unei cote de 10%, care rămâne la dispoziția Fondului Proprietății de Stat pentru acoperirea cheltuielilor legate de privatizare.“

16. După alineatul (5) al articolului 9 se introduce alineatul (5¹) cu următorul cuprins:

„(5¹) Veniturile încasate de instituțiile publice implicate, altele decât Fondul Proprietății de Stat, din vânzarea acțiunilor emise de societăți comerciale înființate prin decizie a autorităților administrației publice locale, se varsă la bugetul local după deducerea cheltuielilor prevăzute la alin. (2), cu respectarea prevederilor alin. (3).“

17. Alineatele (6) și (6¹) ale articolului 9 vor avea următorul cuprins:

„(6) Instituțiile publice implicate nu pot aloca fonduri și nu pot acorda credite societăților comerciale; de asemenea, ele nu pot cumpăra acțiuni emise de societăți comerciale ori active, cu excepția cazurilor prevăzute de lege.

(6¹) Instituțiile publice implicate au obligația să deruleze fondurile rezultate din operațiuni de privatizare prin conturi deschise la trezoreria statului.“

18. Articolul 10 va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — (1) Controlul respectării de către instituția publică implicată a cadrului juridic aplicabil în materia privatizării, constatarea contravențiilor și stabilirea sancțiunilor se realizează de către Ministerul Finanțelor, în condițiile stabilite prin normele metodologice emise în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Determinarea metodei de privatizare și alegerea agentului de privatizare și/sau a cumpărătorului, operațiunile prevăzute la art. 4³ alin. (2) lit. A, precum și legalitatea clauzelor din contractele încheiate de Fondul Proprietății de Stat, incluzând, între altele, clauzele privitoare la prețul vânzării, nu sunt supuse controlului Curții de Conturi. Curtea de Conturi controlează numai încasarea și folosirea, potrivit destinațiilor prevăzute de lege, a veniturilor cuvenite Fondului Proprietății de Stat.

(3) Membrii Consiliului de administrație și salariații Fondului Proprietății de Stat nu răspund pentru operațiunile acestuia, în afară de cazul în care faptele lor constituie infracțiuni sau delikte civile. Membrii Consiliului de adminis-

trație și salariații Fondului Proprietății de Stat nu răspund pentru acțiunile sau inacțiunile agenților de privatizare.

(4) Prevederile alin. (2) și (3) se aplică, în mod corespunzător, și celorlalte instituții publice implicate.“

19. Articolul 11 se abrogă.

20. Titlul secțiunii I a capitolului III se abrogă.

21. Articolul 13 va avea următorul cuprins:

„Art. 13. — (1) Instituțiile publice implicate vând acțiunile prin următoarele metode:

- a) ofertă publică;
- b) metode de vânzare specifice pieței de capital;
- c) negociere;
- d) licitație cu strigare sau în plic;
- e) certificate de depozit emise de bănci de investiții pe piața de capital internațională;
- f) orice combinație a metodelor prevăzute la lit. a)–e).

(2) În cazul în care instituția publică implicată decide să formuleze o ofertă de vânzare, prețul de ofertă va fi, de regulă, egal cu valoarea nominală a acțiunilor, cu precizarea că vânzarea se face la prețul de piață rezultat din raportul dintre cerere și ofertă, indiferent de metoda de privatizare utilizată, fără a exista un preț minim de vânzare.

(3) În scopul determinării principalelor elemente ale vânzării de acțiuni, instituția publică implicată va putea dispune întocmirea unui raport de evaluare.

(4) Acțiunile se vor vinde la prețul de piață rezultat din raportul dintre cerere și ofertă, chiar dacă acest preț este inferior celui rezultat din raportul de evaluare.

(5) Ministerul Finanțelor, în numele și pe seama statului, poate stinge, cu acordul părților, obligațiile asumate de acesta în temeiul împrumuturilor externe contractate, prin transmiterea acțiunilor deținute de stat la societățile comerciale către deținătorii de obligațiuni de stat. Modalitățile de efectuare a acestei operațiuni se vor stabili prin normele metodologice care vor fi elaborate în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență.

(6) Instituțiile publice implicate pot primi, în schimbul acțiunilor emise de societățile comerciale, obligațiuni sau alte instrumente garantate de stat, în condițiile stabilite de Guvern.“

22. Articolul 14 va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — (1) Vânzarea va fi precedată de publicarea unui anunț de vânzare sau de formularea unei oferte irevocabile, valabilă cel puțin 30 de zile, dar nu mai mult de 180 de zile de la data publicării. În cazul vânzării unor pachete de acțiuni din capitalul social al unor bănci sau societăți comerciale mari, la propunerea instituției publice implicate, Guvernul poate dispune prelungirea termenului de valabilitate a ofertei.

(2) Instituțiile publice implicate asigură publicarea anunțurilor și ofertelor de vânzare în presa locală, națională de largă răspândire și/sau prin mijloace electronice și, după caz, într-un jurnal internațional, în condițiile stabilite prin normele metodologice ce vor fi elaborate în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență.

(3) Vânzarea va fi precedată de întocmirea unui dosar de prezentare, în cazurile prevăzute în normele metodologice emise în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență. Pentru societățile comerciale cotate la bursele de valori sau pe alte piețe organizate, interne sau internaționale, oferta se va întocmi pe bază de prospect, în conformitate cu normele și instrucțiunile Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare sau ale autorităților competente, după caz. Dosarul de prezentare va cuprinde și drepturile de proprietate industrială.

(4) La cererea instituției publice implicate sau a agentului de privatizare, pentru stabilirea situației obligațiilor bugetare scadente ale societăților comerciale supuse privatizării, Ministerul Finanțelor va împuternici direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat în a cărei rază teritorială se află sediul respectivei societăți comerciale să inițieze procedura întocmirii unui raport asupra naturii și cuantumului tuturor acestor obligații bugetare.

(5) Pe baza acestui raport Ministerul Finanțelor va emite un certificat de sarcini fiscale, care va preciza natura și cuantumul tuturor obligațiilor bugetare la data raportului.

(6) Societatea comercială privatizată va fi exonerată de drept de plata oricărei alte obligații bugetare, scadentă la data raportului și neevidențiată în certificatul de sarcini fiscale emis în conformitate cu alin. (5).

(7) Termenele și etapele procedurii de întocmire a raportului și de emitere a certificatului de sarcini fiscale vor face obiectul reglementării normelor metodologice emise în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență.

(8) Prevederile alin. (4)–(7) se aplică indiferent de procentajul pe care îl reprezintă acțiunile ce fac obiectul vânzării în capitalul societății comerciale supuse privatizării.

(9) La cererea potențialului cumpărător, în condițiile prevăzute în normele metodologice emise în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență, instituția publică implicată și societatea comercială supusă privatizării sunt obligate să asigure accesul liber la toate datele și informațiile privind activitatea și situația patrimonială a societății comerciale, în scopul întocmirii de către acesta a propriului raport de expertiză asupra societății. Aceasta nu exclude posibilitatea ca instituția publică implicată să negocieze și să convină acordarea unor garanții cumpărătorului pentru daune specifice, incluzând, între altele, daune cauzate cumpărătorului prin faptul că societatea este ținută să îndeplinească vreo obligație, inclusiv față de terți, sau suportă vreo pierdere ca rezultat al unor acte, fapte și operațiuni care nu au fost

dezvăluite sau a căror aducere la îndeplinire ar implica costuri ce depășesc nivelul prevăzut în contractul de vânzare-cumpărare și a căror cauză a existat la data încheierii contractului. Răspunderea instituției publice implicate este limitată în toate cazurile la prețul plătit efectiv de cumpărător. Statul garantează îndeplinirea obligațiilor de plată ale instituției publice implicate.

(10) Pe parcursul derulării procesului de privatizare administratorii societății comerciale sunt obligați să notifice imediat instituției publice implicate producerea oricărui act sau fapt de natură să modifice datele cuprinse în dosarul de prezentare sau să angajeze răspunderea societății.“

23. Articolul 15 va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — Instituțiile publice implicate au dreptul să contracteze cu persoane fizice sau juridice, române ori străine, servicii de asistență de specialitate în domeniul privatizării, restructurării și lichidării. De asemenea, instituțiile publice implicate pot încheia contracte cu societăți de valori mobiliare, pentru vânzarea acțiunilor la bursele de valori sau pe alte piețe organizate, naționale ori internaționale, precum și cu bănci de investiții, pentru transferul și vânzarea unui portofoliu de acțiuni pe piața de capital internațională, în baza certificatelor de depozit sau a altor instrumente financiare utilizate pe această piață.“

24. După articolul 15 se introduc articolele 15¹ și 15² cu următorul cuprins:

„Art. 15¹. — (1) În vederea măririi șanselor de privatizare a societăților comerciale, instituțiile publice implicate pot accepta plata în rate a prețului acțiunilor vândute, în condițiile stabilite în normele metodologice emise în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență.

(2) În cazul vânzării cu plata în rate a prețului acțiunilor unei societăți comerciale de interes strategic, avansul nu va putea fi mai mic de 35% din prețul de vânzare, iar plata ratelor se va eşalona pe o perioadă de maximum 3 ani.

(3) Asupra acțiunilor vândute cu plata în rate se constituie un drept de gaj.

(4) În cazul în care cumpărătorul nu plătește la scadență două rate succesive, contractul poate fi rezolvit.

Art. 15². — (1) În îndeplinirea atribuției prevăzute la art. 4³ alin. (2) lit. A. a) instituția publică implicată înaintază fiecărui creditor bugetar o cerere privind acordarea de înlensiri, precum: scutiri, reduceri, amânări sau eşalonări la plata obligațiilor bugetare, datorate de societățile comerciale supuse privatizării către bugetul administrat de respectivul creditor bugetar.

(2) Fiecare creditor bugetar este obligat să negocieze împreună cu instituția publică implicată posibilitatea acordării înlensirilor solicitate. În cazul în care acordarea acestor înlensiri nu este de competența creditorului bugetar, acesta

este obligat să înainteze Guvernului rezultatul negocierii în termen de 30 de zile de la data înregistrării unei astfel de solicitări și să notifice instituției publice implicate îndeplinirea obligației respective.

(3) Instituția publică implicată este abilitată de drept să supună aprobării Guvernului rezultatul negocierilor în cazul în care creditorul bugetar nu respectă termenul prevăzut la alin. (2) pentru îndeplinirea acestei obligații.

(4) Guvernul va decide cu privire la acordarea înlesnirilor solicitate în termen de 20 de zile de la data primirii rezultatului negocierilor.“

25. Titlul secțiunii a II-a a capitolului III se abrogă.

26. Articolul 19 va avea următorul cuprins:

„Art. 19. — (1) O asociație poate dobândi acțiuni ordinare sau preferențiale emise de o societate comercială dintre cele enumerate la art. 2.

(2) Vânzarea se face la prețul de piață, în baza raportului dintre cerere și ofertă, prin una dintre metodele prevăzute la art. 13 alin. (1) lit. c) și d).“

27. Articolul 20 se abrogă.

28. Alineatul (3) al articolului 21 se abrogă.

29. Articolul 22 se abrogă.

30. Titlul capitolului IV va avea următorul cuprins:

„Vânzarea activelor societăților comerciale și ale regiilor autonome“

31. Titlul secțiunii I a capitolului IV se abrogă.

32. Articolul 24 va avea următorul cuprins:

„Art. 24. — (1) Societățile comerciale la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este acționar majoritar pot vinde sau încheia contracte de leasing imobiliar pentru active aflate în proprietatea lor, cu aprobarea adunării generale a acționarilor sau a consiliului de administrație, după caz, în condițiile stabilite prin normele metodologice emise în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică și regiilor autonome, cu aprobarea prealabilă a ministerului de resort sau, după caz, a autorității administrației publice locale.

(3) Vânzarea activelor se face prin licitație deschisă cu strigare, cu adjudecare la cel mai mare preț obținut pe piață.

(4) Prevederile art. 14 alin. (9) se aplică în mod corespunzător și societăților comerciale vânzătoare de active.

(5) Prevederile prezentului articol se aplică și în cazul perfectării unui contract de leasing imobiliar cu clauză irevocabilă de vânzare, având ca obiect utilizarea activelor aparținând societăților comerciale la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este acționar majoritar, dacă în contractul de leasing imobiliar nu s-a prevăzut altfel.“

33. Articolul 25 se abrogă.

34. Articolul 26 va avea următorul cuprins:

„Art. 26. — (1) La cumpărarea de active potrivit art. 24 nu au dreptul să participe reprezentanții instituțiilor publice implicate în adunările generale ale acționarilor, membrii consiliului de administrație și directorii executivi ai societăților comerciale sau ai regiilor autonome vânzătoare.

(2) Sumele rezultate din vânzarea activelor potrivit art. 24 vor fi utilizate, în următoarea ordine, pentru:

a) plata datoriilor către bugetul de stat și bugetele locale, inclusiv a datoriilor provenind din plățile efectuate de Ministerul Finanțelor în contul garanțiilor executate pentru credite interne și externe, precum și din credite externe contractate direct de stat din care s-au făcut subîmprumuturi;

b) plata datoriilor către bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale;

c) plata altor datorii;

d) efectuarea de investiții;

e) finanțarea activităților cuprinse în obiectul de activitate;

f) efectuarea cheltuielilor legate de îndeplinirea obligațiilor legale de conformare la cerințele de protecție a mediului, după caz;

g) alte destinații.

(3) Vânzarea activelor și utilizarea sumelor rezultate din această vânzare se vor efectua cu respectarea drepturilor contractuale ale creditorilor a căror creanță este garantată cu ipotecă, gaj sau privilegiu asupra activului supus vânzării.

(4) Sumele prevăzute la alin. (2) nu pot fi utilizate pentru plata drepturilor salariale ale personalului societăților comerciale, cu excepția cazurilor prevăzute în convențiile internaționale la care România este parte.“

35. Articolul 27 va avea următorul cuprins:

„Art. 27. — (1) Societățile comerciale și regiile autonome, care au în derulare contracte de locație de gestiune, de închiriere sau de asociere în participațiune, pot vinde sau încheia contracte de leasing imobiliar cu clauză irevocabilă de vânzare, prin negociere directă cu locatarii sau asociații în situațiile în care aceștia au efectuat investiții în activele pe care le utilizează reprezentând mai mult de 15% din valoarea acestor active. În acest caz, din prețul de vânzare se scade valoarea investițiilor pe bază de raport de evaluare acceptat de părți.

(2) Vânzarea se desfășoară cu acordul instituției publice implicate.“

36. Titlul secțiunii a II-a a capitolului IV se abrogă.

37. Articolul 28 va avea următorul cuprins:

„Art. 28. — Regiile autonome și societățile comerciale la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este acționar majoritar, cu acordul instituției publice

implicate, pot vinde active cu plata în rate comercianților — persoane fizice, asociații familiale autorizate în baza Decretului-lege nr. 54/1990, cu modificările ulterioare, sau societăți comerciale constituite în temeiul Legii nr. 31/1990, cu modificările ulterioare, care se încadrează în categoria întreprinderilor mici și mijlocii, în condițiile legii.“

38. Articolul 29 se abrogă.

39. Articolul 30 se abrogă.

40. Titlul capitolului V va avea următorul cuprins:

„Obligații de mediu și protecția salariaților“

41. Articolul 31 va avea următorul cuprins:

„Art. 31. — (1) În cazul în care, ca urmare a transmiterii dreptului de proprietate asupra pachetului de acțiuni, cumpărătorul ar dobândi controlul asupra societății comerciale, acea societate trebuie să întocmească, în conformitate cu dispozițiile normelor metodologice emise în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență, un bilanț de mediu care este supus spre avizare autorității de mediu competente. Avizul va cuprinde obligațiile de mediu ce revin societății comerciale.

(2) Autoritatea de mediu competentă are obligația să emită și să comunice avizul în termen de 15 zile de la data primirii bilanțului de mediu. În cazul necomunicării avizului în termenul legal, societatea comercială este considerată că își desfășoară activitatea în deplină conformitate cu cerințele legale în vigoare privind protecția mediului.

(3) Pe baza bilanțului de mediu avizat potrivit alin. (2) instituția publică implicată are obligația să includă în dosarul de prezentare sau, după caz, în prospectul de ofertă publică obligațiile de mediu ce trebuie să fie îndeplinite de către societatea comercială.

(4) Instituțiile publice implicate sunt obligate să îl despăgubească pe cumpărător, în limita prețului plătit de acesta, respectiv societatea comercială, după caz, pentru prejudicii suferite ca urmare a stabilirii în sarcina societății a unor obligații de conformare cu normele privind protecția mediului sau a unor răspunderi datorate poluării mediului din activități trecute, care nu au fost prevăzute în dosarul de prezentare ori în prospectul de ofertă publică. Statul garantează plata de către instituțiile publice implicate a despăgubirilor prevăzute mai sus.

(5) Dispozițiile alin. (1)—(3) sunt aplicabile și în cazul vânzării de active, atâta timp cât asemenea active fac parte din patrimoniul unei societăți comerciale sau regii autonome ce desfășoară o activitate calificată, în conformitate cu legislația în vigoare, ca având un impact negativ asupra mediului.

(6) În toate cazurile societatea comercială este obligată să îl despăgubească pe cumpărător pentru prejudiciile suferite ca urmare a stabilirii în sarcina acestuia a unor obligații de conformare cu normele privind protecția

mediului care nu au fost prevăzute în dosarul de prezentare a activului.“

42. Articolul 32 va avea următorul cuprins:

„Art. 32. — (1) Salariații societăților comerciale ale căror acțiuni fac obiectul transferului dreptului de proprietate beneficiază de măsurile de protecție socială prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 48/1997, aprobată și modificată prin Legea nr. 51/1998.

(2) În cazul societăților comerciale care se privatizează și care, potrivit contractului de vânzare-cumpărare de acțiuni, aplică măsuri de restructurare ce determină concedieri colective, drepturile compensatorii datorate salariaților disponibilizați se suportă, în limitele și în modalitatea prevăzute de lege, din Fondul pentru plata ajutorului de șomaj.

(3) Beneficiază de măsurile de protecție prevăzute la alin. (2) și salariații societăților comerciale la care societățile comerciale care se privatizează dețin participații de cel puțin 50% din numărul total de acțiuni.

(4) Salariații disponibilizați din societățile comerciale private la data prezentei legi, care aplică măsuri de restructurare aprobate prin hotărâri ale adunărilor generale ale acționarilor, beneficiază de plăți compensatorii din Fondul pentru plata ajutorului de șomaj, în condițiile prevăzute la art. 2 și 19–22 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/1997, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1997, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/1998.

(5) Prevederile alin. (2) se aplică și societăților comerciale la care instituțiile publice implicate vând nu mai puțin de o treime din numărul total de acțiuni pe piețele de capital organizate, numai dacă prospectul de ofertă conține informații referitoare la disponibilizările de personal.

(6) Salariații disponibilizați vor beneficia de măsurile prevăzute în programele de recalificare și reintegrare profesională finanțate din fondul special constituit în acest scop la dispoziția Guvernului, potrivit art. 9 alin. (4).“

43. După capitolul V se introduc capitolele V¹–V³ cu următorul cuprins:

„CAPITOLUL V¹“

Situația unor imobile deținute de societățile comerciale care fac obiectul privatizării

Art. 32¹. — (1) Societățile comerciale care dețin terenuri ce sunt necesare pentru desfășurarea activității în conformitate cu obiectul lor de activitate și al căror regim juridic urmează să fie clarificat vor continua să folosească aceste terenuri până la clarificarea regimului lor juridic.

(2) Societățile comerciale se privatizează fără a include în capitalul social valoarea terenului prevăzut la alin. (1).

(3) După clarificarea regimului juridic terenurile clasificate ca aparținând domeniului public al statului ori al unităților administrativ-teritoriale, după caz, rămân în folosința

societăților comerciale privatizate sau care urmează a fi privatizate, pe baza unei concesiuni acordate de autoritatea competentă, pentru perioada maximă prevăzută de lege. Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 219/1998 privind regimul concesiunilor, metoda, procedura și documentația necesare pentru acordarea concesiunilor vor fi prevăzute în normele metodologice emise în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență. Terenurile clasificate ca aparținând domeniului privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale, după caz, pot fi concesionate în condițiile prevăzute mai sus, închiriate sau oferite societății comerciale spre a fi cumpărate.

(4) Criteriile generale pentru stabilirea redevenței, a chiriei și a prețului de vânzare se determină prin normele metodologice emise în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență.

Art. 32². — (1) Capitalul social al societăților comerciale cărora li s-a eliberat certificatul de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor se majorează de drept cu valoarea terenurilor menționate în certificat.

(2) Administratorii sunt obligați să înregistreze majorarea capitalului social la registrul comerțului în termen de 60 de zile de la data emiterii certificatului, societatea comercială fiind scutită de plata taxelor și a oricăror alte obligații legate de această operațiune.

(3) În cazul în care eliberarea certificatului de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor nu a fost urmată, anterior privatizării, de majorarea corespunzătoare a capitalului social sau dacă certificatul se eliberează după privatizare, capitalul social se majorează de drept cu valoarea terenurilor, care va fi considerată aport în natură al statului sau al unei unități administrativ-teritoriale, după caz, în schimbul căruia se vor emite acțiuni suplimentare ce vor reveni de drept instituției publice implicate. Cumpărătorul are un drept de opțiune la cumpărarea de la instituția publică implicată, la un preț convenit în contractul inițial de vânzare a acțiunilor ori, în lipsa unei clauze în acest sens, la prețul plătit de cumpărător pentru pachetul inițial de acțiuni, reactualizat în conformitate cu prevederile normelor metodologice emise în aplicarea acestei ordonanțe de urgență, a unui număr de acțiuni suplimentare reprezentând un procent din acțiunile nou-emise egal cu cota de participare a cumpărătorului la capitalul social la data când s-a emis certificatul sau la data achiziționării pachetului inițial de acțiuni, după caz. Cumpărătorul își poate exercita această opțiune în termen de două luni de la data înregistrării majorării capitalului social. Transferul dreptului de proprietate asupra acțiunilor nou-emise are loc în momentul plății integrale a acțiunilor.

(4) Până la expirarea termenului de exercitare a dreptului de opțiune, drepturile de vot conferite de acțiunile emise în conformitate cu prevederile alin. (3) sunt suspendate.

(5) Adunarea generală care decide emiterea acțiunilor suplimentare corespunzătoare valorii terenului poate să hotărască convertirea automată a acestora în acțiuni preferențiale, cu dividend prioritar, fără drept de vot, pe data expirării termenului de exercitare a dreptului de opțiune ori, după caz, la data rezoluțiunii contractului de vânzare-cumpărare a acțiunilor.

Art. 32³. — Orice alt acționar al societății comerciale, care nu este parte la un contract de vânzare-cumpărare de acțiuni care să prevadă altfel, poate să exercite dreptul de opțiune prevăzut la art. 32² alin. (3) în aceleași condiții și în schimbul aceluiași preț ca și cumpărătorul.

Art. 32⁴. — (1) Instituțiile publice implicate asigură repararea prejudiciilor cauzate societăților comerciale privatizate sau în curs de privatizare prin restituirea către foștii proprietari a bunurilor imobile preluate de stat.

(2) Instituțiile publice implicate vor plăti societăților comerciale prevăzute la alin. (1) o despăgubire care să reprezinte echivalentul bănesc al prejudiciului cauzat prin restituirea în natură a imobilelor deținute de societatea comercială către foștii proprietari prin efectul unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile.

(3) Despăgubirea prevăzută la alin. (2) se stabilește de comun acord cu societățile comerciale, iar în caz de divergență, prin justiție.

(4) Imobilele preluate de stat în baza unor legi, acte administrative sau hotărâri judecătorești de confiscare, constând în terenuri și clădiri evidențiate în patrimoniul societăților comerciale privatizate sau în curs de privatizare, în absența cărora realizarea obiectului de activitate al acestor societăți comerciale este împiedicată în asemenea măsură încât, ca urmare a acestei restituiri, societatea comercială nu ar mai putea să-și continue activitatea și ar urma să fie supusă dizolvării și lichidării, nu vor fi restituite în natură.

(5) În cazul în care prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă societățile comerciale sunt obligate la plata echivalentului bănesc al imobilelor, instituțiile publice implicate vor plăti direct fostului proprietar suma prevăzută în hotărâre.

(6) Statul garantează îndeplinirea de către instituțiile publice implicate a obligațiilor prevăzute în prezentul articol.

CAPITOLUL V²

Dispoziții speciale privind închiderea operațională și vânzarea activelor nerentabile, fuziunea, divizarea, dizolvarea și lichidarea societăților comerciale supuse privatizării

Secțiunea I

Închiderea operațională și vânzarea activelor nerentabile

Art. 32⁵. — Vor fi supuse închiderii operaționale toate activele pentru care din procesul de exploatare și valorificare

a produselor și serviciilor pe care le realizează nu se pot recupera cel puțin cheltuielile aferente, cu excepția celor a căror exploatare nu poate fi oprită în temeiul unor dispoziții legale ori care sunt integrate într-un proces tehnologic complex, dacă pe ansamblul exploatării acestuia se realizează profit. În acest scop este interzisă compensarea pierderilor dintr-un sector de activitate al societății comerciale cu veniturile obținute din alt sector. Nu se consideră compensare cota-parte cu care sectorul care are pierderi a contribuit la realizarea acestor venituri.

Art. 32⁶. — (1) Activele închise operațional sunt supuse în mod obligatoriu vânzării, iar salariații vor fi disponibilizați, cu acordarea drepturilor compensatorii prevăzute de lege.

(2) Consiliul de administrație are obligația de a publica anunțul de vânzare și data ținerii licitației pentru vânzarea activului, în termen de cel mult 60 de zile de la data luării deciziei de închidere operațională, sub sancțiunea răspunderii pentru daunele aduse societății comerciale.

Art. 32⁷. — (1) Vânzarea activului se face pe bază de licitație publică cu strigare, potrivit prevederilor normelor metodologice emise în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Dacă activul nu poate fi vândut, acesta va fi dezmembrat și/sau casat.

(3) Sumele rezultate din vânzarea activului la licitație sau din valorificarea în urma dezmembrării și/sau casării se utilizează potrivit art. 26 alin. (2) și (3).

Secțiunea a II-a

Dispoziții comune privind fuziunea, divizarea, dizolvarea și lichidarea

Art. 32⁸. — În scopul accelerării procesului de privatizare a societăților comerciale la care statul sau o autoritate a administrației publice locale deține cel puțin 50% +1 din capitalul social, fuziunea, divizarea, dizolvarea voluntară și lichidarea sunt supuse dispozițiilor prevăzute în prezentul capitol.

Art. 32⁹. — (1) Reprezentanții instituțiilor publice implicate în adunarea generală a acționarilor din societățile comerciale prevăzute la art. 32⁸ vor solicita consiliului de administrație să pregătească și să supună adunării generale o evaluare a posibilităților și a consecințelor economice ale fuziunii, divizării sau dizolvării și lichidării societății comerciale, precum și proiectul hotărârii de fuziune, divizare sau dizolvare.

(2) Consiliul de administrație va convoca adunarea generală a acționarilor, care se va întruni în termen de maximum 60 de zile de la data solicitării prevăzute la alin. (1) pentru a decide asupra fuziunii sau divizării ori în termen de cel mult 30 zile de la aceeași dată pentru a hotărî asupra dizolvării și lichidării, precum și pentru a

aproba, în fiecare caz în parte, proiectele actelor adiționale ori constitutive necesare.

(3) Convocarea va fi publicată într-un cotidian național de largă difuzare și într-unul dintre ziarurile de largă răspândire din localitatea în care se află sediul societății comerciale, cu cel puțin 15 zile înainte de data întrunirii adunării generale.

(4) În cazul în care pe ordinea de zi figurează dizolvarea și lichidarea societății comerciale, consiliul de administrație este obligat să pregătească și să pună la dispoziție acționarilor, la sediul societății, cu cel puțin 3 zile înainte de data ținerii adunării generale, situația detaliată a tuturor debitelor societății, cu indicarea creditorilor și a termenului la care creanțele acestora au devenit sau vor deveni scadente.

(5) Pentru validitatea deliberărilor adunării generale este necesară prezența acționarilor care să reprezinte cel puțin jumătate din participarea la capitalul social, iar hotărârile se iau cu majoritatea absolută a voturilor.

(6) În termen de două zile de la data adoptării sale, hotărârea adunării generale a acționarilor se depune la registrul comerțului și se publică într-un cotidian național de largă difuzare și, după caz, într-un cotidian internațional, precum și prin mijloace electronice.

Art. 32¹⁰. — (1) Societățile comerciale prevăzute la art. 32⁸ se dizolvă de drept în cazul în care au datorii neonorate în termen de 60 de zile de la scadență — cu excepția celor din salarii — și care, însumate, depășesc 50% din activ.

(2) Prin excepție de la prevederile alineatului precedent, până la data de 1 ianuarie 2000 dispozițiile acestui articol se aplică numai societăților comerciale care au datorii neonorate în termen de 60 de zile de la scadență — cu excepția celor din salarii — și care, însumate, depășesc 120% din activ, iar în perioada 1 ianuarie–1 august 2000, numai societăților comerciale ale căror datorii sus-menționate depășesc 85% din activ.

(3) În termen de 10 zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, respectiv de la data de 1 ianuarie 2000 ori 1 august 2000, conform distincțiilor stabilite la alin. (2), reprezentanții instituțiilor publice implicate în adunarea generală a acționarilor vor solicita comisiei de cenzori să întocmească și să prezinte consiliului de administrație al societății comerciale, în termen de 30 de zile, un raport privind situația datoriilor restante ale acesteia.

(4) În termen de 20 de zile de la primirea raportului comisiei de cenzori consiliul de administrație va convoca adunarea generală a acționarilor în vederea constatării dizolvării de drept a societății comerciale și începerii procedurii de lichidare. Prevederile art. 32⁹ alin. (3)–(6) se aplică în mod corespunzător.

(5) În cazul societăților comerciale de interes strategic sau al celor aflate într-un stadiu avansat al procesului de

privatizare, Guvernul va putea decide, la propunerea instituției publice implicate, continuarea activității societății comerciale până la o dată ulterioară.

Art. 32¹¹. — În termen de 30 de zile de la data la care adunarea generală a aprobat fuziunea sau divizarea ori dizolvarea voluntară sau a constatat intervenită dizolvarea de drept a societății, consiliul de administrație va definitiva documentele necesare. Hotărârea consiliului de administrație emisă în acest scop va menționa și termenul prevăzut la art. 32²⁹, în care acționarii minoritari și/sau creditorii comerciali pot formula cerere în anulare sau, după caz, opoziție.

Art. 32¹². — (1) Hotărârea consiliului de administrație prevăzută la art. 32¹¹ și, după caz, actele adiționale sau constitutive, semnate de președintele consiliului, se depun la registrul comerțului, împreună cu celelalte documente necesare, în vederea înregistrării, într-o singură etapă, a mențiunilor privind fuziunea sau divizarea, respectiv a mențiunii privind dizolvarea societății.

(2) Hotărârea prevăzută la alin. (1) se publică potrivit art. 32⁹ alin. (6), care se aplică în mod corespunzător.

Secțiunea a III-a

Lichidarea

Art. 32¹³. — (1) În termen de 5 zile de la publicarea hotărârii de dizolvare și lichidare, prevăzută la art. 32⁹ alin. (6) ori, după caz, la art. 32¹⁰ alin. (4), consiliul de administrație este obligat să o notifice, prin curier poștal rapid, cu confirmare de primire, creditorilor cunoscuți ai societății și să publice două anunțuri consecutive într-un cotidian național de largă difuzare și, după caz, într-un cotidian internațional, precum și prin mijloace electronice. În notificare și în anunțuri se precizează valoarea totală a datoriilor societății, astfel cum rezultă din evidențele sale financiar-contabile, creanțele care se compensează total sau parțial cu debite ale creditorului față de societate, ordinea de preferință a creanțelor stabilită conform art. 32²¹ alin. (1), precum și termenul limită în care creditorii își pot manifesta intenția valorificării creanțelor potrivit prevederilor prezentului capitol, prin depunerea unei declarații de creanțe, chiar mai înainte de a ajunge la scadență. Acest termen nu va putea fi mai mic de 15 zile și nu va putea depăși 20 de zile de la data publicării ultimului anunț.

(2) Creditorii care depun declarații de creanțe alcătuiesc asociația creditorilor, în cadrul căreia hotărârile se adoptă cu majoritate absolută de voturi. Votul fiecărui creditor este proporțional cu ponderea creanței sale în totalitatea creanțelor aparținând creditorilor asociați. Asociația creditorilor nu constituie persoană juridică. Organizarea și funcționarea asociației creditorilor vor fi reglementate prin normele metodologice emise în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență.

(3) Dreptul de a contesta existența sau întinderea unei creanțe ori rangul acesteia în ordinea de preferință se stinge în termen de 20 de zile de la publicarea ultimului anunț.

Art. 32¹⁴. — (1) Dispozițiile prezentei secțiuni se aplică și societăților prevăzute la art. 20 din Legea nr. 64/1995, cu excepția cazului în care tribunalul admite în principiu lichidarea societății și repartizarea activului în condițiile Legii nr. 64/1995, la cererea creditorilor care, împreună sau separat, dețin creanțe reprezentând cel puțin 51% din totalul datoriilor evidențiate în situațiile financiar-contabile ale societății și care au depus declarații de creanțe. Cererea se introduce în termen de 20 de zile de la data publicării ultimului anunț prevăzut la art. 32¹³ alin. (1), sub sancțiunea decăderii. În astfel de situații dispozițiile privitoare la reorganizarea societății insolubile nu se aplică.

(2) În ziua următoare expirării termenului prevăzut la alineatul precedent societatea supusă lichidării va depune la tribunalul în a cărui circumscripție teritorială își are sediul situația la zia tuturor debitelor înregistrate în evidențele sale financiar-contabile, indiferent de data scadenței acestora, precum și situația centralizată a tuturor declarațiilor de creanțe, depuse în conformitate cu prevederile art. 32¹³ alin. (1).

(3) În termen de 15 zile de la expirarea termenului prevăzut la alin. (1) președintele tribunalului sau, după caz, judecătorul desemnat în acest scop va hotărî în camera de consiliu, fără citarea părților, asupra admisibilității în principiu a cererii creditorilor. Hotărârea se motivează în toate cazurile și poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la comunicare.

Art. 32¹⁵. — (1) Nici o dobândă, penalitate, majorare de întârziere sau cheltuială similară nu va putea fi adăugată creanțelor negarantate sau părților negarantate din creanțele garantate, începând cu data depunerii hotărârii de dizolvare la registrul comerțului.

(2) Pe aceeași dată se suspendă judecata tuturor acțiunilor în pretenții, judiciare sau extrajudiciare, îndreptate împotriva societății, termenele de prescripție a acțiunilor de realizare a creanțelor aparținând creditorilor acesteia, precum și orice procedură de executare silită pornită împotriva ei, acestea urmând a fi reluate în cazul în care adunarea generală a acționarilor revine asupra hotărârii de lichidare. Adunarea generală nu va putea reveni asupra măsurii de lichidare, dacă a hotărât închiderea operațională totală a societății sau dacă societatea s-a dizolvat de drept, potrivit art. 32¹⁰.

Art. 32¹⁶. — (1) Lichidatorul se numește de către instituția publică implicată, pe bază de licitație, în termen de 60 de zile de la data depunerii hotărârii de dizolvare la registrului comerțului.

(2) Agentul de privatizare care exercită atribuțiile prevăzute la art. 4³ alin. (2) cu privire la societatea comercială supusă lichidării poate îndeplini funcția de lichidator, potrivit mandatului acordat sau pe baza unei solicitări adresate instituției publice implicate, fără a mai fi necesară organizarea unei licitații.

(3) Contractul de angajare a lichidatorului va fi semnat și va intra în vigoare în termen de două zile de la adjudecarea licitației, sub sancțiunea nulității.

(4) Lichidatorul va intra în funcție după depunerea semnăturii la registrul comerțului și a specimenului de semnătură în bancă, în ziua următoare semnării contractului său de angajare.

(5) În termen de 30 de zile de la data intrării în funcție a lichidatorului se va efectua predarea-preluarea patrimoniului și a documentelor societății, potrivit prevederilor art. 247 alin. (4) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, care va fi certificată de către cenzori. La data îndeplinirii acestei formalități funcția administratorilor încetează.

(6) În cazul admiterii în principiu a cererii formulate de creditori în temeiul art. 32¹⁴ alin. (1), numirea lichidatorului potrivit prezentului articol va fi supusă validării de către judecătorul-sindic.

Art. 32¹⁷. — Lichidatorul are obligația ca, în cel mult 15 zile de la data intrării în funcție, să întocmească tabelul de creanțe ce se depune la sediul societății pentru a putea fi consultat de către creditori.

Art. 32¹⁸. — (1) În cazul în care intervine o cauză de încetare a contractului de angajare a lichidatorului, acesta ori, după caz, succesorul său în drepturi este obligat să notifice de îndată situația apărută instituției publice implicate, cu excepția cazului în care aceasta i-a notificat cauza de încetare a contractului.

(2) În cazul societăților dizolvate de drept potrivit art. 32¹⁰, instituția publică implicată va putea cere rezilierea contractului de angajare a lichidatorului și la solicitarea temeinic justificată a asociației creditorilor.

(3) În situația încetării contractului de angajare a lichidatorului, instituția publică implicată va proceda fie la numirea în calitate de lichidator a următorului clasat în urma licitației organizate potrivit prevederilor art. 32¹⁶, fie la numirea unui mandatar special care să administreze patrimoniul societății până la numirea unui nou lichidator în conformitate cu dispozițiile art. 32¹⁶, dar nu mai mult de 60 de zile de la data încetării funcției lichidatorului al cărui mandat a încetat.

(4) Dispozițiile art. 32¹⁶ alin. (4), (5) și (6) se aplică în mod corespunzător în situațiile prevăzute la alin. (3).

(5) Lichidatorul al cărui contract a încetat, până la predarea patrimoniului către mandatarul special sau către noul lichidator, ori mandatarul special, pe timpul îndeplinirii func-

ției sale, nu poate efectua nici un act de lichidare și nici o operațiune asupra patrimoniului societății, cu excepția actelor de conservare și administrare.

Art. 32¹⁹. — (1) Vânzarea bunurilor se face pe bază de licitație deschisă cu strigare, în condițiile prevăzute în normele metodologice emise în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Bunurile se adjudecă la cel mai mare preț oferit.

(3) Contractul de vânzare a bunului adjudecat se încheie, sub sancțiunea nulității, în termen de 5 zile de la data adjudecării licitației. Lichidatorul poate prelungi acest termen cu cel mult 5 zile.

(4) Contractul va putea prevedea plata prețului bunurilor în rate, cu condiția ca plata ratelor să fie asigurată în condițiile prevăzute în normele metodologice emise în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență.

(5) Prevederile art. 32⁷ alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

Art. 32²⁰. — (1) Creditorii, cu excepția acționarilor, își pot depune creanța drept preț, în condițiile prevăzute de normele metodologice emise în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Bunurile sau activele asupra cărora poartă un privilegiu, un drept de gaj sau de ipotecă pot fi adjudecate numai în contul creanței privilegiate sau garantate prin gaj sau ipotecă, în afară de cazul în care creditorul având rang util și necontestat renunță în scris la dreptul său.

(3) Prin adjudecarea bunurilor în contul creanțelor nu se poate aduce atingere ordinii de preferință prevăzute în prezenta ordonanță de urgență.

Art. 32²¹. — (1) Pentru acoperirea pasivului social lichidatorul va efectua plăți în contul creanțelor creditorilor, indiferent dacă acestea sunt sau nu ajunse la scadență, din sumele obținute în urma vânzării bunurilor mobile și imobile ale societății și a valorificării creanțelor față de terți, în următoarea ordine de preferință:

a) pentru acoperirea cheltuielilor aferente vânzării sau îndeplinirii procedurii de lichidare;

b) pentru achitarea salariilor;

c) pentru realizarea creanțelor creditorilor în favoarea cărora societatea a constituit un drept de gaj sau de ipotecă asupra bunurilor sale mobile sau imobile, din sumele obținute prin vânzarea acestor bunuri; aceste prevederi se aplică și în ceea ce privește privilegiile speciale;

d) în contul creanțelor statului sau ale autorităților administrației publice locale, provenite din impozite, taxe și alte obligații fiscale stabilite conform legii, din contribuții la bugetul asigurărilor sociale de stat, precum și la fondurile speciale;

e) în contul creanțelor statului, provenite din sumele plătite de către Ministerul Finanțelor pentru garanțiile la

credite interne și externe executate, precum și pentru credite externe contractate direct de stat, din care s-au făcut subîmprumuturi;

f) în contul creanțelor rezultând din împrumuturi acordate de stat, inclusiv în contul creanțelor rezultate din împrumuturile acordate pentru plata gazelor și a energiei electrice, conform reglementărilor în vigoare la data acordării împrumutului;

g) în contul creditorilor chirografari;

h) în contul acționarilor.

(2) Creanțele rezultate din contractele de vânzare de bunuri ale societății cu plata în rate și garanțiile ce le însoțesc se pot cesiona creditorilor în contul sumelor convenite acestora; creditorii vor notifica cumpărătorului și garantului preluarea contractului și a garanției.

(3) Repartizarea către creditorii prevăzuți la lit. a)–g) a sumelor rezultate din vânzare se efectuează la fiecare 3 luni, iar către creditorii menționați la lit. h), numai după satisfacerea integrală a tuturor celorlalte creanțe.

(4) Nici o distribuție de sume către creditori nu se va putea face mai înainte de rămânerea definitivă a hotărârilor prin care s-au soluționat cererile formulate în conformitate cu art. 32¹³ alin. (3) ori de la soluționarea recursului prevăzut la art. 32¹⁴ alin. (3).

Art. 32²². — Lichidatorul este împuternicit să efectueze cheltuieli și să disponibilizeze personal în limitele necesare pentru funcționarea societății și să urmărească realizarea creanțelor acesteia față de terți. Eventualele disponibilități existente la finele perioadei de lichidare, care nu rezultă din vânzarea bunurilor la licitații, se împart în ordinea prevăzută pentru repartizarea sumelor rezultate din licitații.

Art. 32²³. — (1) Creditorii pot constitui provizioane deductibile fiscal pentru acoperirea pierderilor rezultate din nerealizarea totală sau parțială a creanțelor din sumele repartizate în urma lichidării debitorului. Diminuarea sau anularea provizioanelor se efectuează pe baza unor certificate eliberate de lichidator, la închiderea lichidării, creditorilor neîndestulați, care vor avea înscrisă diferența de creanță rămasă neacoperită.

(2) Creditorii ale căror creanțe au fost prezentate după expirarea termenului de depunere a declarațiilor de creanțe, dar nu mai târziu de închiderea lichidării, vor lua parte la distribuție în mod proporțional numai din sumele eventual rămase după plata creanțelor înregistrate în termen. În acest caz prevederile alin. (1) nu sunt aplicabile.

Art. 32²⁴. — (1) După distribuția sumelor rezultate din valorificarea tuturor bunurilor societății, creditorii ale căror creanțe nu au fost acoperite integral, lichidatorul sau camera de comerț și industrie teritorială pot sesiza tribunalul competent în vederea anulării unor acte juridice ale societății sau angajării răspunderii membrilor organelor de conducere ale acesteia.

(2) Soluționarea acestor acțiuni va profita creditorilor prevăzuți la art. 32²³.

Art. 32²⁵. — (1) În termen de 20 de zile de la ultima licitație cenzorii întocmesc și supun aprobării instituției publice implicate un raport cu privire la ansamblul operațiilor lichidării. Aprobarea raportului are ca efect liberarea lichidatorului.

(2) După aprobare, lichidatorul va asigura depunerea raportului la sediul societății pentru informarea acționarilor, iar după 15 zile de la depunere, înregistrarea acestuia la registrul comerțului, dată la care societatea se radiază de drept fără nici o altă formalitate.

Art. 32²⁶. — Actele, registrele și ștampila societății se predau de lichidator instituției publice implicate, care poate continua, pe cont propriu și în interes propriu, urmărirea creanțelor societății față de terți, rămase neexecutate la data lichidării.

Art. 32²⁷. — La data radierii societății din registrul comerțului încetează de drept orice acțiune îndreptată împotriva acesteia.

CAPITOLUL V³

Soluționarea litigiilor

Art. 32²⁸. — Termenul de prescripție pentru introducerea cererii prin care se atacă o operațiune sau un act prevăzut în prezenta ordonanță de urgență ori se valorifică un drept conferit de aceasta este de 3 luni de la data la care reclamantul a cunoscut sau trebuia să cunoască existența operațiunii sau actul atacat ori de la data nașterii dreptului.

Art. 32²⁹. — Termenul de prescripție pentru introducerea cererilor în anulare și a opozițiilor împotriva hotărârilor prevăzute la art. 32⁹ este de 10 zile de la data publicării hotărârii consiliului de administrație, adoptată în temeiul acestora. În cazul hotărârilor prevăzute la art. 32¹⁰, termenul curge de la data publicării acestora în conformitate cu dispozițiile art. 32⁹ alin. (6).

Art. 32³⁰. — (1) Cererea în anulare și opoziția nu suspendă executarea hotărârii atacate. La cerere, pentru motive întemeiate, instanța poate decide suspendarea, dacă se depune o cauțiune egală cu 1% din valoarea capitalului social al societății comerciale supuse fuziunii, divizării sau lichidării ori, după caz, egală cu o pătrime din valoarea creanței, dar nu mai mult de 200.000.000 lei. Cauțiunea se restituie numai în cazul admiterii acțiunii. Plafonul maxim al cauțiunii va putea fi reactualizat periodic prin hotărâre a Guvernului.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică și cererilor prevăzute la art. 32¹³ alin. (3). În acest caz cauțiunea este de o pătrime din valoarea creanței contestate, fără a depăși plafonul maxim prevăzut la alin. (1).

Art. 32³¹. — (1) Cererile prevăzute la art. 32¹³ alin. (3), la art. 32²⁸ și la art. 32²⁹ sunt de competența curții de apel și se judecă de urgență și cu precădere.

(2) Dacă sunt motive întemeiate pentru care părțile nu sunt în măsură să își prezinte apărările în mod complet, instanța va putea, în mod excepțional, să acorde un termen în cunoștință de cel mult 7 zile.

(3) Instanța este obligată să pronunțe hotărârea în termen de 5 zile de la închiderea dezbaterilor și să comunice părților hotărârea motivată în cel mult 10 zile de la pronunțare.

(4) Hotărârea instanței poate fi atacată numai cu recurs.“

44. **Articolul 33 va avea următorul cuprins:**

„Art. 33. — (1) Constituie contravenții la normele din prezenta ordonanță de urgență următoarele fapte, dacă, potrivit legii penale, nu constituie infracțiuni:

a) nerespectarea regulilor de publicitate pentru vânzarea acțiunilor și a activelor;

b) neîntocmirea bilanțului de mediu în termenul prevăzut de lege;

c) neinclusiunea anumitor bunuri din patrimoniul unei societăți comerciale în oferta de vânzare și în raportul de evaluare ori includerea unor bunuri fictive în oferta de vânzare și în raportul de evaluare, cu scopul vădit de a influența prețul de ofertă;

d) neînregistrarea majorării de capital în termenul prevăzut de lege;

e) atribuirea unui pachet de acțiuni unei persoane în dauna altor persoane care au formulat o ofertă mai avantajoasă, potrivit criteriilor stabilite în oferta de vânzare;

f) divulgarea de informații confidențiale unor terți cu privire la intenția de vânzare a unui portofoliu de acțiuni, în scopul influențării prețului de ofertă sau pentru a favoriza un cumpărător potențial în dauna altor persoane;

g) nerespectarea termenelor și a procedurii de întocmire și eliberare a certificatului de sarcini fiscale;

h) neîndeplinirea obligației de a notifica actele și faptele prevăzute la art. 14 alin. (10);

i) nerespectarea termenului prevăzut la art. 32⁶ alin. (2) pentru publicarea anunțului de vânzare a activelor nerentabile;

j) omisiunea de a convoca adunarea generală a acționarilor în termenul prevăzut la art. 32⁹ alin. (2) sau la art. 32¹⁰ alin. (4);

k) nerespectarea termenului prevăzut la art. 32¹⁰ alin. (3) pentru solicitarea raportului comisiei de cenzori ori a termenului prevăzut la art. 32⁹ alin. (4), la art. 32¹⁰ alin. (3) sau la art. 32¹⁴ alin. (2) pentru depunerea situației privind debitele societății;

l) nepublicarea hotărârilor adunării generale a acționarilor ori ale consiliului de administrație potrivit art. 32⁹ alin. (6), art. 32¹⁰ alin. (4) sau art. 32¹²;

m) nerespectarea termenului prevăzut la art. 32¹¹ pentru definitivarea documentelor necesare fuziunii, divizării sau dizolvării societății;

n) nerespectarea termenului de numire a lichidatorului;

o) nerespectarea termenului de notificare a creditorilor și de publicare a anunțurilor în conformitate cu prevederile art. 32¹³ alin. (1);

p) nerespectarea de către lichidator sau, după caz, de către mandatarul special a termenelor prevăzute la art. 32¹⁶ alin. (4) și (5) și la art. 32¹⁷.

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează după cum urmează:

a) cele prevăzute la lit. a), cu amendă de la 5.000.000 lei la 10.000.000 lei;

b) cele prevăzute la lit. b)–f), cu amendă de la 10.000.000 lei la 20.000.000 lei;

c) cele prevăzute la lit. g)–p), cu amendă de la 50.000.000 lei la 100.000.000 lei.

(3) Pentru situațiile prevăzute la alin. (1) sancțiunile se aplică individual personalului instituției publice implicate, evaluatorilor sau personalului autorității de mediu competente, al ministerului de resort, al Ministerului Finanțelor sau al direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat competente, administratorilor, cenzorilor, mandatarilor speciali sau lichidatorilor societăților comerciale.

(4) În cazul societăților de brokeri și al agenților de privatizare, amenda va fi de la 1.000.000.000 lei la 2.000.000.000 lei.

(5) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute la alin. (1) lit. a)–e) și h)–p) se fac de către Ministerul Finanțelor împreună cu personalul autorității de mediu competente, dacă nu s-a întocmit un bilanț de mediu, ori, după caz, de către Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, pentru contravenția prevăzută la alin. (1) lit. f), sau de către Departamentul de Control al Guvernului, pentru contravenția prevăzută la alin. (1) lit. g).

(6) Amenzile prevăzute la alin. (2) se reactualizează periodic prin hotărâre a Guvernului.

(7) Contravențiilor prevăzute în prezentul articol li se aplică dispozițiile Legii nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor, cu modificările ulterioare, cu excepția art. 25, 26 și 27.“

45. **Titlul capitolului VII va avea următorul cuprins: „Reguli speciale privind privatizarea anumitor societăți comerciale“**

46. **Alineatul (1) al articolului 34 va avea următorul cuprins:**

„Art. 34. — (1) În cazul privatizării societăților comerciale rezultate ca urmare a reorganizării regiilor autonome și în cazul altor societăți comerciale de interes strategic, Guvernul are opțiunea de a păstra o acțiune nominativă de control al statului, stabilind totodată și cine va exercita drepturile ce decurg din această calitate.“

47. După articolul 34 se introduce articolul 34¹ cu următorul cuprins:

„Art. 34¹. — (1) Privatizarea băncilor se desfășoară potrivit prevederilor Legii nr. 83/1997 pentru privatizarea societăților comerciale bancare la care statul este acționar. Vânzarea acțiunilor emise de societățile bancare la care statul este acționar se va desfășura conform oricărei metode prevăzute de prezenta ordonanță de urgență.

(2) Privatizarea societăților comerciale din turism se desfășoară potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 32/1998 privind privatizarea societăților comerciale din turism.“

48. După capitolul VII se introduce capitolul VII¹ cu următorul cuprins:

„CAPITOLUL VII¹

Agenții de privatizare

Art. 34². — (1) În scopul accelerării procesului de privatizare, instituțiile publice implicate pot delega unor agenți de privatizare exercițiul anumitor drepturi, inclusiv orice atribuție prevăzută la art. 4³ alin. (2), cu excepția încheierii contractului de vânzare de acțiuni. Agenții de privatizare vor prezenta, la cererea instituției publice implicate mandante, rapoarte cu privire la activitățile efectuate și vor exercita în mod exclusiv pe perioada mandatului atribuțiile delegate. Mandatul se acordă în legătură cu privatizarea unei societăți comerciale sau a unui grup de societăți comerciale, cuprinse în programe speciale de privatizare prin hotărâre a Guvernului ori selectate în conformitate cu prevederile normelor metodologice emise în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență.

(2) În termen de 15 zile de la primirea propunerii de vânzare de acțiuni, formulată de agentul de privatizare, instituția publică implicată mandantă este obligată să încheie contractul de vânzare de acțiuni sau să comunice motivul refuzului. În cazul nerespectării acestui termen, propunerea de contract este considerată acceptată și agentul de privatizare este împuternicit să încheie contractul.

(3) Agenții de privatizare se pot grupa în baza unui contract de asociere temporară pe obiect sau a unui contract de societate cu răspundere limitată ori pe acțiuni. În cazul asocierilor temporare pe obiect, asociații desemnează asociatul coordonator, împuternicit să participe la procedura de selecție în vederea acordării mandatului prevăzut în prezentul capitol.

Art. 34³. — În exercitarea atribuțiilor ce le revin, potrivit prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, în legătură cu o societate comercială sau cu un grup de societăți comerciale, agenții de privatizare acționează în numele și pe seama instituțiilor publice implicate și au, potrivit mandatului acordat, toate drepturile aferente acțiunilor acestor societăți

comerciale, inclusiv exercițiul puterilor și beneficiile speciale acordate instituțiilor publice implicate prin prezenta ordonanță de urgență și prin normele metodologice emise în aplicarea acesteia, cu excepția dreptului la dividende și a oricărui drept de preferință.

Art. 34⁴. — (1) Instituția publică implicată va organiza, în condiții de publicitate la nivel național și internațional, selectarea prin licitație a agenților de privatizare, cu care se vor încheia contracte de mandat, potrivit normelor metodologice emise în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Indiferent că acționează individual ori asociați, agenții de privatizare trebuie să întrunească anumite cerințe minime de calificare, incluzând experiență în privatizări internaționale și/sau în privatizări sau în alte tranzacții din România, cu luarea în considerare a veniturilor brute sau, în cazul asocierilor, a veniturilor brute consolidate ale membrilor în anul anterior datei emiterii ofertei.

(3) Guvernul va numi o comisie pentru evaluarea tehnică și economică a ofertelor depuse de agenții de privatizare. La evaluarea ofertelor se va avea în vedere, între altele, și nivelul onorariilor solicitate de agenții de privatizare. Comisia are atribuția de a întocmi procesul-verbal de licitație și hotărârea de selectare a ofertei celei mai convenabile.

(4) În cazul societăților comerciale de interes strategic, elementele esențiale ale contractului de mandat se supun spre aprobare Guvernului.

(5) Instituția publică implicată încheie contractul de mandat în termen de 15 zile de la data hotărârii comisiei prevăzute la alin. (3).

Art. 34⁵. — (1) Onorariul agenților de privatizare include o componentă fixă și componente variabile în funcție de costurile efective și de aducerea la îndeplinire a mandatului, potrivit normelor metodologice emise în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Membrii asociați sunt răspunzători solidar pentru neexecutarea sau executarea necorespunzătoare ori cu întârziere a obligațiilor prevăzute în contractul de mandat.“

49. Articolul 35 se abrogă.

50. Articolul 37 se abrogă.

51. Articolul 38 se abrogă.

52. Articolul 40 se abrogă.

53. Articolul 41 va avea următorul cuprins:

„Art. 41. — (1) Prevederile cap. IV se aplică și societăților comerciale cu răspundere limitată la care statul sau o autoritate a administrației publice locale sunt asociați, cu excepția art. 13 alin. (1) lit. a), b), d), e) și f).

(2) Prevederile prezentei ordonanțe de urgență privind vânzarea de active ale societăților comerciale și regiilor autonome se aplică și în cazul vânzării activelor altor persoane juridice cu capital majoritar de stat, stabilite prin hotărâre a Guvernului.“

Art. II. — 1. Vânzările de acțiuni și vânzările de active aflate în curs de desfășurare la data intrării în vigoare a prezentei legi vor continua, potrivit prevederilor acesteia, cu recunoașterea valabilității actelor și a etapelor consumate.

2. Privatizarea societăților comerciale de interes strategic, precum și a societăților comerciale înființate conform Legii administrației publice locale nr. 69/1991, ale căror acțiuni sunt în portofoliul Fondului Proprietății de Stat la data intrării în vigoare a prezentei legi, se va efectua în continuare de către Fondul Proprietății de Stat, cu excepția cazului în care Guvernul decide altfel.

3. În cazul societăților comerciale rezultate din reorganizarea, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, a regiilor autonome de interes local, atribuțiile prevăzute la art. 4³ alin. (2) se vor exercita de către instituția publică implicată în al cărei portofoliu se află acțiunile emise de acestea.

4. Administratorii societății comerciale căreia i s-a eliberat certificatul de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor sunt obligați să înregistreze la registrul comerțului majorarea de drept a capitalului social potrivit art. 32² alin. (1), în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, societatea comercială fiind scutită de plata taxelor și a oricăror alte obligații legate de această operațiune.

5. Toate societățile comerciale, indiferent de structura capitalului social, cărora nu li s-a eliberat certificatul de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor, vor întocmi și vor înainta ministerelor de resort, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, documentațiile necesare în vederea eliberării certificatului.

6. Ministerele de resort vor elibera societăților comerciale prevăzute la pct. 5 certificate de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor și vor transmite Fondului Proprietății de Stat o copie de pe certificat în termen de 5 zile de la data emiterii acestuia.

7. Prevederile secțiunii a III-a a cap. V² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 se aplică și societăților la care, la data intrării în vigoare a prezentei legi, este în curs procedura de lichidare voluntară potrivit Legii nr. 31/1990.

8. Constituie contravenții următoarele fapte, dacă, potrivit legii penale, nu constituie infracțiuni:

a) neînregistrarea majorării capitalului în termenul prevăzut la pct. 4;

b) neremiterea documentației necesare pentru întocmirea certificatului de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor în termenul prevăzut la pct. 5;

c) neîntocmirea și/sau necomunicarea certificatului de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor în termenul prevăzut la pct. 6.

Constatarea și sancționarea acestor contravenții se efectuează potrivit art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997.

9. Dispozițiile prezentului titlu nu se aplică pentru terenurile care intră sub incidența art. 9, art. 22, art. 35 alin. (2), art. 38, art. 39, art. 44 alin. (1), art. 45, art. 46 și art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998.

Art. III. — 1. La data intrării în vigoare a prezentului titlu se abrogă art. 7–9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997, aprobată și modificată prin Legea nr. 151/1997, precum și orice alte dispoziții contrare prezentei legi.

2. În termen de 30 de zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României Guvernul va aproba normele metodologice, regulamentul de organizare și funcționare a Fondului Proprietății de Stat, precum și strategia de privatizare pentru anul 1999.

3. În termen de 3 luni de la data intrării în vigoare a prezentului titlu Guvernul va aproba lista cuprinzând societățile comerciale de interes strategic.

4. Prezentul titlu intră în vigoare după 30 de zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, cu excepția art. III pct. 2 care intră în vigoare la data publicării legii.

5. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 29 decembrie 1997, aprobată prin Legea nr. 44/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 25 februarie 1998, cu modificările și completările ulterioare și cu cele aduse prin prezenta lege, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, dându-se textelor o nouă numerotare.

TITLUL II

Modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing

Art. IV. — Ordonanța Guvernului nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 30 august 1997, aprobată și modificată prin Legea nr. 90/1998, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Prezenta ordonanță se aplică operațiunilor de leasing prin care o parte, denumită *locator/finanțator*, transmite pentru o perioadă determinată dreptul de folosință asupra unui bun al cărui proprietar este celeilalte părți, denumită *utilizator*, la solicitarea acesteia, contra unei plăți periodice, denumită *rată de leasing*, iar la sfârșitul perioadei

de leasing, locatorul/finanțatorul se obligă să respecte dreptul de opțiune al utilizatorului de a cumpăra bunul, de a prelungi contractul de leasing ori de a înceta raporturile contractuale. Utilizatorul poate opta pentru cumpărarea bunului înainte de sfârșitul perioadei de leasing, dacă părțile convin astfel și dacă utilizatorul achită toate obligațiile asumate prin contract.

(2) Operațiunile de leasing pot avea ca obiect bunuri imobile, precum și bunuri mobile de folosință îndelungată, aflate în circuitul civil, cu excepția înregistrărilor pe bandă audio și video, a pieselor de teatru, manuscriselor, brevetelor și a drepturilor de autor.“

2. După articolul 1 se introduc articolele 1¹ și 1² cu următorul cuprins:

„Art. 1¹. — În înțelesul prezentei ordonanțe, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *valoare de intrare* reprezintă valoarea la care a fost achiziționat bunul de către finanțator, respectiv costul de achiziție;

b) *valoare totală* reprezintă valoarea totală a ratelor de leasing la care se adaugă valoarea reziduală;

c) *valoare reziduală* reprezintă valoarea la care, la expirarea contractului de leasing, se face transferul dreptului de proprietate asupra bunului către utilizator;

d) *rata de leasing* reprezintă:

– în cazul leasingului financiar, cota-parte din valoarea de intrare a bunului și a dobânzii de leasing. Dobânda de leasing reprezintă rata medie a dobânzii bancare pe piața românească;

– în cazul leasingului operațional, cota de amortizare calculată în conformitate cu actele normative în vigoare și un beneficiu stabilit de către părțile contractante;

e) *leasing financiar* este operațiunea de leasing care îndeplinește una sau mai multe dintre următoarele condiții:

1. riscurile și beneficiile aferente dreptului de proprietate trec asupra utilizatorului din momentul încheierii contractului de leasing;

2. părțile au prevăzut expres că la expirarea contractului de leasing se transferă utilizatorului dreptul de proprietate asupra bunului;

3. utilizatorul poate opta pentru cumpărarea bunului, iar prețul de cumpărare va reprezenta cel mult 50% din valoarea de intrare (piața) pe care acesta o are la data la care opțiunea poate fi exprimată;

4. perioada de folosire a bunului în sistem de leasing acoperă cel puțin 75% din durata normată de utilizare a bunului, chiar dacă, în final, dreptul de proprietate nu este transferat;

f) *leasing operațional* este operațiunea de leasing care nu îndeplinește nici una dintre condițiile prevăzute la lit. e).

Art. 1². — (1) În cadrul unei operațiuni de leasing poate avea calitatea de finanțator o societate de leasing, persoană juridică română sau străină.

(2) Calitatea de utilizator o poate avea orice persoană fizică sau juridică, română sau străină.“

3. Articolul 3 va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — În cadrul operațiunilor de leasing utilizatorul are dreptul de a-și alege, cu acordul societății de leasing, furnizorul, precum și societatea care va asigura bunul.“

4. După articolul 3 se introduce capitolul I¹ „Contractul de leasing“, cu articolele 3¹–3³, cu următorul cuprins:

„CAPITOLUL I¹

Contractul de leasing

Art. 3¹. — (1) Contractul de leasing trebuie să cuprindă minimum următoarele elemente:

a) părțile în contractul de leasing:

– locatorul/finanțatorul;

– utilizatorul;

b) descrierea exactă a bunului care face obiectul contractului de leasing;

c) valoarea totală a contractului de leasing;

d) valoarea ratelor de leasing și termenul de plată a acestora;

e) perioada de utilizare în sistem de leasing a bunului;

f) clauza privind obligația asigurării bunului.

(2) Contractul de leasing financiar trebuie să cuprindă, pe lângă elementele prevăzute la alin. (1), următoarele:

a) valoarea inițială a bunului;

b) clauza privind dreptul de opțiune al utilizatorului cu privire la cumpărarea bunului și la condițiile în care acesta poate fi exercitat.

(3) Părțile pot conveni și alte clauze.

Art. 3². — Contractul de leasing nu se poate încheia pe un termen mai mic de un an.

Art. 3³. — Contractele de leasing constituie titlu executoriu, dacă utilizatorul nu predă bunul în următoarele situații:

– la sfârșitul perioadei de leasing, dacă utilizatorul nu a formulat opțiunea cumpărării bunului sau a prelungirii contractului;

– în cazul rezilierii contractului din vina exclusivă a utilizatorului.“

5. Articolul 4 va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — Locatorul/finanțatorul se obligă:

a) să respecte dreptul utilizatorului de a alege furnizorul potrivit necesităților;

b) să încheie contract de vânzare-cumpărare cu furnizorul desemnat de utilizator, în condițiile expres formulate de către acesta;

c) să încheie contract de leasing cu utilizatorul și să transmită acestuia, în temeiul contractului de leasing, toate drepturile derivând din contractul de vânzare-cumpărare, cu excepția dreptului de dispoziție;

d) să respecte dreptul de opțiune al utilizatorului, care constă în posibilitatea de a opta pentru prelungirea contractului sau pentru achiziționarea ori restituirea bunului;

e) să îi garanteze utilizatorului folosința liniștită a bunului, în condițiile în care acesta a respectat toate clauzele contractuale;

f) să asigure, printr-o societate de asigurare, bunurile oferite în leasing.“

6. Articolul 5 va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — Utilizatorul se obligă:

a) să efectueze recepția și să primească bunul la termenul stipulat în contractul de leasing;

b) să exploateze bunul conform instrucțiunilor elaborate de către furnizor și să asigure instruirea personalului desemnat să îl exploateze;

c) să nu greveze de sarcini bunul care face obiectul contractului de leasing fără acordul finanțatorului;

d) să efectueze plățile cu titlu de rată de leasing în cuantumul valoric stabilit și la termenele prevăzute în contractul de leasing;

e) să suporte cheltuielile de întreținere și alte cheltuieli care decurg din contractul de leasing;

f) să își asume pentru întreaga perioadă a contractului, în lipsa unei stipulații contrare, totalitatea obligațiilor care decurg din folosirea bunului direct sau prin prepușii săi, inclusiv riscul pierderii, distrugerii sau avarierii bunului utilizat, din cauze fortuite, și continuitatea plăților cu titlu de rată de leasing până la achitarea integrală a valorii contractului de leasing;

g) să permită finanțatorului verificarea periodică a stării și a modului de exploatare a bunului care face obiectul contractului de leasing;

h) să îl informeze pe finanțator, în timp util, despre orice tulburare a dreptului de proprietate, venită din partea unui terț;

i) să nu aducă modificări bunului fără acordul finanțatorului;

j) să restituie bunul în conformitate cu prevederile contractului de leasing.“

7. Articolul 6 se abrogă.

8. Articolul 7 va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — În temeiul contractului de leasing utilizatorul are următoarele drepturi:

a) de acțiune directă asupra furnizorului, în cazul reclamațiilor privind livrarea, calitatea, asistența tehnică, service-ul necesar în perioada de garanție și postgaranție;

b) de a exercita acțiunile posesorii față de terți.“

9. Articolul 8 va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — (1) Drepturile reale ale finanțatorului asupra bunului utilizat în baza unui contract de leasing sunt opozabile judecătorului-sindic, în situația în care utilizatorul se află în reorganizare judiciară și/sau faliment, în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 64/1995, cu modificările ulterioare.

(2) Dacă utilizatorul se află în dizolvare și/sau lichidare, dispozițiile alineatului precedent se aplică și lichidatorului numit potrivit Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată.“

10. Articolul 9 va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — (1) În cazul în care utilizatorul refuză să primească bunul la termenul stipulat în contractul de leasing sau dacă se află în stare de reorganizare judiciară și/sau faliment, societatea de leasing are dreptul de a rezilia unilateral contractul de leasing cu daune-interese.

(2) Finanțatorul nu răspunde dacă bunul care face obiectul contractului de leasing nu este livrat utilizatorului.“

11. Articolul 10 va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — În cazul în care utilizatorul nu execută obligația de plată a ratei de leasing timp de două luni consecutive, finanțatorul are dreptul de a rezilia contractul de leasing, iar utilizatorul este obligat să restituie bunul, să plătească ratele scadente, cu daune-interese, dacă în contract nu se prevede altfel.“

12. Articolul 11 va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — Dacă finanțatorul nu respectă dreptul de opțiune al utilizatorului, acesta datorează daune-interese în cuantum egal cu valoarea reziduală a bunului sau cu valoarea sa de circulație, calculată la data expirării contractului de leasing.“

13. Articolul 12 va avea următorul cuprins:

„Art. 12. — Dacă în timpul derulării contractului de leasing finanțatorul vinde bunul care face obiectul contractului unui alt finanțator, noul finanțator este legat de aceleași obligații contractuale ca și vânzătorul, care rămâne garant al îndeplinirii obligațiilor față de utilizator.“

14. Articolul 13 va avea următorul cuprins:

„Art. 13. — Din momentul încheierii contractului de leasing și până la expirarea acestuia și reintrarea în posesia bunului finanțatorul este exonerat de orice răspundere față de terți pentru prejudiciile provocate prin folosința bunului de către utilizator.“

15. Articolul 14 va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — (1) Societățile de leasing, persoane juridice române, se înființează și funcționează potrivit Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată.

(2) Societățile de leasing sunt societăți comerciale care au în obiectul de activitate desfășurarea operațiunilor de leasing și un capital social minim, subscris și vărsat integral la înființare, de 500 milioane lei.“

16. Literele a), b) și c) ale articolului 15 vor avea următorul cuprins:

„a) valoarea de intrare a bunurilor la momentul încheierii contractului de leasing;

b) suma totală a ratelor de leasing aferente contractului într-un exercițiu financiar, inclusiv cuantumul lor indexat, dacă părțile au prevăzut în contract actualizarea periodică a ratelor:

– pentru leasingul financiar rata de leasing va fi calculată ținându-se seama de valoarea de intrare și de dobânda de leasing aferentă, eşalonată pe perioada derulării contractului; achizițiile de mijloace fixe sunt tratate ca investiții, fiind supuse amortizării în conformitate cu actele normative în vigoare;

– pentru leasingul operațional rata de leasing va fi calculată ținându-se seama de valoarea de intrare a bunului, de beneficiul stabilit de părți și de amortizarea unei părți din valoarea de intrare a acestuia; regimul de amortizare va fi stabilit de părți, de comun acord, în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 15/1994 privind amortizarea capitalului imobilizat în active corporale și necorporale, cu modificările ulterioare;

c) calculul și evidențierea amortizării bunului ce face obiectul contractului se vor efectua, în cazul leasingului operațional, de către finanțator, iar în cazul leasingului financiar, de către utilizator.“

17. Alineatul (2) al articolului 16 va avea următorul cuprins:

„(2) În cazul în care intervin schimbări în ceea ce privește sediul utilizatorului sau al finanțatorului ori schimbări cu privire la situația juridică a bunului, finanțatorul și utilizatorul trebuie să procedeze la rectificare în Cartea funciară și la oficiul registrului comerțului.“

18. Alineatul (3) al articolului 16 se abrogă.

19. Articolul 24 va avea următorul cuprins:

„Art. 24. — Societățile de leasing care perfectează un contract de leasing având ca obiect utilizarea unei construcții sau realizarea și utilizarea unei construcții pot dobândi:

a) dreptul de folosință sau de achiziție a terenului pe care se efectuează lucrarea de către antreprenor;

b) dreptul irevocabil de achiziție a construcției la expirarea contractului de leasing.“

20. După articolul 24 se introduc articolele 24¹ și 24² cu următorul cuprins:

„Art. 24¹. — Veniturile obținute de nerezidenți sub formă de dobândă sau de redevență (rată de leasing) stabilită de către părțile contractante, în cazul contractelor de leasing financiar sau operațional, se impun în România, prin reținere la sursă, potrivit prevederilor convențiilor de evitare a dublei impuneri sau ale legislației interne, după caz. În cazul contractelor de leasing operațional încheiate cu

persoane nerezidente, redevența înseamnă beneficiul stabilit de părți sau toată cota de leasing (rata de leasing), dacă prin contract nu se identifică partea de beneficiu.

Art. 24². — Cheltuielile de asigurare a bunului care face obiectul unui contract de leasing sunt deductibile fiscal de către partea obligată prin contract să plătească primele de asigurare.“

21. Articolul 25 va avea următorul cuprins:

„Art. 25. — (1) Bunurile mobile care sunt introduse în țară de către utilizatori, persoane fizice sau juridice române, în baza unor contracte de leasing încheiate cu societăți de leasing, persoane juridice străine, se încadrează în regimul vamal de admitere temporară, pe toată durata contractului de leasing, cu exonerarea totală de la obligația de plată a sumelor aferente drepturilor de import, inclusiv a garanțiilor vamale.

(2) Bunurile mobile care sunt introduse în țară de societățile de leasing, persoane juridice române, în baza unor contracte de leasing încheiate cu utilizatori, persoane fizice sau juridice române, se încadrează în regimul vamal de import, cu exceptarea de la plată a sumelor aferente tuturor drepturilor de import.

(3) În cazul în care utilizatorul, din vina societății de leasing sau a furnizorului, nu și-a exercitat dreptul de opțiune prevăzut în contract, privind prelungirea termenului de leasing sau achiziția bunului, iar bunul nu a fost restituit, utilizatorul este obligat să plătească taxele vamale la valoarea reziduală a bunului, care nu poate fi mai mică de 20% din valoarea de intrare a bunului.

(4) În cazul achiziționării bunurilor introduse în țară în condițiile alin. (1) și (2), utilizatorul este obligat să achite taxa vamală calculată la valoarea reziduală a bunului din momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare, care nu poate fi mai mică de 20% din valoarea de intrare a bunului.

(5) Termenul în cadrul căruia bunurile urmează să fie restituite sau să primească o nouă destinație vamală este cel convenit între părți prin contractul de leasing, dar nu poate fi mai mare de 7 ani de la data introducerii în țară a bunului.

(6) Subansamblurile și componentele introduse în țară de societățile de leasing în scopul producerii de bunuri care vor face obiectul unor contracte de leasing sunt exceptate de la plata taxelor vamale și a taxei pe valoarea adăugată.“

Art. V. — 1. Contractele încheiate anterior intrării în vigoare a prezentei legi își păstrează valabilitatea.

2. În termen de 12 luni de la publicarea prezentei legi în Monitorul Oficial al României societățile de leasing au obligația de a-și majora capitalul social, astfel încât să aibă un capital minim subscris și vărsat de minimum 500 milioane lei.

3. În cazul nerespectării dispozițiilor prevăzute la alin. 2 societatea de leasing responsabilă nu va mai avea dreptul să efectueze operațiuni de leasing.

Art. VI. — Ministerul Finanțelor va elabora norme metodologice privind contabilitatea operațiunilor de leasing în termen de 30 de zile de la publicarea prezentei legi în Monitorul Oficial al României.

Art. VII. — Ordonanța Guvernului nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing, cu modificările ulterioare și cu cele aduse prin prezentul titlu, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, dându-se textelor o nouă numerotare.

TITLUL III

Modificarea și completarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată

Art. VIII. — Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 29 ianuarie 1998, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Litera i) a articolului 8 va avea următorul cuprins:

„i) clauze privind conducerea, administrarea, funcționarea și controlul gestiunii societății de către organele statutare, controlul acesteia de către acționari, precum și documentele la care aceștia vor putea să aibă acces pentru a se informa și a-și exercita controlul;“

2. După articolul 133 se introduc articolele 133¹ și 133² cu următorul cuprins:

„Art. 133¹. — (1) Între ședințele adunărilor generale, cel mult de două ori în cursul unui exercițiu financiar, acționarii au dreptul de a se informa asupra gestiunii societății, consultând documentele prevăzute în actul constitutiv, în conformitate cu art. 8 lit. i). Ei vor putea cere, pe cheltuiala lor, copii legalizate de pe acestea. În urma consultării acționarii vor putea sesiza, în scris, consiliul de administrație, care va trebui să le răspundă tot în scris, în termen de 15 zile de la înregistrarea sesizării.

(2) Dacă consiliul de administrație nu va răspunde în termenul stabilit la alin. (1), acționarii se vor putea adresa instanței competente, care va putea obliga societatea la plata unei sume de bani pentru fiecare zi de întârziere.

Art. 133². — (1) Unul sau mai mulți acționari, deținând cel puțin 10% din acțiunile reprezentând capitalul social, vor putea cere — individual sau împreună — instanței să desemneze unul sau mai mulți experți, însărcinați să analizeze anumite operațiuni din gestiunea societății și să întocmească un raport, care să le fie înmănat și, totodată, predat oficial cenzorilor societății, spre a fi analizat și a se propune măsuri corespunzătoare.

(2) Onorariile experților vor fi suportate de societate, cu excepția cazurilor în care sesizarea a fost făcută cu rea-credință.“

3. După alineatul (2) al articolului 277 se introduce alineatul (2¹) cu următorul cuprins:

„(2¹) La societățile existente, asociații pot modifica actul constitutiv, prevăzând în el documentele la care aceștia urmează să aibă acces, în sensul art. 8 lit. i).“

TITLUL IV

Modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului

Art. IX. — Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării și lichidării judiciare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 130 din 29 iunie 1995, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 3 octombrie 1997, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Titlul legii va avea următorul cuprins:

„**Lege privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului**“

2. Articolul 2 va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Scopul legii este instituirea unei proceduri pentru plata pasivului debitorului, în încetare de plăți, fie prin reorganizarea întreprinderii și activității acestuia sau prin lichidarea unor bunuri din averea lui până la acoperirea pasivului, fie prin faliment.“

3. După articolul 3 se introduce articolul 3¹ cu următorul cuprins:

„Art. 3¹. — (1) Toate cheltuielile aferente procedurii instituite prin prezenta lege vor fi suportate din averea debitorului.

(2) Plățile se vor face dintr-un cont deschis la o unitate a unei societăți bancare, pe bază de dispoziții emise, în cursul procedurii de reorganizare, de debitor sau de judecătorul-sindic, iar în cursul falimentului, numai de judecătorul-sindic.

(3) În lipsa disponibilităților în contul debitorului se va utiliza fondul de lichidare, constituit din taxele plătite de persoanele fizice și/sau juridice registrului comerțului pentru serviciile prestate de acesta.

(4) Fondul prevăzut la alin. (3) va fi constituit prin majorarea cu 10% a taxelor percepute de oficiile registrului comerțului.

(5) Acoperirea cheltuielilor de lichidare a societăților la care statul deține pachetul de control se va face de către Fondul Proprietății de Stat din veniturile realizate din privatizare.“

4. Articolul 4 se completează cu alineatul (2) cu următorul cuprins:

„(2) Tribunalul și judecătorul-sindic au îndatorirea să asigure efectuarea cu celeritate a actelor și operațiunilor prevăzute de prezenta lege, precum și realizarea în condițiile legii a drepturilor și obligațiilor participanților la aceste acte și operațiuni.“

5. Articolul 5 va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — Toate procedurile prevăzute de prezenta lege, cu excepția recursului prevăzut la art. 6, sunt de competența exclusivă a tribunalului în jurisdicția căruia se află sediul debitorului, care figurează în registrul comerțului, și sunt exercitate de un judecător-sindic desemnat de către președintele tribunalului, în condițiile art. 8.“

6. Articolul 6 va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) Curtea de apel va fi instanța de recurs, pentru hotărârile date de judecătorul-sindic, în baza art. 10.

(2) Recursul va fi judecat în termen de 30 de zile de la înregistrarea dosarului la curtea de apel, citarea părților urmând a fi făcută prin publicitate, în condițiile art. 95 din Codul de procedură civilă.

(3) Prin derogare de la art. 300 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă, hotărârile judecătorești, cu excepția celei de respingere a contestației debitorului — făcută în temeiul art. 26 alin. 5 —, nu vor putea fi suspendate de instanța de recurs.“

7. Articolul 7 se abrogă.**8. Articolul 8 va avea următorul cuprins:**

„Art. 8. — Judecătorul-sindic este nominalizat, în fiecare caz, de președintele tribunalului, dintre judecătorii desemnați ca judecători-sindici, în temeiul art. 12 alin. 3 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească.“

9. Articolul 9 va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — În îndeplinirea îndatoririlor sale judecătorul-sindic va putea desemna, prin încheiere, persoane de specialitate, stabilindu-le și retribuția. Retribuțiile vor fi plătite în conformitate cu art. 3¹.“

10. Articolul 10 va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — Principalele atribuții ale judecătoreștii, în cadrul prezentei legi, sunt:

- a) darea hotărârii de deschidere a procedurii;
- b) judecarea contestației debitorului împotriva cererii introductive a creditorilor pentru începerea procedurii;
- c) desemnarea, prin hotărâre, a administratorului sau a lichidatorului, stabilirea atribuțiilor acestora, controlul asupra activității lor și, dacă este cazul, înlocuirea lor;
- d) judecarea cererilor de a se ridica debitorului dreptul de a-și mai conduce activitatea;
- e) judecarea acțiunilor introduse de administrator sau de lichidator pentru anularea unor transferuri cu caracter patrimonial, anterioare cererii introductive;

f) judecarea contestațiilor debitorului ori ale creditorilor împotriva măsurilor luate de administrator sau de lichidator;

g) confirmarea planului de reorganizare sau, după caz, de lichidare, după votarea lui de către creditorii;

h) hotărârea de a se continua activitatea debitorului, în caz de reorganizare;

i) soluționarea obiecțiilor la rapoartele semestriale și la cel final ale administratorului sau ale lichidatorului;

j) darea hotărârii de închidere a procedurii.“

11. Articolul 11 va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — Hotărârile judecătorești sunt definitive și executorii și vor cuprinde, prin derogare de la art. 261 alin. 4 din Codul de procedură civilă, și motivarea. În condițiile legii ele vor putea fi atacate cu recurs.“

12. Articolul 13 va avea următorul cuprins:

„Art. 13. — (1) Creditorii cunoscuți vor fi convocați de către administrator sau de lichidator ori de câte ori va fi necesar; adunarea creditorilor va fi convocată însă și la cererea creditorilor deținând creanțe în valoare de cel puțin 50% din valoarea totală a acestora. La prima ședință ei vor fi convocați de judecătorul-sindic, în condițiile prevăzute la art. 28.

(2) La ședințele adunării creditorilor vor participa debitorul și 2 delegați ai salariaților acestuia, votând pentru creanțele reprezentând salariile și alte drepturi bănești.

(3) De asemenea, la adunarea creditorilor va putea participa un reprezentant al camerei de comerț și industrie teritoriale.

(4) Prima ședință a adunării creditorilor va fi prezidată de judecătorul-sindic, iar celelalte, de către administrator sau lichidator.“

13. Articolul 14 va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — (1) În cadrul ședințelor adunării creditorilor aceștia vor avea dreptul să analizeze situația debitorului, măsurile luate de administrator sau de lichidator și efectele acestora și să propună, motivat, și alte măsuri.

(2) Planul de reorganizare sau de lichidare va fi supus votului adunării creditorilor, în condițiile stabilite la art. 63 din prezenta lege.“

14. Alineatul (1) al articolului 15 va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — (1) În cadrul primei ședințe adunarea creditorilor va alege, cu majoritate simplă, un comitet format din 3–5 creditorii dintre cei cu creanțe garantate și cei chirografari, care se vor fi oferit voluntar. Dacă nu se va obține această majoritate, comitetul va fi desemnat de judecătorul-sindic.“

15. Articolul 16 va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — (1) Comitetele creditorilor face parte dintre cei îndreptățiți ca, atunci când nu a fost propus de debitor sau nu a fost confirmat un plan de reorganizare, să ceară judecătoreștii să ridice debitorului dreptul de a-și mai conduce activitatea.“

(2) Comitetul creditorilor poate fi autorizat de judecătorul-sindic să introducă acțiuni pentru anularea unor transferuri cu caracter patrimonial — făcute de debitor în fraudă creditorilor —, atunci când astfel de acțiuni nu au fost introduse de administrator sau de lichidator.“

16. Articolul 17 va avea următorul cuprins:

„Art. 17. — (1) În cadrul primei ședințe a adunării creditorilor creditorii care dețin cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor pot decide angajarea unui administrator — persoană fizică sau societate comercială —, stabilindu-i și retribuiția, indiferent dacă, prin hotărârea de deschidere a procedurii, judecătorul-sindic a desemnat un administrator.

(2) Creditorii nemulțumiți pot contesta această decizie în termen de 5 zile la judecătorul-sindic, care va soluționa, de urgență și deodată, toate contestațiile printr-o sentință, prin care va desemna administratorul propus de creditorii sau, după caz, va menține administratorul desemnat prin hotărârea de deschidere a procedurii.

(3) Dacă în termenul stabilit la alin. (2) decizia adunării creditorilor nu este contestată, judecătorul-sindic, printr-o încheiere, va desemna administratorul propus de creditorii, dispunând totodată încetarea atribuțiilor administratorului pe care l-a desemnat prin hotărârea de deschidere a procedurii.

(4) Administratorul, persoană fizică, sau delegatul permanent, persoană fizică, al societății comerciale administratoare va trebui să fie contabil autorizat, expert contabil, licențiat în studii economice sau în drept ori inginer și să aibă cel puțin 5 ani de activitate practică — economică sau juridică.

(5) Dacă creditorii nu decid angajarea unui administrator, judecătorul-sindic poate dispune, în aceeași zi, printr-o încheiere, desemnarea unui administrator, dacă nu fusese desemnat un administrator prin hotărârea de deschidere a procedurii.“

17. După articolul 17 se introduc articolele 17¹–17⁴ cu următorul cuprins:

„Art. 17¹. — Principalele atribuții ale administratorului, în cadrul prezentei legi, sunt:

a) examinarea activității debitorului în raport cu situația de fapt și întocmirea unui raport amănunțit asupra cauzelor și împrejurărilor care au dus la încetarea de plăți, cu menționarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă, și supunerea acelui raport judecătorului-sindic în termen de 30 de zile de la desemnarea sa;

b) supravegherea operațiunilor de gestionare a patrimoniului debitorului;

c) conducerea în tot sau în parte a activității debitorului;

d) stabilirea datelor ședințelor adunării creditorilor;

e) introducerea de acțiuni pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor, precum și a unor transferuri cu caracter patrimonial, a

unor operațiuni comerciale încheiate de debitor și a constituirii unor garanții acordate de acesta, susceptibile a prejudicia drepturile creditorilor;

f) menținerea sau denunțarea unor contracte încheiate de debitor;

g) examinarea creanțelor și, atunci când este cazul, formularea de obiecții la acestea;

h) urmărirea încasării creanțelor referitoare la bunurile din averea debitorului sau la sumele de bani transferate de către debitor înainte de deschiderea procedurii;

i) cu condiția confirmării de către judecătorul-sindic, încheierea de tranzacții, descărcarea de datorii, descărcarea fidejuserilor, renunțarea la garanții reale;

j) sesizarea judecătorului-sindic în legătură cu orice problemă care ar cere o soluționare de către acesta;

k) orice alte atribuții stabilite prin încheiere de către judecătorul-sindic, cu excepția celor prevăzute de lege în competența exclusivă a acestuia.

Art. 17². — Debitorul și oricare dintre creditorii pot face contestație împotriva măsurilor luate de administrator. O astfel de contestație va trebui să fie înregistrată în termen de 10 zile de la data la care măsura a fost luată. Judecătorul-sindic va soluționa contestația în termen de 30 de zile de la înregistrarea ei, în camera de consiliu, putând, dacă va considera necesar, să citeze contestatorul și administratorul.

Art. 17³. — În orice stadiu al procedurii, pentru motive temeinice — dol sau culpă gravă — și în condițiile stabilite pentru desemnarea administratorului, judecătorul-sindic îl poate înlocui prin încheiere.

Art. 17⁴. — În vederea îndeplinirii atribuțiilor sale administratorul va putea desemna persoane de specialitate. Numirea și nivelul retribuițiilor acestor persoane vor fi supuse aprobării judecătorului-sindic.“

18. Se introduce secțiunea a 5-a „Lichidatorul“ înaintea articolului 18.

19. Articolul 18 va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — În cazul admiterii unui plan de lichidare sau al începerii procedurii falimentului, judecătorul-sindic va desemna un lichidator, aplicându-se, în mod corespunzător, art. 17, art. 17², art. 17³, art. 17⁴ și art. 65 alin. (4). Atribuțiile administratorului încetează la momentul stabilirii atribuțiilor lichidatorului de către judecătorul-sindic.“

20. După articolul 18 se introduce articolul 18¹ cu următorul cuprins:

„Art. 18¹. — Principalele atribuții ale lichidatorului, în cadrul prezentei legi, sunt:

a) examinarea activității debitorului în raport cu situația de fapt și cu întocmirea unui raport amănunțit asupra cauzelor și împrejurărilor care au dus la încetarea de plăți, cu menționarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă, și supunerea acelui raport judecătorului-sindic în termen de 30 de zile de la desemnarea sa;

- b) conducerea în tot sau în parte a activității debitorului;
- c) introducerea de acțiuni pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor, precum și a unor transferuri cu caracter patrimonial, a unor operațiuni comerciale încheiate de debitor și a constituirii unor garanții acordate de acesta, susceptibile a prejudicia drepturile creditorilor;
- d) aplicarea sigiliilor, inventarierea bunurilor și luarea măsurilor corespunzătoare pentru conservarea lor;
- e) menținerea sau denunțarea unor contracte încheiate de debitor;
- f) examinarea creanțelor și, atunci când este cazul, formularea de obiecțiuni la acestea;
- g) urmărirea încasării creanțelor din averea debitorului, rezultate din transferul de bunuri sau de sume de bani efectuate de acesta înainte deschiderii procedurii;
- h) primirea plăților pe seama debitorului și consemnarea lor în contul averii debitorului;
- i) vânzarea bunurilor din averea debitorului în conformitate cu prevederile prezentei legi;
- j) încheierea de tranzacții, descărcarea de datorii, descărcarea fidejursorilor, renunțarea la garanții reale sub condiția confirmării de către judecătorul-sindic;
- k) sesizarea judecătorului-sindic cu orice problemă care ar cere o soluționare de către acesta;
- l) orice alte atribuții stabilite prin încheiere de către judecătorul-sindic.

21. Litera f) a alineatului (1) al articolului 21 va avea următorul cuprins:

„f) o declarație prin care debitorul își arată intenția de a-și reorganiza activitatea sau de a-și lichida averea, conform unui plan, în vederea achitării datoriilor sale; dacă această declarație nu va fi depusă până la expirarea termenului stabilit la alin. (2), se va considera că debitorul este de acord cu începerea procedurii falimentului.“

22. Articolul 25 va avea următorul cuprins:

„Art. 25. — După înregistrarea unei cereri introductive președintele tribunalului va nominaliza de îndată judecătorul-sindic, potrivit art. 8.“

23. După articolul 25 se introduce următorul subtitlu:

„Secțiunea a 2-a
Deschiderea procedurii“

24. Articolul 26 va avea următorul cuprins:

„Art. 26. — (1) Dacă cererea debitorului corespunde condițiilor stabilite la art. 20, 21 și 23, judecătorul-sindic va da o încheiere de deschidere a procedurii, pe care o va notifica în condițiile art. 27. În cazul în care creditorii se opun la această cerere în termen de 15 zile de la emiterea notificării, judecătorul-sindic îi va cita, împreună cu debitorul, la o ședință în urma căreia va soluționa, deodată, printr-o sentință, toate opozițiile.

(2) În termen de 48 de ore de la înregistrarea cererii creditorilor/ camerei de comerț și industrie teritoriale judecătorești va comunica cererea, în copie, debitorului și va dispune afișarea unei copii la ușa instanței.

(3) Dacă în termen de 5 zile de la primirea copiei debitorul contestă că ar fi în încetare de plăți, în condițiile stabilite la art. 24, judecătorul-sindic va ține, în termen de 10 zile, o ședință la care vor fi citați creditorii care au introdus cererea, debitorul și camera de comerț și industrie teritorială.

(4) La cererea debitorului judecătorul-sindic îi poate obliga pe creditorii care au introdus cererea să consemneze, în termen de 5 zile, la o bancă comercială, o cauțiune de cel mult 30% din valoarea creanțelor. Cauțiunea va fi restituită creditorilor, dacă cererea lor va fi admisă. Dacă cererea va fi respinsă, cauțiunea poate fi folosită pentru a acoperi pagubele suferite de debitor. Dacă nu este consemnată în termen cauțiunea, cererea introductivă va fi respinsă.

(5) Dacă judecătorul-sindic stabilește că debitorul este în încetare de plăți, îi va respinge contestația și va deschide procedura printr-o sentință.

(6) Dacă judecătorul-sindic stabilește că debitorul nu este în încetare de plăți, respinge cererea creditorilor și dispune ca sentința să fie afișată la ușa instanței. În cazul respingerii cererii, aceasta va fi considerată ca lipsită de orice efect chiar de la înregistrarea ei.

(7) Dacă debitorul nu contestă în termenul prevăzut la alin. (3) că ar fi în încetare de plăți, judecătorul-sindic va da o încheiere de deschidere a procedurii.

(8) Prin încheierea sau, după caz, sentința de deschidere a procedurii judecătorul-sindic va desemna, dacă este necesar, un administrator, stabilindu-i atribuțiile, potrivit art. 17¹, precum și retribuția.

25. Subtitlul secțiunii a 2-a „Continuarea procedurii“ se abrogă.

26. Articolul 27 va avea următorul cuprins:

„Art. 27. — În urma deschiderii procedurii judecătorul-sindic va trimite o notificare tuturor creditorilor menționați în lista depusă de debitor în conformitate cu art. 21, debitorului și oficiului registrului comerțului unde debitorul este înmatriculat, pentru efectuarea mențiunii.“

27. Alineatul (1) al articolului 28 va avea următorul cuprins:

„Art. 28. — (1) Notificarea va cuprinde convocarea ședinței adunării creditorilor, care va trebui să aibă loc în cel mult 30 de zile de la deschiderea procedurii, termenul limită pentru înregistrarea creanțelor asupra averii debitorului și cerințele pentru ca o creanță înregistrată să fie considerată valabilă.“

28. Articolul 29 va avea următorul cuprins:

„Art. 29. — (1) Debitorul va trebui să depună la dosarul cauzei actele cerute prin art. 21 alin. (1), în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii, potrivit art. 26 alin. (5) sau (7).

(2) Nerespectarea fără motive întemeiate a dispoziției prevăzute la alin. (1) se sancționează cu amendă civilă de 200.000 lei pe zi de întârziere, amendă care va fi imputată persoanelor care îl reprezintă legal pe debitor.

(3) Cuantumul amenzii stabilite la alin. (2) se va modifica periodic, prin hotărâre a Guvernului, în funcție de indicele inflației.“

29. Articolul 30 se abrogă.

30. Articolul 31 va avea următorul cuprins:

„Art. 31. — De la data deschiderii procedurii se suspendă toate acțiunile judiciare sau extrajudiciare pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale.“

31. Articolul 32 va avea următorul cuprins:

„Art. 32. — Deschiderea procedurii suspendă orice termene de prescripție a acțiunilor prevăzute la art. 31. Termenele vor reîncepe să curgă după 30 de zile de la închiderea procedurii.“

32. După articolul 32 se introduc articolele 32¹ și 32² cu următorul cuprins:

„Art. 32¹. — Nici o dobândă ori cheltuială nu va putea fi adăugată creanțelor negarantate sau părților negarantate din creanțele garantate, de la data deschiderii procedurii, în afară de cazul în care, prin programul de plată a creanțelor cuprins în planul de reorganizare, se derogă de la prevederile de mai sus.“

„Art. 32². — (1) După ce s-a dispus deschiderea procedurii potrivit art. 26, este interzis administratorilor societății comerciale, sub sancțiunea nulității, să înstrăineze, fără acordul judecătorului-sindic, acțiunile sau părțile lor sociale, deținute la debitorul care face obiectul acestei proceduri.

(2) Judecătorul-sindic va dispune indisponibilizarea acțiunilor sau a părților sociale, potrivit alin. (1), în registrele speciale de evidență sau în conturile înregistrate electronic.“

33. Articolul 33 va avea următorul cuprins:

„Art. 33. — Debitorul are obligația de a pune la dispoziție judecătorului-sindic și administratorului, în cazul reorganizării, ori lichidatorului, în cazul lichidării sau falimentului, toate informațiile cerute de aceștia cu privire la activitatea și averea sa, precum și lista cuprinzând plățile și transferurile patrimoniale făcute de el în cele 90 de zile anterioare deschiderii procedurii.“

34. Articolul 34 va avea următorul cuprins:

„Art. 34. — În afară de cazurile prevăzute de prezenta lege sau de cele autorizate de judecătorul-sindic, orice constituire de garanții personale sau reale, efectuată după deschiderea procedurii, va fi nulă.“

35. Articolul 35 va avea următorul cuprins:

„Art. 35. — Administratorul sau lichidatorul va întocmi și va supune judecătorului-sindic, în termen de 30 de zile de la desemnarea sa, un raport amănunțit asupra cauzelor și

împrejurărilor care au dus la încetarea de plăți, cu menționarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă.“

36. Articolul 36 va avea următorul cuprins:

„Art. 36. — Acțiunile introduse de administrator/lichidator în aplicarea dispozițiilor prezentei secțiuni sunt scutite de taxele de timbru.“

37. Articolul 37 se abrogă.

38. Articolul 38 va avea următorul cuprins:

„Art. 38. — Măsurile prevăzute în prezenta secțiune se aplică atât în cazurile de reorganizare sau de lichidare conform unui plan, cât și în cele de faliment.“

39. Articolul 39 va avea următorul cuprins:

„Art. 39. — Administratorul/lichidatorul poate introduce la tribunal acțiuni pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor, în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii.“

40. Articolul 40 va avea următorul cuprins:

„Art. 40. — (1) Administratorul/lichidatorul poate introduce la tribunal acțiuni pentru anularea constituirilor sau transferurilor de drepturi patrimoniale către terți și pentru restituirea de către aceștia a bunurilor transmise și a valorii altor prestații executate, realizate de debitor prin următoarele acte:

a) acte de transfer cu titlu gratuit, efectuate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii; sunt exceptate sponsorizările în scop umanitar;

b) operațiuni comerciale în care prestația debitorului depășește vădit pe cea primită, efectuate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii;

c) acte încheiate, în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii, cu intenția tuturor părților implicate în acestea de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditorii sau de a le leza în orice alt fel drepturile;

d) acte de transfer de proprietate către un creditor pentru stingerea unei datorii anterioare sau în folosul acestuia, efectuate în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii, dacă suma pe care creditorul ar putea să o obțină în caz de faliment al debitorului este mai mică decât valoarea actului de transfer;

e) constituirea ori perfectarea unei garanții reale pentru o creanță care era chirografară, în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii.

(2) Următoarele operațiuni comerciale, încheiate, în anul anterior deschiderii procedurii, cu persoane aflate în raporturi juridice cu debitorul, vor putea, de asemenea, să fie anulate și prestațiile recuperate, dacă sunt în paguba intereselor creditorilor:

a) cu un asociat comandat sau cu un asociat deținând cel puțin 20% din capitalul societății comerciale, atunci când debitorul este respectiva societate în comandită, respectiv o societate în nume colectiv;

b) cu un acționar deținând cel puțin 20% din acțiunile debitorului, atunci când debitorul este respectiva societate pe acțiuni;

c) cu un administrator, director sau un membru al organelor de supraveghere ale debitorului societate pe acțiuni;

d) cu orice altă persoană fizică ori juridică, deținând o poziție dominantă asupra debitorului sau activității sale;

e) cu un coindivizar asupra unui bun comun.“

41. **Articolul 41 va avea următorul cuprins:**

„Art. 41. — (1) Acțiunea pentru anularea unui transfer cu caracter patrimonial, potrivit art. 39 sau 40, poate fi introdusă de administrator/lichidator în termen de un an de la deschiderea procedurii.

(2) Judecătorul-sindic poate autoriza comitetul creditorilor să introducă o astfel de acțiune, dacă administratorul/lichidatorul nu o face.“

42. **Articolul 42 va avea următorul cuprins:**

„Art. 42. — Prin excepție de la dispozițiile art. 40 nu se va putea cere anularea unui transfer cu caracter patrimonial, făcut de către debitor în cursul desfășurării normale a activității sale.“

43. **Articolul 44 va avea următorul cuprins:**

„Art. 44. — Administratorul, lichidatorul sau comitetul creditorilor va putea intenta acțiune pentru a recupera de la subdobânditor bunul ori valoarea bunului transferat de către debitor numai dacă subdobânditorul nu a plătit valoarea corespunzătoare a bunului și știa că transferul inițial este susceptibil de a fi anulat.“

44. **Alineatele (1), (2), (3), (5) și (6) ale articolului 46 vor avea următorul cuprins:**

„Art. 46. — (1) În vederea creșterii la maximum a valorii averii debitorului, administratorul/lichidatorul poate să mențină sau să denunțe orice contract, închirierile neexpirate sau alte contracte pe termen lung, atâta timp cât aceste contracte nu vor fi fost executate în totalitate ori substanțial de către toate părțile implicate. Administratorul/lichidatorul trebuie să răspundă, în termen de 30 de zile, unei notificări a contractantului, prin care i se cere să opteze pentru menținerea ori denunțarea contractului; în lipsa unui astfel de răspuns, administratorul/lichidatorul nu va mai putea cere executarea contractului, acesta fiind socotit denunțat.

(2) În cazul denunțării unui contract, o acțiune pentru despăgubiri poate fi introdusă de către cocontractant împotriva debitorului.

(3) Cu acordul creditorilor, administratorul/lichidatorul va putea menține contractele de credit și va putea modifica clauzele lor, astfel încât acestea să asigure echivalența

viitoarelor prestații ale debitorului. Modificările vor fi supuse aprobării judecătorului-sindic, care va avea în vedere dacă ele sunt atât în folosul averii debitorului, cât și în cel al creditorilor.

.....
(5) Un contract de muncă sau de închiriere, în calitate de locatar, va putea fi denunțat numai cu respectarea termenelor legale de preaviz.

(6) Într-un contract prevăzând plăți periodice din partea debitorului, menținerea contractului nu îl va obliga pe administrator/lichidator să facă plăți restante pentru perioadele anterioare deschiderii procedurii. Pentru astfel de plăți pot fi formulate cereri împotriva debitorului.“

45. **Articolul 47 va avea următorul cuprins:**

„Art. 47. — Dacă un bun mobil, vândut debitorului și neplătit de acesta, era în tranzit la data deschiderii procedurii și bunul nu este încă la dispoziția debitorului și nici alte părți nu au dobândit drepturi asupra lui, atunci vânzătorul își poate lua înapoi bunul. În acest caz toate cheltuielile vor fi suportate de către vânzător și el va trebui să restituie debitorului orice avans din preț. Dacă vânzătorul admite ca bunul să fie livrat, el va putea recupera prețul prin înscrierea creanței sale în tabelul de creanțe. Dacă administratorul/lichidatorul cere ca bunul să fie livrat, el va trebui să ia măsuri să se plătească din averea debitorului întregul preț datorat în baza contractului.“

46. **Articolul 51 va avea următorul cuprins:**

„Art. 51. — Faptul că un proprietar al unui imobil închiriat este debitor în prezenta procedură nu va desființa contractul de închiriere, în afară de cazul în care va fi fost stipulat astfel. Cu toate acestea, administratorul/lichidatorul poate să refuze să asigure prestarea oricăror servicii datorate de proprietar chiriașului pe timpul închirierii. În acest caz chiriașul poate evacua clădirea și poate introduce o acțiune sau poate deține în continuare imobilul, scăzând din chiria pe care o plătește costul serviciilor datorate de proprietar. Dacă chiriașul alege să continue a deține imobilul, el nu va fi îndreptățit la vreo acțiune în despăgubiri împotriva debitorului, ci va avea numai dreptul de a scădea din chiria pe care o plătește costul serviciilor datorate de proprietar.“

47. **Articolul 52 va avea următorul cuprins:**

„Art. 52. — Administratorul/lichidatorul poate să denunțe un contract prin care debitorul s-a obligat să efectueze anumite servicii specializate sau cu caracter strict personal, în afară de cazul în care creditorul acceptă efectuarea prestației de către o persoană desemnată de administrator/lichidator.“

48. **Articolul 53 se abrogă.**

49. **Alineatele (2) — (5) ale articolului 55 vor avea următorul cuprins:**

„(2) Planul va prevedea fie reorganizarea și continuarea activității debitorului, fie lichidarea unor bunuri din averea acestuia.

(3) Declarația debitorului persoană fizică, făcută în condițiile art. 21 alin. (1) lit. f), cu privire la intenția de a-și reorganiza activitatea, nu va fi acceptată și nici un plan propus de acesta nu va fi admis în condițiile art. 62, dacă el a mai fost în ultimii 5 ani debitor într-o procedură în conformitate cu prezenta lege sau a fost condamnat definitiv pentru: bancrută frauduloasă, gestiune frauduloasă, abuz de încredere, fals, înșelăciune, delapidare, mărturie mincinoasă, dare sau luare de mită, infracțiuni împotriva proprietății publice sau private ori infracțiuni incriminate prin Legea concurenței nr. 21/1996.

(4) Planul va trebui să fie propus în termen de 30 de zile de la data deschiderii procedurii. Termenul poate fi prelungit de judecătorul-sindic cu cel mult 60 de zile.

(5) Nerespectarea termenelor prevăzute la alin. (4) conduce la decăderea părților din dreptul de a depune un plan de reorganizare sau de lichidare și, ca urmare, la trecerea, din dispoziția tribunalului, la procedura falimentului.“

50. Alineatul (2) al articolului 56 va avea următorul cuprins:

„(2) Proiectul planului de reorganizare va indica modalitățile de lichidare a pasivului.“

51. Articolul 58 va avea următorul cuprins:

„Art. 58. — Planul de reorganizare prin continuarea activității poate să prevadă și majorarea capitalului social. În acest caz judecătorul sindic va convoca adunarea generală extraordinară a acționarilor/asociaților, pentru a decide asupra acestei măsuri.“

52. Articolul 59 va avea următorul cuprins:

„Art. 59. — (1) În cazul în care redresarea debitorului depinde de înlocuirea unuia sau mai multor conducători ai acestuia, judecătorul-sindic poate dispune aceasta la cererea administratorului, a comitetului creditorilor sau din oficiu.

(2) În același scop și în aceleași condiții judecătorul sindic poate suspenda dreptul de vot pentru conducătorii debitorului, indiferent dacă sunt sau nu sunt retribuiți. În aceste cazuri judecătorul sindic va dispune numirea unui mandatar care să exercite dreptul de vot.“

53. Articolul 60 va avea următorul cuprins:

„Art. 60. — (1) Orice furnizor de servicii — electricitate, gaze naturale, apă, servicii telefonice sau altele asemenea — nu are dreptul, în perioada de reorganizare, să schimbe, să refuze ori să întrerupă temporar un astfel de serviciu către debitor sau către averea debitorului, din cauza deschiderii procedurii sau pentru că acesta nu a achitat astfel de servicii prestate anterior deschiderii procedurii.

(2) Prin derogare de la alin. (1) judecătorul-sindic poate, la cererea furnizorului, să dispună ca debitorul să depună la o bancă comercială o cauțiune, ca o condiție pentru îndatorirea furnizorului de a-i presta serviciile sale, în timpul desfășurării procedurii prevăzute în prezenta lege. O astfel

de cauțiune nu va putea depăși 30% din costul serviciilor prestate debitorului și neachitate.“

54. Literele c)–e) ale articolului 61 vor avea următorul cuprins:

„c) ce despăgubiri urmează a fi oferite tuturor categoriilor de creditori, în comparație cu ceea ce ar primi prin distribuție, dacă s-ar putea face, în caz de faliment;

d) cum și către cine va putea fi vândută — parțial sau total, separat sau în bloc — averea debitorului și ce efecte vor putea fi obținute prin aceasta, mai ales în ceea ce privește continuarea utilizării unor părți din întreprinderea debitorului, folosirea salariaților, satisfacerea creditorilor și proiectele financiare pe care se întemeiază posibilitatea de realizare a planului;

e) posibilitatea ca, prin derogare de la art. 18, operațiunile de lichidare să fie efectuate de debitor.“

55. Articolul 62 va avea următorul cuprins:

„Art. 62. — (1) După depunerea planului de către cei îndreptățiți potrivit art. 55 alin. (1) judecătorul-sindic va dispune convocarea adunării creditorilor în termen de 30 de zile.

(2) Judecătorul-sindic va dispune, în termen 48 de ore de la înregistrare, publicarea planului în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, cu indicarea celui care l-a propus, a datei când se va da votul cu privire la plan și a faptului că este admisibilă votarea prin scrisoare, cu legalizarea semnăturii creditorului de către notarul public, comunicată prin orice mijloace și înregistrată la tribunal cu cel puțin 5 zile înainte de data fixată pentru exprimarea votului cu privire la plan. În cazul unui plan care ar depăși 100 de pagini, judecătorul-sindic va putea aproba publicarea unui extras, cu condiția asigurării de către debitor a posibilității consultării planului la sediul său.

(3) Din momentul publicării toate părțile interesate vor fi socotite că au cunoștință de plan.“

56. Alineatele (1), (2), (4), (5) și (6) ale articolului 63 vor avea următorul cuprins:

„Art. 63. — (1) În termen de 30 de zile de la publicarea planului potrivit art. 62 alin. (2) judecătorul-sindic va ține o ședință cu creditorii cu garanții, cu creditorii cu creanțe privilegiate și cu cei chirografari; debitorul și administratorul vor fi citați în scris. Acționarii și asociații participă la ședință, dacă sunt și creditori ai debitorului.

(2) Dacă sunt mai multe planuri, toate vor fi supuse votării în aceeași ședință.

.....

(4) Următoarele categorii de creditori vor vota separat:

- a) creditorii având garanții reale;
- b) creditorii menționați la art. 106 pct. 3 și 6;
- c) creditorii chirografari.

(5) La începutul votării judecătorul-sindic va informa creditorii prezenți despre voturile valabile primite în scris.

(6) Un plan va fi socotit acceptat de către o categorie de creditori, dacă în fiecare categorie deținătorii unei majorități prin valoarea creanțelor votează acceptarea planului.“

57. Articolul 64 va avea următorul cuprins:

„Art. 64. — (1) Un plan va fi confirmat de judecătorul-sindic, dacă cel puțin două dintre categoriile de creditori menționate la art. 63 alin. (4) acceptă planul.

(2) Dacă, potrivit alin. (1), pot fi confirmate mai multe planuri, judecătorul-sindic va confirma planul debitorului. Dacă planul debitorului nu întrunește condiția prevăzută la alin. (1), judecătorul-sindic va confirma planul votat de creditorii titulari ai celei mai mari părți din valoarea totală a creanțelor.

(3) O dată cu confirmarea judecătorul-sindic poate impune debitorului unele condiții sau limitări, concordante cu planul confirmat, pentru desfășurarea activității.“

58. Articolul 65 va avea următorul cuprins:

„Art. 65. — (1) Când hotărârea care confirmă un plan intră în vigoare, activitatea debitorului este reorganizată în mod corespunzător; creanțele și drepturile creditorilor și ale celorlalte părți interesate sunt modificate astfel cum este prevăzut în plan. În cazul unei executări silite, planul confirmat va fi socotit ca o hotărâre definitivă împotriva debitorului.

(2) Dacă nici un plan nu este confirmat, tribunalul va dispune ca judecătorul-sindic să înceapă de îndată procedura falimentului, în condițiile art. 72 și următoarele.

(3) Retribuțiile persoanelor angajate în temeiul art. 9, al art. 17 alin. (1), al art. 17⁴ și al art. 18 și alte cheltuieli administrative vor fi achitate la momentul prevăzut, după caz, de lege, cu excepția cazurilor în care părțile interesate ar accepta, în scris, alte termene de plată. Planul trebuie să precizeze cum va fi asigurată această plată.

(4) Plata va putea fi făcută trimestrial, pe bază de acte legale.“

59. Articolul 66 va avea următorul cuprins:

„Art. 66. — Debitorul va fi obligat să îndeplinească fără întârziere, schimbările de structură prevăzute în plan. Judecătorul-sindic va putea dispune ca administratorul să supravegheze activitatea debitorului până la îndeplinirea unor astfel de măsuri, dar nu mai mult de un an de la confirmarea planului.“

60. Articolul 67 va avea următorul cuprins:

„Art. 67. — (1) Dacă debitorul își declară, potrivit art. 21 alin. (1) lit. f), intenția de a-și reorganiza activitatea și apoi planul de reorganizare este confirmat, conform art. 64, de judecătorul-sindic, el va putea să își conducă activitatea și să își administreze averea, sub supravegherea administratorului, până când judecătorul-sindic va dispune, motivat, ca reorganizarea să înceteze și să se facă lichidarea averii debitorului, în condițiile art. 72 și următoarele.

(2) În cazul reorganizării unei societăți comerciale, aceasta va fi condusă de persoanele legal împuternicite să o reprezinte, sub supravegherea administratorului. Acționarii și asociații cu răspundere limitată nu au dreptul de a interveni în conducerea activității ori în administrarea averii debitorului.“

61. În secțiunea a 5-a „Reorganizarea“, după articolul 67 se introduce articolul 67¹ cu următorul cuprins:

„Art. 67¹. — (1) În termen de 30 de zile de la deschiderea procedurii toți creditorii ale căror creanțe sunt anterioare datei deschiderii procedurii, cu excepția salariaților, vor depune declarația de creanțe în adunarea creditorilor.

(2) Declararea creanțelor trebuie făcută chiar dacă acestea nu sunt stabilite printr-un titlu.“

62. Articolul 68 va avea următorul cuprins:

„Art. 68. — (1) Dacă debitorul nu se conformează planului, administratorul sau oricare dintre creditori poate cere, în scris, judecătorului-sindic să aprobe începerea procedurii falimentului, în condițiile art. 72 și următoarele.

(2) Dacă judecătorul-sindic aprobă o astfel de cerere, modificările aduse creanțelor ori drepturilor părților interesate, prin planul de reorganizare, rămân definitive.“

63. Articolul 69 va avea următorul cuprins:

„Art. 69. — Cu toate acestea, dacă se constată o redresare a activității și o creștere a cuantumului sumelor care urmează a fi distribuite creditorilor, judecătorul-sindic poate dispune, prin încheiere, prelungirea perioadei de reorganizare pentru o durată de cel mult un an, desemnând însă un administrator în condițiile prezentei legi, dacă o astfel de desemnare nu fusese deja făcută.“

64. Articolul 70 va avea următorul cuprins:

„Art. 70. — (1) Administratorul căruia i s-a încredințat conducerea continuării activității debitorului va trebui să prezinte, lunar, rapoarte judecătorului-sindic asupra situației financiare a averii debitorului.

(2) De asemenea, administratorul va prezenta și situația cheltuielilor efectuate pentru bunul mers al activității, în vederea recuperării acestora, potrivit art. 65 alin. (3). Asupra acestei cereri judecătorul-sindic se va pronunța prin încheiere.

(3) Creditorii vor fi convocați la sfârșitul fiecărui trimestru pentru a asculta raportul și darea de seamă contabilă.“

65. Articolul 71 va avea următorul cuprins:

„Art. 71. — În cazul în care judecătorul-sindic a dispus, în condițiile art. 69, continuarea activității debitorului, creditorii pot totuși să se opună ulterior — nu mai des decât la fiecare 60 de zile — la continuarea activității, dacă desfășurarea unei astfel de activități aduce pierderi averii debitorului. Înregistrarea unei astfel de opoziții nu suspendă continuarea activității, până când judecătorul-sindic hotărăște asupra ei, printr-o sentință.“

66. Titlul secțiunii a 6-a va avea următorul cuprins:

„Falimentul“

67. Articolul 72 va avea următorul cuprins:

„Art. 72. — În cazurile prevăzute la art. 55 alin. (5), art. 65 alin. (2), art. 67 alin. (1), art. 68 alin. (1) și la art. 75 alin. (3) se vor aplica dispozițiile prezentei secțiuni.“

68. Articolul 73 va avea următorul cuprins:

„Art. 73. — Deschiderea procedurii ridică debitorului dreptul de a-și administra bunurile din avere și de a dispune de ele, dacă nu și-a declarat, în condițiile art. 21 alin. (1) lit. f), intenția de reorganizare.“

69. Articolul 74 se abrogă.**70. Articolul 75 va avea următorul cuprins:**

„Art. 75. — (1) În lipsa unui plan de reorganizare, confirmat de judecătorul-sindic în condițiile art. 64, debitorul, un creditor, comitetul creditorilor sau camera de comerț și industrie teritorială poate adresa judecătorului-sindic o cerere de a se ridica debitorului dreptul de a-și conduce activitatea.“

(2) Judecătorul-sindic va examina, în termen de 10 zile, o astfel de cerere, într-o ședință la care vor fi citați debitorul, creditorii, administratorul, comitetul creditorilor și camera de comerț și industrie teritorială. Cererea va putea fi admisă numai motivat, printre motive figurând pierderile continue din averea debitorului sau lipsa probabilității de realizare a unui plan rațional de activitate.

(3) Dacă cererea este admisă, judecătorul-sindic va dispune și aplicarea de îndată a dispozițiilor prezentei secțiuni.“

71. Articolul 76 va avea următorul cuprins:

„Art. 76. — (1) Îndată ce este posibil, după deschiderea procedurii, dacă debitorul își declară intenția de a lichida, judecătorul-sindic va dispune sigilarea bunurilor care fac parte din averea debitorului. Când debitorul are bunuri și în alte județe, judecătorul-sindic va putea trimite notificări tribunalelor din acele județe, în vederea sigilării de urgență a bunurilor.“

(2) Tribunalele din alte județe pot sigila bunurile unui debitor și din oficiu, după ce vor fi aflat că acesta a înregistrat o cerere prin care și-a declarat intenția de a lichida. Documentele întocmite de alte tribunale, certificând că sigiliile au fost aplicate, vor fi trimise judecătorului-sindic.“

72. Litera d) a alineatului (2) al articolului 77 va avea următorul cuprins:

„d) numerarul pe care lichidatorul îl va depune la bancă în contul averii debitorului.“

73. Articolul 78 va avea următorul cuprins:

„Art. 78. — Dacă averea debitorului poate fi inventariată complet într-o singură zi, lichidatorul va putea proceda imediat la inventariere, fără a aplica sigiliile. În toate celelalte cazuri el va proceda la inventariere în cel mai scurt timp

posibil. Debitorul va trebui să fie de față și să asiste la inventar, dacă judecătorul-sindic dispune astfel. Dacă debitorul nu se va prezenta, el nu va putea contesta datele din inventar.“

74. Articolul 79 va avea următorul cuprins:

„Art. 79. — (1) Inventarul va trebui să descrie toate bunurile debitorului, chiar și pe cele nepuse sub sigiliu, și să indice valoarea lor aproximativă la data inventarului. La cererea comitetului creditorilor sau a lichidatorului, judecătorul-sindic poate numi un expert, pe cheltuiala averii debitorului, pentru evaluarea bunurilor.“

(2) Actul de inventar va fi semnat de lichidator, de debitor și de expert, dacă este cazul.“

75. Alineatele (1)–(3) ale articolului 80 vor avea următorul cuprins:

„Art. 80. — (1) În timpul acțiunii de sigilare lichidatorul va lua măsurile necesare pentru conservarea bunurilor.“

(2) Lichidatorul poate să vândă oricând bunurile perisabile sau cele supuse deprecierii iminente. Bunurile care implică cheltuieli de conservare vor putea fi vândute cu aprobarea comitetului creditorilor sau, în cazurile în care acesta nu există, cu aprobarea adunării creditorilor.“

(3) Judecătorul-sindic va putea dispune vânzarea de bunuri importante din averea debitorului — terenuri, fabrici, instalații — numai cu acordul prealabil al adunării creditorilor, dat cu o majoritate de două treimi din valoarea creanțelor verificate.“

76. Articolul 81 va avea următorul cuprins:

„Art. 81. — (1) Judecătorul-sindic va trebui să notifice deschiderea procedurii falimentului, cât mai curând posibil, oficiilor poștale, stațiilor de cale ferată, antrepozitelor, depozitelor portuare și altor locuri de înmagazinare din circumscripția în care debitorul are sediul social ori filiale sau sucursale și să le ceară să îi fie predată corespondența debitorului și orice alte comunicări trimise acestuia. Judecătorul-sindic va da dispoziții tuturor băncilor la care debitorul are disponibil în conturi să nu dispună de acestea fără un ordin al său sau al lichidatorului.“

(2) Dacă debitorul are bunuri supuse transcripției, inscripției sau înregistrării în registrele de publicitate imobiliară, judecătorul-sindic va trimite instanțelor sau autorităților care țin aceste registre o copie de pe hotărârea de deschidere a procedurii — precizând averea debitorului —, spre a se face mențiune.“

77. Articolul 82 va avea următorul cuprins:

„Art. 82. — Dacă debitorul nu a prezentat informațiile cerute la art. 21 alin. (1) lit. b)–d) sau le-a prezentat în mod necorespunzător, lichidatorul poate, pe cheltuiala averii acestuia, să angajeze un expert-contabil, care, folosind bilanțul, registrele contabile și documentele contabile și extracontabile ale debitorului, să le întocmească sau, după caz, să le corecteze.“

78. Articolul 83 va avea următorul cuprins:

„Art. 83. — (1) Lichidatorul va trimite fiecărui creditor o notificare în care va preciza termenul limită pentru înregistrarea creanțelor împotriva debitorului și cerințele legale pentru ca ele să poată fi luate în considerare.

(2) Dacă creditorii cu sediul sau cu domiciliul în străinătate au reprezentanți în țară, notificarea va fi trimisă acestora din urmă.

(3) Totodată lichidatorul va cere notarului public sau instanței din raza teritorială a circumscripției în care este situată averea imobiliară a debitorului o listă cuprinzând sarcinile care o grevează.“

79. Alineatele (2) și (4) ale articolului 84 vor avea următorul cuprins:

„(2) Creanțele vor fi prezentate cu o cerere, în termen de 30 de zile de la data trimiterii de către lichidator creditorilor a notificării prevăzute la art. 83 alin. (1). Creanțele vor fi înregistrate într-un registru care se va ține la grefa tribunalului.

.....
 (4) Toate creanțele înregistrate la grefa tribunalului vor fi socotite valabile și corecte, atâta timp cât debitorul, lichidatorul sau un creditor nu le contestă, caz în care judecătorul sindic le va stabili, prin sentință, valabilitatea, valoarea, prioritatea și garanțiile.“

80. Alineatul (1) al articolului 86 va avea următorul cuprins:

„Art. 86. — (1) După expirarea termenului pentru înregistrarea creanțelor lichidatorul va examina cât mai curând posibil toate creanțele și actele înregistrate și poate efectua o cercetare corespunzătoare pentru a stabili legitimitatea, valoarea exactă și prioritatea fiecărei creanțe.“

81. Articolul 87 se abrogă.**82. Articolul 90 va avea următorul cuprins:**

„Art. 90. — Creanțele constând în obligații, care nu au fost calculate în valoare monetară sau a căror valoare este supusă modificării, vor fi calculate de către lichidator și înscrise în tabelul de creanțe cu valoarea nominală pe care ele o aveau la data înregistrării cererii. Judecătorul-sindic va decide, prin sentință, asupra oricărei contestații împotriva calculului făcut de lichidator pentru astfel de creanțe.“

83. Articolul 93 va avea următorul cuprins:

„Art. 93. — Ca rezultat al verificărilor făcute lichidatorul va întocmi și va înregistra la tribunal un tabel preliminar cuprinzând toate obligațiile debitorului, precizând că sunt: chirografare, garantate, cu priorități, sub condiție.“

84. Articolul 94 va avea următorul cuprins:

„Art. 94. — Tuturor creditorilor ale căror creanțe vor fi fost contestate de debitor, lichidator sau de un alt creditor li se va comunica, prin notificare, termenul stabilit de judecătorul-sindic pentru ședința în care acesta va soluționa, deodată, printr-o sentință, toate contestațiile. Termenul nu va putea depăși 20 de zile de la emiterea notificării.“

85. Articolul 97 se abrogă.**86. Articolul 98 va avea următorul cuprins:**

„Art. 98. — (1) Lichidarea bunurilor din averea debitorului va fi efectuată de lichidator sub controlul judecătorului-sindic.

(2) Ea va începe de îndată după afișarea tabelului cuprinzând obligațiile, menționat la art. 95. Bunurile vor putea fi vândute în bloc — ca un ansamblu în stare de funcționare — sau individual.

(3) Lichidatorul poate angaja un expert-contabil pentru a-l asista la stabilirea prețurilor bunurilor din averea debitorului.“

87. Articolul 99 va avea următorul cuprins:

„Art. 99. — (1) În caz de necesitate sau utilitate învederată a vânzării în bloc, judecătorul-sindic va desemna, după caz, un expert sau o comisie compusă din 3 experți dintre cei figurând pe tabelul tribunalului, care, în termen de cel mult 30 de zile, va depune un raport în care vor fi indicate, descrise și evaluate bunurile ce urmează a fi vândute împreună, precizându-se și sarcinile de care, eventual, sunt grevate, și vor fi propuse modalitățile de vânzare.

(2) Dacă judecătorul-sindic va avea obiecțiuni la cuprinsul raportului, îl va înapoia comisiei de experți, care va trebui să îl prezinte, refăcut, în termen de 15 zile.

(3) Dacă judecătorul-sindic va fi de acord cu cuprinsul raportului, îl va supune, de îndată, votului adunării creditorilor. Dacă adunarea creditorilor îl va aviza favorabil, prin votul tuturor creditorilor cu creanțe garantate și cu majoritatea simplă, ca valoare a creanțelor, a creditorilor chirografari —, judecătorul-sindic va da, printr-o încheiere, dispoziție lichidatorului să efectueze actele și operațiunile de lichidare, în condițiile propuse prin raport.“

88. Articolul 100 se abrogă.**89. Articolul 101 va avea următorul cuprins:**

„Art. 101. — (1) Imobilele vor putea fi vândute direct, în urma propunerii lichidatorului, aprobată de judecătorul-sindic.

(2) Propunerea lichidatorului va trebui să identifice imobilul prin situația de pe teren și prin datele din registrele de publicitate imobiliară și să arate sarcinile de care este grevat. Înainte de a fi supusă judecătorului-sindic, propunerea va fi notificată debitorului și creditorilor cu garanții reale asupra bunului, care își vor putea formula obiecțiunile în termen de 10 zile de la primirea notificării.

(3) Judecătorul-sindic va analiza, deodată, în termen de 15 zile, obiecțiunile într-o ședință, la care vor fi citați lichidatorul, debitorul și creditorii cu garanții reale asupra bunului, și le va soluționa printr-o sentință.

(4) Sentința judecătorului-sindic va fi notificată celor menționați la alin. (3), dacă nu vor fi dat urmare citării, afișată la imobilul care urmează a fi vândut și publicată în două ziare locale de largă difuzare.

(5) Vânzarea va putea fi făcută, sub sancțiunea nulității, numai după 20 de zile de la data ultimei publicații în ziar.“

90. După articolul 102 se introduce articolul 102¹ cu următorul cuprins:

„Art. 102¹. — Valorile mobiliare vor fi vândute în condițiile Legii nr. 52/1994 privind valorile mobiliare și bursele de valori.“

91. Articolul 103 va avea următorul cuprins:

„Art. 103. — Lichidatorul va încheia contracte de vânzare-cumpărare; sumele realizate din vânzări vor fi depuse în contul prevăzut la art. 3¹ alin. (2) și recipisele vor fi predate judecătorului-sindic.“

92. Articolul 104 va avea următorul cuprins:

„Art. 104. — (1) Fondurile obținute din vânzarea bunurilor din averea debitorului, constituite ca ipoteci sau ca alte garanții reale în favoarea creditorilor, vor fi distribuite în următoarea ordine:

1. taxe, timbre și orice alte cheltuieli aferente vânzării bunurilor respective, inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea și administrarea acestor bunuri, precum și plata retribuițiilor persoanelor angajate în condițiile art. 18;

2. creanțele creditorilor garanțați, cuprinzând tot capitalul și dobânzile.

(2) În cazul în care sumele realizate din vânzarea acestor bunuri vor fi insuficiente pentru plata în întregime a respectivelor creanțe garantate, creditorii vor avea, pentru diferență, creanțe chirografare care vor veni în concurs cu cele prevăzute la art. 106 pct. 9 și vor fi supuse dispozițiilor art. 32¹. Dacă după plata sumelor prevăzute la alin. (1) rezultă o diferență în plus, aceasta va fi depusă, prin grija lichidatorului, în contul averii debitorului.

(3) Un creditor cu creanță garantată este îndreptățit să participe la orice distribuție de sumă, făcută înainte de vânzării bunului supus garanției lui. Sumele primite din acest fel de distribuție vor fi scăzute din cele pe care creditorul ar fi îndreptățit să le primească ulterior din prețul obținut prin vânzarea bunului supus garanției sale, dacă aceasta este necesar pentru a împiedica un astfel de creditor să primească mai mult decât ar fi primit dacă bunul supus garanției sale ar fi fost vândut anterior distribuției.“

93. Articolul 105 va avea următorul cuprins:

„Art. 105. — La fiecare 3 luni, calculate de la data începerii lichidării, lichidatorul va prezenta judecătorului-sindic un raport asupra fondurilor obținute din lichidare și din încasarea de creanțe și un plan de distribuție între creditori. Raportul va prevedea și plata retribuiției sale și a celorlalte cheltuieli, menționate la art. 106 pct. 1. Judecătorul-sindic poate prelungi cu cel mult o lună termenul pentru prezentarea raportului și a planului de distribuție. Planul de distribuție va fi înregistrat la grefa tribunalului și lichidatorul va notifica aceasta fiecărui creditor.

Câte o copie de pe raport și de pe planul de distribuție vor fi afișate la ușa tribunalului. Oricare creditor poate formula obiecțiuni la raport și la plan în termen de 10 zile de la afișare. Între 20 și 30 de zile de la adresarea notificării către creditori, judecătorul-sindic va ține, cu lichidatorul, debitorul și creditorii, o ședință în care va soluționa, deodată, prin sentință, toate obiecțiunile.“

94. Articolul 106 va avea următorul cuprins:

„Art. 106. — Creanțele vor fi plătite, atât în cazul lichidării unor bunuri din averea debitorului pe bază de plan, cât și în cazul falimentului, în următoarea ordine:

1. taxele, timbrele și orice alte cheltuieli aferente procedurii instituite prin prezenta lege, inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea și administrarea bunurilor din averea debitorului, precum și plata retribuițiilor persoanelor angajate în condițiile art. 9, art. 17 alin. (1), art. 17⁴ și ale art. 18, sub rezerva celor prevăzute la art. 65 alin. (3);

2. creanțele reprezentând creditele, cu dobânzile și cheltuielile aferente, acordate de societățile bancare în perioada de reorganizare, precum și creanțele rezultând din continuarea activității debitorului, în condițiile art. 69;

3. creanțele izvorâte din contracte de muncă, pe cel mult 6 luni anterioare deschiderii procedurii;

4. creanțele statului provenite din impozite, taxe, amenzi și din alte sume ce reprezintă venituri publice, potrivit Legii nr. 72/1996 privind finanțele publice;

5. în condițiile art. 104 alin. (3), creanțele garantate cu garanții reale asupra bunurilor;

6. creanțele reprezentând sumele datorate de către debitor unor terți în baza unor obligații de întreținere, alocații pentru minori sau de plată a unor sume periodice destinate asigurării mijloacelor de existență;

7. creanțele reprezentând sumele stabilite de judecătorul-sindic pentru întreținerea debitorului și a familiei sale, dacă acesta este persoană fizică;

8. creanțele reprezentând credite bancare, cu cheltuielile și dobânzile aferente, a celor rezultate din livrări de produse, prestări de servicii sau alte lucrări, precum și din chirii;

9. alte creanțe chirografare.“

95. Articolul 107 va avea următorul cuprins:

„Art. 107. — (1) În cazul în care valoarea bunurilor din averea debitorului este mai mică decât valoarea creanțelor prevăzute la art. 106 pct. 4, judecătorul-sindic va autoriza statul să își exercite drepturile potrivit dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996, cu modificările ulterioare.

(2) În urma vânzării bunurilor potrivit dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 11/1996 vor fi plătite mai întâi sumele de bani prevăzute la art. 106 pct. 1, aferente procedurii lichidării pe bază de plan sau a falimentului.“

96. **Articolul 108 se abrogă.**

97. **Alineatul (1) al articolului 114 va avea următorul cuprins:**

„Art. 114. — (1) După ce bunurile din averea debitorului vor fi fost lichidate și toate contestațiile cu privire la creanțe vor fi fost soluționate, lichidatorul va supune judecătorului-sindic un raport final împreună cu un bilanț general; copii de pe acestea vor fi comunicate tuturor creditorilor și debitorului și vor fi afișate la ușa tribunalului. Creditorii pot formula obiecțiuni la raportul final în termen de 10 zile de la afișarea lui. Între 20 și 30 de zile de la comunicarea copiilor către creditorii și debitor, judecătorul-sindic va ține, cu lichidatorul, cu debitorul și cu creditorii, o ședință în care va analiza obiecțiunile la raport, în vederea aprobării lui, printr-o sentință sau, dacă nu vor fi fost obiecțiuni, printr-o încheiere.“

98. **Articolul 115 va avea următorul cuprins:**

„Art. 115. — După ce judecătorul-sindic aprobă raportul final al lichidatorului, acesta va trebui să facă distribuția finală a tuturor fondurilor din averea debitorului. Fondurile nereclamate în termen de 90 de zile de către cei îndreptățiți la ele vor fi depuse de către lichidator la bancă, în contul averii debitorului, iar extrasul de cont, la tribunal. Ele vor putea fi folosite în condițiile art. 3¹ alin. (3).“

99. **Alineatul (1) al articolului 116 va avea următorul cuprins:**

„Art. 116. — (1) O procedură de lichidare judiciară va fi închisă atunci când judecătorul-sindic a aprobat raportul final, când toate fondurile sau bunurile din averea debitorului vor fi fost distribuite și când fondurile nereclamate vor fi fost depuse la bancă. În urma unei cereri a lichidatorului, judecătorul-sindic va da o încheiere, închizând procedura. Încheierea va fi comunicată în scris debitorului, tuturor creditorilor și camerei de comerț și industrie teritoriale.“

100. **Articolul 117 va avea următorul cuprins:**

„Art. 117. — În orice stadiu al procedurii judecătorul-sindic poate da o încheiere de închidere a procedurii, dacă constată că bunurile existente nu sunt suficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative și nici un creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare.“

101. **Articolul 118 va avea următorul cuprins:**

„Art. 118. — Judecătorul-sindic va da o încheiere de închidere a procedurii chiar înainte ca bunurile din averea debitorului să fi fost lichidate în întregime, dacă creanțele vor fi fost complet acoperite prin distribuiri făcute.“

102. **Articolul 119 va avea următorul cuprins:**

„Art. 119. — Dacă la expirarea termenului pentru înregistrarea cererilor privind creanțele judecătorul-sindic constată că nu s-a depus vreo cerere, va da o încheiere de închidere a procedurii.“

103. **Articolul 120 va avea următorul cuprins:**

„Art. 120. — Închiderea procedurii va fi notificată de judecătorul-sindic debitorului, tuturor creditorilor și camerei

de comerț și industrie teritoriale. În termen de 10 zile de la primirea notificării cei interesați vor putea formula obiecțiuni, pe care judecătorul-sindic le va soluționa, deodată, printr-o sentință, într-o ședință ținută în termen de cel mult 30 de zile de la emiterea notificării.“

104. **Articolul 121 va avea următorul cuprins:**

„Art. 121. — Prin închiderea procedurii judecătorul-sindic, administratorul/lichidatorul și toate persoanele care i-au asistat sunt descărcați de orice îndatoriri sau responsabilități cu privire la procedură, debitor și averea lui, creditorii, titularii de garanții, acționari sau asociați.“

105. **Articolul 122 va avea următorul cuprins:**

„Art. 122. — (1) Prin închiderea procedurii debitorul va fi descărcat de obligațiile pe care le avea înainte de deschiderea ei, însă sub rezerva de a nu fi găsit vinovat de bancrută frauduloasă sau de plăți ori transferuri frauduloase; în astfel de situații el va fi descărcat de obligații numai în măsura în care acestea vor fi fost plătite în cadrul procedurii.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică debitorilor care în ultimii 5 ani au fost supuși prezentei proceduri și au beneficiat de dispozițiile acestui alineat. Față de acești debitori fiecare creditor își va păstra dreptul la plata restului creanțelor sale, potrivit dreptului comun.“

106. **Articolul 127 va avea următorul cuprins:**

„Art. 127. — Dispozițiile prezentei legi se completează, în măsura compatibilității lor, cu cele ale Codului de procedură civilă și ale Codului comercial român.

Art. X. — (1) Prezenta lege intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României.

(2) Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/1997 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării și lichidării judiciare.

Art. XI. — Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării și lichidării judiciare, cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, dându-se textelor o nouă numerotare.

TITLUL V

Modificarea și completarea Legii nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi

Art. XII. — Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 9 septembrie 1992, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **Alineatul (1) al articolului 1 va avea următorul cuprins:**

„Art. 1. — (1) Curtea de Conturi este autoritatea administrativă autonomă de control financiar care exercită și

atribuții jurisdicționale asupra modului de formare, de administrare și de întreținere a resurselor financiare ale statului și ale sectorului public.“

2. După alineatul (1) al articolului 1 se introduce alineatul (1¹) cu următorul cuprins:

„(1¹) Curtea de Conturi funcționează pe lângă Parlamentul României și își desfășoară activitatea în mod independent, în conformitate cu dispozițiile prevăzute în Constituție și în legile țării.“

3. Alineatul (1) al articolului 8 va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — (1) Curtea de Conturi se compune din: Secția de control ulterior, Secția jurisdicțională, Colegiul jurisdicțional al Curții, camerele de conturi județene și Secretariatul general.“

4. Alineatul (2) al articolului 11 se abrogă.

5. Alineatul (2) al articolului 16 va avea următorul cuprins:

„(2) Prin controlul său Curtea de Conturi urmărește respectarea legii în gestionarea mijloacelor materiale și bănești.“

6. Litera e) a articolului 17 va avea următorul cuprins:

„e) constituirea, administrarea și utilizarea fondurilor publice de către autoritățile administrative autonome și de către instituțiile publice înființate prin lege, precum și de organismele autonome de asigurări sociale ale statului.“

7. Litera f) a articolului 17 va avea următorul cuprins:

„f) situația, evoluția și modul de administrare a patrimoniului public și privat al statului și al unităților administrativ-teritoriale de către instituțiile publice, regiile autonome, companiile și societățile naționale, precum și concesionarea sau închirierea de bunuri care fac parte din proprietatea publică.“

8. Literele c) și d) ale articolului 19 se abrogă.

9. Articolul 20 va avea următorul cuprins:

„Art. 20. — (1) Controlul execuției bugetelor Președinției, Guvernului, Curții Supreme de Justiție și Curții Constituționale se exercită exclusiv de către Curtea de Conturi.

(2) Curtea de Conturi controlează execuția bugetelor Camerei Deputaților și Senatului numai la cererea Biroului permanent al fiecărei Camere. Rezultatul controlului se prezintă Biroului permanent pentru a decide.

(3) Controlul bugetului Curții de Conturi se exercită de către o comisie instituită în acest scop de cele două Camere ale Parlamentului.

(4) Curtea de Conturi supune Parlamentului, spre aprobare, execuția bugetului propus în prima sesiune a fiecărui an, cu avizul comisiei prevăzute la alin. (3).“

10. Articolul 21 va avea următorul cuprins:

„Art. 21. — Controlul exercitat de Curtea de Conturi este ulterior și privește respectarea dispozițiilor legale privind gestionarea și folosirea fondurilor publice.“

11. Articolele 22—26 cuprinse în secțiunea a 2-a „Controlul preventiv“ din cadrul capitolului III „Atribuții de control“ se abrogă.

12. Litera a) a articolului 31 va avea următorul cuprins:

„a) legalitatea concesionării sau închirierii de bunuri proprietate publică;“

13. Articolul 49 se abrogă.

14. Articolul 50 va avea următorul cuprins:

„Art. 50. — Colegiul jurisdicțional al camerei de conturi județene și a municipiului București judecă cauzele care fac obiectul art. 45—48 privind unitățile administrativ-teritoriale și instituțiile publice, regiile autonome de interes local, precum și sucursalele sau filialele regiilor autonome de interes național care își au sediul pe teritoriul județului în care funcționează camera de conturi județeană.“

15. Alineatul (2) al articolului 54 va avea următorul cuprins:

„(2) De asemenea, Secția jurisdicțională judecă, în ultimă instanță, recursurile în interesul legii, declarate împotriva hotărârilor definitive ale colegiilor jurisdicționale, date în cauzele prevăzute la art. 48.“

16. Alineatul (1) al articolului 57 va avea următorul cuprins:

„Art. 57. — (1) Colegiul jurisdicțional se învestește prin încheierea de sesizare a completului constituit potrivit art. 36 alin. (1), prin actul de sesizare al procurorului financiar, prin contestația introdusă de persoana obligată la plata împotriva actului de imputație și prin întâmpinarea introdusă împotriva deciziei emise, potrivit art. 94 alin. (1), de șefii compartimentelor de control ale camerelor de conturi județene.“

17. Capitolul IV „Atribuții jurisdicționale“ se completează, după secțiunea a 5-a, cu secțiunea 5¹ „Căi de atac la instanțele judecătorești“.

18. După articolul 84 se introduc articolele 84¹ — 84⁵ cu următorul cuprins:

„Art. 84¹. — (1) Împotriva hotărârilor pronunțate în prima și ultima instanță de colegiile de jurisdicție ale camerelor de conturi județene și a municipiului București, precum și a încheierilor prevăzute la art. 67 alin. (3), se poate face recurs la secția de contencios administrativ a curții de apel în a cărei circumscripție își au sediul camerele de conturi și a municipiului București.

(2) Împotriva hotărârilor pronunțate în primă și ultimă instanță de Colegiul jurisdicțional a Curții de Conturi se poate face recurs la Secția de contencios administrativ a Curții de Apel București.

Art. 84². — Împotriva hotărârilor pronunțate în ultimă instanță de Secția jurisdicțională a Curții de Conturi se poate face recurs la Secția de contencios administrativ a Curții Supreme de Justiție. La aceeași secție a Curții Supreme de Justiție se poate face recurs și împotriva hotărârilor pronunțate de Curtea de Conturi, în completul de cinci consilieri de conturi.

Art. 84³. — Recursurile prevăzute la art. 84¹ și 84² se formulează în termen de 15 zile de la comunicarea hotărârii pronunțate de instanțele de jurisdicție sus-menționate.

Art. 84⁴. — (1) Soluționând recursurile formulate, secțiile de contencios administrativ competente le pot admite sau respinge.

(2) În cazul admiterii recursului, secțiile de contencios administrativ competente pot reține cauzele pentru judecarea în fond sau le pot trimite pentru soluționare, din nou, instanței de jurisdicție din sistemul Curții de Conturi care a pronunțat hotărârile împotriva cărora s-au formulat recursurile la instanțele de contencios administrativ.

Art. 84⁵. — Hotărârile irevocabile ale instanțelor de contencios administrativ se transmit instanțelor jurisdicționale de executare din sistemul Curții de Conturi.“

19. Alineatul (2) al articolului 86 va avea următorul cuprins:

„(2) Pe baza hotărârilor definitive ale organelor de jurisdicție din sistemul Curții de Conturi sau, după caz, pe baza hotărârilor irevocabile pronunțate de instanțele de contencios administrativ instanța de executare comunică de îndată organelor competente teritorial ale Ministerului Finanțelor sau, după caz, persoanei juridice creditoare un ordin de executare a despăgubirilor civile și a dobânzilor sau a altor sume datorate statului, unităților administrativ-teritoriale sau instituțiilor publice și a cheltuielilor de judecată, acest ordin constituind titlu executoriu.“

20. Articolul 87 va avea următorul cuprins:

„Art. 87. — Pe toată durata executării silite, în baza titlului executoriu prevăzut la art. 86, persoanele interesate pot face contestație la executare potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă.“

21. Texta a doua din articolul 89 „operațiunile nevizate preventiv de Curte și executate în baza hotărârilor Guvernului“ se elimină.

22. Prima frază a articolului 92 va avea următorul cuprins:

„Art. 92. — Curtea de Conturi, ca organ de control financiar, în îndeplinirea atribuțiilor pe care i le conferă legea, mai are competența.“

23. Litera b) a articolului 92 se abrogă.

24. Litera g) a articolului 121 va avea următorul cuprins:

„g) să emită instrucțiuni cu caracter obligatoriu pentru organele de control financiar ale Curții de Conturi, necesare pentru exercitarea în bune condiții a competenței acesteia.“

25. Articolul 131 va avea următorul cuprins:

„Art. 131. — Prin *acte de imputație*, în înțelesul prezentei legi, se înțelege deciziile de imputare și angajamentele de plată luate în scris ca urmare a actelor de control întocmite de membrii Curții de Conturi.“

Art. XIII. — Cauzele privind plângerile introduse împotriva proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor, încheiate de organele de control ale Curții de Conturi, aflate la data intrării în vigoare a prezentei legi la colegiile jurisdicționale, vor fi transmise spre soluționare judecătorilor competente.

Art. XIV. — Noțiunea *recurs* din cuprinsul legii se înlocuiește cu noțiunea *recurs jurisdicțional*, iar noțiunea *recurs în interesul legii* se înlocuiește cu noțiunea *recurs în anulare jurisdicțional*.

Art. XV. — Dispozițiile cuprinse la art. I pct. 3, 4, 10, 11 și 21 devin aplicabile la data intrării în vigoare a legii privind controlul financiar intern al instituțiilor publice și al utilizării fondurilor publice.

Art. XVI. — Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 9 septembrie 1992, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 59/1993, precum și cu modificările și completările din prezenta lege, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se articolelor o nouă numerotare.

TITLUL VI

Regimul juridic al garanțiilor reale mobiliare

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Presentul titlu reglementează regimul juridic al garanțiilor reale mobiliare, destinate să asigure îndeplinirea unei obligații civile sau comerciale născute din orice contract încheiat între persoane fizice sau juridice.

Art. 2. — De asemenea, sunt supuse prevederilor prezentului titlu, în ceea ce privește ordinea de prioritate, publicitatea și executarea, următoarele acte juridice:

a) toate cesiunile drepturilor de creanță, chiar dacă cesiunea nu are drept scop garantarea îndeplinirii unei obligații;

b) vânzările condiționate, precum și orice alte acte juridice, indiferent de forma sau de denumirea lor, destinate să garanteze îndeplinirea unei obligații cu un bun, așa cum este definit la art. 6 din prezentul titlu;

c) toate formele de închiriere, inclusiv orice leasing, pe termen mai mare de un an, având ca obiect bunurile prevăzute la art. 6 din prezentul titlu, chiar dacă aceste acte juridice nu au drept scop garantarea îndeplinirii unei obligații;

d) contractele de consignație care au ca obiect bunuri prevăzute la art. 6 din prezentul titlu, dacă valoarea bunului care urmează a fi vândut, stabilită în contractul de consignație, este mai mare decât echivalentul în lei al sumei de 1.000 euro;

e) warantele și recipisele de depozit.

Art. 3. — Dispozițiile prezentului titlu referitoare la ordinea de prioritate și la publicitatea garanțiilor reale mobiliare sunt aplicabile și amanetului, astfel cum este reglementat în art. 1685-1696 din Codul civil.

Art. 4. — (1) În cuprinsul prezentului titlu următorii termeni au sensurile menționate mai jos:

a) *debitor* — persoana obligată să aducă la îndeplinire obligația garantată printr-o garanție reală mobilă. În cuprinsul prezentului titlu referirile la calitatea de „debitor” includ, de asemenea, locatarul unui contract de închiriere sau utilizatorul unui contract de leasing, încheiate pentru o perioadă mai mare de un an, cedentul unui drept de creanță, consignatarul unor bunuri și debitorul din cadrul actelor juridice prevăzute la art. 2 lit. b). Dacă legea sau contractul nu dispune altfel, prin *debitor*, în sensul prezentului titlu, se înțelege și proprietarul bunului cu care s-a garantat îndeplinirea unei obligații, atunci când proprietarul nu este ținut să aducă la îndeplinire obligația garantată;

b) *creditor* — persoana în favoarea căreia s-a constituit garanția reală. În cuprinsul acestui titlu, referirile la calitatea de *creditor* includ, de asemenea, și locatarul dintr-un contract de închiriere sau locatarul ori finanțatorul unui contract de leasing încheiat pentru o perioadă mai mare de un an, cesionarul unui drept de creanță, consignantul și cel în favoarea căruia a fost constituită o garanție printr-un act juridic menționat la art. 2 lit. b);

c) *cont de depozit* — depozit pe termen, depozit de economii, la vedere, carnete de economii și alte conturi similare deschise la o bancă;

d) *închirierea, inclusiv orice leasing, pentru un termen mai mare de un an* include:

— închirierea, inclusiv orice leasing, pe o perioadă nedeterminată;

— închirierea de bunuri, inclusiv orice formă de leasing, pe o durată inițială de un an sau mai puțin, dacă locatarul sau utilizatorul, cu acordul locatorului sau al finanțatorului, deține bunul în mod continuu pe o durată mai mare de un an, calculată de la predarea bunului. Totuși contractul de închiriere nu se consideră mai mare de un an decât la împlinirea acestei durate;

— închirierea de bunuri, inclusiv orice formă de leasing, pentru o perioadă de un an sau mai scurtă, pentru care contractul prevede că poate fi reînnoit pentru una sau mai multe perioade.

(2) Cu toate acestea, dispozițiile alin. (1) lit. d) nu se aplică închirierii de bunuri de către locatorul sau finanțatorul care nu are ca obiect de activitate închirierea de bunuri sau darea de bunuri în leasing, precum și închirierii de bunuri mobile accesorii unui imobil, necesare pentru buna folosire a acestuia.

Art. 5. — Aplicarea dispozițiilor prezentului titlu nu este afectată de faptul că creanța cu care se garantează este ea însăși garantată printr-un act juridic care nu cade sub incidența acestui titlu.

Art. 6. — (1) Se consideră cuprinse în domeniul de aplicare al prezentului titlu toate bunurile mobile, corporale sau necorporale.

(2) De asemenea, cade sub incidența prezentului titlu orice bun mobil corporal sau bun mobil care este accesoriu al altui bun imobil, dar care poate fi înlăturat sau extras din acesta, cu excepția clădirilor și a materialelor de construcții, chiar dacă părțile au denumit contractul respectiv ipotecă.

(3) Prin *clădiri* se înțelege înălțarea unei structuri, deschiderea unei mine sau începerea unei lucrări executate la suprafață sau în subteran. Expresia *materiale de construcții* înseamnă acele materiale care se încorporează într-o clădire și include bunurile atașate unei clădiri în așa fel încât să nu poată fi desprinse decât numai prin producerea unor daune cu o valoare mai mare decât a materialelor obținute prin înlăturare.

(4) Prezentul titlu se aplică și bunurilor prevăzute la art. 467 și 468 din Codul civil.

(5) Intră sub incidența prezentului titlu următoarele bunuri:

a) stocul de bunuri fungibile și nefungibile;

b) soldurile creditoare ale conturilor de depozit, depunerile de economii ori depozitele la termen deschise la instituții bancare sau financiare;

c) certificatele de depozit, conosamentele și altele similare;

d) acțiunile și părțile sociale din societățile pe acțiuni și cu răspundere limitată;

e) drepturile de exploatare ale resurselor naturale și de operare de servicii publice, în condițiile prevăzute de lege;

f) drepturile rezultând din invenții, mărci de fabrică și alte drepturi de proprietate intelectuală, industrială sau comercială;

g) drepturile de creanță, garantate sau negarantate;

h) instrumentele negociabile, inclusiv cele garantate printr-o ipotecă;

i) universalitatea bunurilor mobile ale debitorului, care poate îngloba inventarul bunurilor circulante și bunurile viitoare;

j) pădurea, recolta agricolă, mineralele și hidrocarburile ce urmează a fi extrase sau care au fost extrase;

k) polițe de asigurare;

l) dreptul obținut din închirierea sau arendarea unor bunuri imobiliare;

m) echipamentele, instalațiile, mașinile agricole sau altele asemenea;

n) drepturi societare;

o) orice drept, exclusiv sau nu, de a tranzacționa cu bunuri mobile sau de a asigura servicii, care poate fi cedat de către titular, indiferent dacă cedarea este supusă unor restricții sau dacă necesită consimțământul constitutorului sau autorizarea altei persoane;

p) bunurile mobile închiriate sau care fac obiectul unei operațiuni de leasing, pe o durată mai mare de un an;

q) orice alte asemenea bunuri.

Art. 7. — În sensul prezentului titlu, prin *bun afectat garanției* se înțelege toate bunurile prevăzute la art. 6, precum și produsele acestora, potrivit art. 12.

Art. 8. — Acest titlu nu se va aplica:

a) cesiunii drepturilor succesoriale și cesiunii drepturilor de proprietate intelectuală și industrială;

b) privilegiilor, dreptului de retenție, cu excepția gradului lor de prioritate față de o garanție reală, potrivit dispozițiilor prevăzute la cap. III și IV.

Art. 9. — (1) Garanția reală care se reglementează prin acest titlu constituie un drept real care are ca finalitate garantarea îndeplinirii oricărei obligații.

(2) Garanția reală acordă creditorului garantat dreptul de a-și satisface creanța cu bunul afectat garanției înaintea oricărui creditor negarantat și înaintea altor creditori ale căror garanții reale sau drepturi asupra bunului afectat garanției au un grad de prioritate inferior, potrivit dispozițiilor cuprinse în cap. III.

(3) Garanția reală reglementată prin prezentul titlu se poate constitui cu sau fără deposedarea celui ce constituie garanția de bunul afectat garanției.

Art. 10. — (1) Orice tip de obligație de a da, a face sau a nu face este susceptibilă să fie garantată cu garanția reală reglementată prin acest titlu, inclusiv obligații prezente sau viitoare, sub condiție sau nu, divizibile sau indivizibile, determinată sau determinabilă, exprimată în monedă națională sau străină.

(2) Garanția reală acoperă în toată întinderea sa obligația garantată. Dacă părțile nu decid altfel, obligația garantată include dobânzile acumulate și neplătite privind obligația principală și cheltuielile suportate de creditor cu luarea în posesie și vânzarea bunului afectat garanției după neîndeplinirea obligației de către debitor. De asemenea, dacă părțile nu decid altfel, iar bunul afectat garanției se află în posesia părții garantate, cheltuielile rezonabile,

inclusiv costul asigurării și plata oricăror alte taxe suportate pentru obținerea și menținerea posesiei bunului afectat garanției și păstrarea acestuia în bune condiții, cad în sarcina debitorului, fiind, de asemenea, garantate prin bunul afectat garanției.

(3) Garanția reală poate să aibă ca obiect un bun mobil individualizat sau determinat generic ori o universalitate de bunuri mobile. În cazul în care bunul afectat garanției constă într-o universalitate de bunuri mobile, inclusiv un fond de comerț, conținutul și caracteristicile acestuia vor fi determinate de părți până la data constituirii garanției reale. În acest caz nu este necesar ca părțile care compun bunurile afectate garanției să se afle într-o stare de interdependență funcțională.

Art. 11. — (1) Dacă debitorul nu își îndeplinește obligația, garanția reală îi dă creditorului garantat dreptul de a intra în posesie sau de a reține bunul afectat garanției și dreptul de a-l vinde pentru a-și obține plata obligației garantate.

(2) Garanția reală acordă creditorului garantat și următoarele drepturi:

a) dreptul de a inspecta bunul afectat garanției în timpul programului de lucru al debitorului, astfel încât să nu afecteze activitatea acestuia;

b) dreptul de a considera că obligația garantată a devenit exigibilă și de a trece la urmărirea silită, în condițiile prezentului titlu, în cazul în care constată lipsa unei întrețineri corespunzătoare a bunului afectat garanției sau alte fapte de natură să îngreuneze sau să facă imposibilă urmărirea silită, astfel cum sunt determinate prin contractul de garanție. Creditorul își poate exercita acest drept numai dacă are temeiuri comercial rezonabile de a crede că bunul afectat garanției a fost sau este pe cale de a fi pus în pericol sau există posibilitatea ca plata să fie pe cale de a fi împiedicată.

Art. 12. — (1) Potrivit prevederilor prezentului titlu, prin *produsele obținute în urma valorificării bunului afectat garanției* se înțelege orice bun primit de debitor în urma vânzării, schimbului, fructele și produsele, precum și sumele încasate din asigurare sau altă formă de administrare ori dispunere de acestea, inclusiv sumele obținute din orice alte operațiuni ulterioare.

(2) Valoarea indemnizației de asigurare asupra bunului afectat garanției reprezintă rezultatul valorificării bunului afectat garanției atâta timp cât suma ce trebuie plătită este datorată oricărei părți din contractul de garanție sau împuțatului acesteia.

CAPITOLUL II

Constituirea de garanții reale mobiliare

Art. 13. — (1) Garanția reală mobilă se constituie numai pe baza unui contract de garanție.

(2) Garanția reală asupra valorilor mobiliare se va constitui, de asemenea, prin indisponibilizarea acestor valori conform regulilor pieței pe care sunt tranzacționate sau în baza convenției părților în ceea ce privește valorile mobiliare necotate pe o piață autorizată.

(3) Garanția reală asupra valorilor mobiliare poate fi constituită, după caz, și prin andosarea valorilor respective potrivit regulilor care le reglementează.

Art. 14. — (1) Contractul de garanție reală este contractul în baza căruia se constituie o garanție reală în bunuri sau drepturi în beneficiul unui anumit creditor.

(2) Contractul de garanție se încheie în formă autentică sau prin înscris sub semnătură privată și trebuie semnat de către debitor. Prin *înscris sub semnătură privată* se înțelege orice mod de comunicare care păstrează înregistrată informația pe care o conține și care poate fi reprodușă într-o formă tangibilă și care nu poate fi schimbată în mod unilateral.

Art. 15. — Contractul de garanție reală va putea să indice sau nu suma maximă a obligației garantate.

Art. 16. — (1) Contractul de garanție reală trebuie să conțină o descriere a bunului afectat garanției. Cu toate acestea, bunul afectat garanției poate fi descris prin gen, obiect cu obiect sau prin formula generică „toate bunurile mobile prezente și viitoare”. *Toate bunurile mobile* reprezintă o descriere suficientă. Dacă însă bunul afectat garanției constă într-o sumă de bani depusă într-un cont bancar, respectivul cont trebuie individualizat în mod distinct.

(2) De asemenea, contractul de garanție poate să prevadă dreptul creditorului de a culege, în contul creanței, fructele și/sau produsele bunului afectat garanției, fiind, în acest caz, obligatorie stipularea condițiilor și a proporției în care urmează a se reduce obligația garantată.

(3) Contractul de garanție reală poate să prevadă garantarea efectuării de plăți în avans. *Avans* înseamnă acordarea unor sume, credite sau alte valori, care include și obligația debitorului de a plăti dobânzi, costurile ocazionate de obținerea creditului, precum și alte taxe plătibile de către debitor în legătură cu avansul sau cu executarea silită a garanției reale cu care s-a garantat avansul. *Avans viitor* înseamnă o plată care decurge sau nu dintr-o obligație și include avansurile și cheltuielile rezonabile ocazionate de acestea, precum și cheltuielile făcute pentru protecția, întreținerea, păstrarea sau repararea bunului afectat garanției.

Art. 17. — Contractul de garanție reală este titlu executoriu.

Art. 18. — (1) Contractul de garanție se poate referi la o garanție reală asupra unor bunuri viitoare. O astfel de garanție reală produce efecte în momentul când debitorul obține proprietatea asupra bunurilor care răspund descrierii stabilite în contract.

(2) Gradul de prioritate asupra bunurilor viitoare față de terți se stabilește din momentul îndeplinirii formalităților de publicitate privind garanția reală în cauză, potrivit regulilor cerute pentru stabilirea priorităților, prevăzute la cap. III, chiar dacă acest moment ar putea apărea înainte ca debitorul să obțină un drept asupra bunului afectat garanției.

Art. 19. — În sensul prezentului titlu, orice persoană fizică sau juridică, română sau străină, poate fi parte în contractul de garanție a unei obligații pentru orice fel de tranzacție.

Art. 20. — (1) Contractul de garanție poate să prevadă ca bunul să garanteze îndeplinirea unor obligații viitoare. O astfel de garanție reală se naște atunci când partea garantată transferă fondurile care dau naștere datoriei, îndeplinind astfel condiția cerută pentru existența obligației garantate principale.

(2) Față de terți prioritatea garanției reale care garantează obligații viitoare începe din momentul îndeplinirii formalităților de publicitate a garanției reale, potrivit cerințelor prevăzute la cap. III. Această ordine de prioritate se păstrează chiar dacă ea se stabilește înainte ca transferul fondurilor sau alte obligații cerute de existența obligației garantate principale să fi fost realizate.

Art. 21. — (1) Pe durata contractului de garanție debitorul poate administra sau dispune în orice mod de bunul afectat garanției și de produsele acestuia, inclusiv prin închiriere, constituirea altei garanții sau vânzare.

(2) De asemenea, bunul afectat garanției poate fi pus sub sechestru în favoarea unui creditor, în temeiul procedurii de executare judecătorească.

(3) Actele de dispoziție asupra bunului afectat garanției sunt valabile chiar dacă cel care a dobândit bunul are cunoștință de prevederea contractuală din contractul de garanție care interzice transferul sau care declară transferul ca fiind echivalent cu neîndeplinirea obligației.

Art. 22. — (1) Clauzele unei garanții reale nu pot impune obligații de plată anticipată și imediată la cerere, parțială sau totală, a acelei obligații principale garantate, nici să reclame prin acestea orice altfel de plată sau datorie debitorului, în cazul în care debitorul constituie o a doua garanție reală pe același bun; astfel de clauze vor fi nule de drept, în afara cazului în care creditorul are motive obiective să creadă că bunul afectat garanției a fost sau este pe cale de a fi pus în pericol ori perspectiva plății a fost sau este pe cale de a fi împiedicată.

(2) Orice înțelegere care interzice cesiunea de creanțe sau o condiționează numai de acordul debitorului cedat ori o consideră ca neîndeplinire a obligației este lovită de nulitate.

Art. 23. — (1) Potrivit prezentului titlu, garanția reală își menține existența și validitatea pe bunul sau dreptul afectat garanției potrivit art. 38, cu excepția cazului în care creditorul, expres sau implicit, consimte să urmărească numai produsele bunului inițial.

(2) Dacă debitorul nu își îndeplinește obligația și dispune de bunul sau de dreptul afectat garanției, creditorul are posibilitatea de a-și exercita dreptul asupra bunului afectat garanției, care se găsește în posesia unui terț, sau asupra produselor rezultate din acesta ori asupra ambelor.

(3) Când un creditor execută o garanție reală atât asupra bunului afectat garanției, cât și asupra produselor acestuia, suma garantată prin bunul original și produsele acestuia se limitează la valoarea de piață pe care bunul afectat garanției o are în momentul executării.

Art. 24. — (1) Orice bun care înlocuiește bunul constituit ca garanție sau bunul în care a trecut valoarea bunului afectat garanției se presupune a fi produs al bunului inițial, cu excepția cazului în care debitorul nu face proba contrarie.

(2) Bunul constituit ca garanție mobilă va continua să fie considerat ca atare, chiar dacă a devenit accesoriu al unui bun imobil conform art. 6. În același mod această dispoziție se va aplica produselor bunului cu care s-a garantat.

Art. 25. — Bunurile reprezentate printr-un titlu, inclusiv certificatele de depozit sau conosamentele, pot face obiectul unei garanții reale numai prin constituirea acesteia asupra titlului care le reprezintă, potrivit dispozițiilor acestui titlu.

Art. 26. — (1) Când contractul de garanție nu specifică valoarea maximă a obligației garantate, cum ar fi garantarea unei linii de credit, sau când garanția reală acoperă toate bunurile debitorului sau numai bunurile de un anumit tip ale acestuia, debitorul poate cere în orice moment o declarație cu privire la valoarea obligației care a rămas a fi garantată sau o listă detaliată cuprinzând bunurile afectate garanției. Pentru aceasta debitorul va da creditorului o listă cuprinzând evaluarea aproximativă a bunurilor afectate garanției spre a fi certificate de către creditor.

(2) În termen de 30 de zile creditorul va trebui să răspundă debitorului. În caz contrar, se va considera că a consimțit tacit, devenind validă declarația estimativă a debitorului.

Art. 27. — (1) Garanția reală încetează o dată cu îndeplinirea obligației garantate, în afară de cazul în care părțile au căzut de acord prin contract, că garanția reală acoperă

și obligații viitoare, precum și în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) De asemenea, garanția reală poate înceta:

- a) printr-un act liberator din partea creditorului, care să specifice încetarea în tot sau în parte a obligației garantate;
- b) prin hotărâre judecătorească.

(3) În termen de 40 de zile de la stingerea garanției reale creditorul trebuie să înscrie o notificare la arhivă privind stingerea garanției reale. Arhiva va introduce în rubrica corespunzătoare o mențiune privind stingerea obligației garantate. Regulamentul de aplicare a prezentului titlu va trebui să prevadă forma și conținutul acestei notificări, precum și modul de înscriere a acesteia la arhivă.

(4) După îndeplinirea obligației garantate creditorul garantat va trebui, la cererea debitorului, să restituie imediat posesia bunului afectat garanției în cazul în care anterior intrase în posesia acestuia.

(5) Nerespectarea prevederilor stabilite la alin. (3) și (4) poate atrage obligarea creditorului la plata către debitor a unor despăgubiri în quantum reprezentând cel puțin echivalentul în lei al sumei de 200 euro.

CAPITOLUL III

Publicitatea și ordinea de preferință a garanțiilor reale

Art. 28. — Față de terți, inclusiv față de stat, o garanție reală și celelalte sarcini reale asupra bunurilor care cad sub incidența prezentului titlu au un grad de prioritate care se stabilește de la momentul în care garanția reală sau sarcinile reale au fost făcute publice prin una din metodele prevăzute la acest articol.

Art. 29. — (1) Garanțiile reale și sarcinile constituite pe bunuri mobile, care cad sub incidența prezentului titlu, îndeplinesc condiția de publicitate din momentul înscrierii avizului de garanție reală la Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare, denumită în continuare *arhivă*.

(2) Înscrierea la arhivă nu conferă validitate unei garanții reale lovite de nulitate.

(3) Prin înscrierea garanției reale creditorii pentru care se înscrie ulterior o garanție reală asupra aceluiași bun sunt prezumați că au cunoștință despre existența garanției reale, proba contrarie nefiind admisibilă.

Art. 30. — (1) Fac excepție de la prevederile art. 29 următoarele:

- a) garanția reală, dacă obligația garantată în momentul încheierii contractului de garanție asupra unor bunuri mobile corporale nu depășește echivalentul în lei al sumei de 300 euro, a cărei publicitate se poate face fie prin luarea în posesie a bunului afectat garanției, fie prin înscrierea unui aviz de garanție la arhivă;

b) garanția reală sau sarcina constituită pe sume de bani, valori mobiliare sau titluri reprezentând bunuri, inclusiv certificate de depozit și conosamente negociabile, precum și cecuri și bilete la ordin, a cărei publicitate se poate face numai prin posesia asupra instrumentului sau prin andosarea acestuia, dacă transferul instrumentului în cauză necesită posesia sau andosarea. Înscrierea la arhivă nu este o metodă validă de publicitate în aceste cazuri;

c) garanția reală sau sarcina reală pe valori mobiliare care, potrivit regulilor pieței de valori mobiliare, pot fi transferate prin simpla înregistrare în registrele care deservesc piața pe care sunt vândute va fi considerată ca fiind făcută publică din acest moment; înscrierea la arhivă nu este o metodă validă de publicitate în aceste cazuri;

d) garanția reală sau sarcina constituită asupra vapoarelor sau avioanelor trebuie făcută publică prin înregistrarea unui formular de aviz de garanție reală în registrul în care se află înregistrat titlul de proprietate asupra acestora. Registrul va trebui să evidențieze garanția reală la rubrica în care se află înscris titlul de proprietate asupra bunului.

(2) Posesia bunului afectat garanției prevăzute la alin. (1) lit. a) și b) trebuie să fie publică. Posesia este publică dacă poate fi ușor cunoscută de către terți. Dacă bunul afectat garanției se află în posesia legitimă și sub controlul creditorului sau al reprezentantului său, dar față de terți se creează aparența că posesia aparține debitorului, posesia creditorului nu constituie posesie publică.

Art. 31. — În cazul bunurilor date în consignație, care cad sub incidența prezentului titlu, consignatarul este responsabil pentru înscrierea la arhivă a unui formular de aviz de garanție reală privind bunurile în cauză. În cazul în care consignatarul nu își îndeplinește această obligație, iar consignantului i se produc daune din această cauză, consignantul rămâne răspunzător pentru plata unor despăgubiri în quantum reprezentând cel puțin echivalentul în lei al sumei de 200 euro.

Art. 32. — Între o garanție reală asupra stocurilor de mărfuri, inclusiv asupra stocurilor viitoare, și o garanție asupra unor bunuri ale inventarului în cauză, individualizate generic, are prioritate garanția care a fost înscrisă prima.

Art. 33. — Fac excepție de la regula generală de stabilire a ordinii de prioritate prevăzute la art. 28 următoarele:

a) garanția reală constituită în favoarea vânzătorului bunului sau a creditorului al cărui împrumut a făcut posibilă cumpărarea bunului. Aceasta are prioritate asupra unei garanții reale anterioare sau asupra altei sarcini, dacă, înainte ca debitorul să obțină posesia bunului afectat garanției, s-a înscris avizul de garanție reală la arhivă, iar vânzătorul sau creditorul îl înștiințează pe creditorul garantat anterior despre vânzare și despre înscrierea garanției;

b) garanția reală asupra recoltei sau asupra produselor ce se vor obține din valorificarea acesteia, constituită în scopul obținerii de către debitor a fondurilor necesare pentru a o produce sau constituită în perioada de creștere a plantelor ori în cursul unei perioade de 6 luni înainte de recoltare. Aceasta are prioritate asupra oricărei alte garanții reale sau sarcini din momentul înscrierii la arhivă;

c) garanția reală constituită pe păsări, bovine, cabaline, ovine, porcine și pește sau pe produsele lor, constituită în scopul asigurării fondurilor care să îi permită debitorului să achiziționeze nutrețuri, medicamente sau hormoni, necesare pentru hrana sau tratarea animalelor ori a peștelui. Aceasta are prioritate asupra oricărei alte garanții reale sau sarcini constituite pe același bun ori pe utilitățile lui, alta decât garanția reală dată vânzătorului de nutrețuri, medicamente sau hormoni.

Art. 34. — În cazurile în care rezultă produse, iar descrierea bunului înscris inițial la arhivă nu este suficient de cuprinzătoare pentru a acoperi tipul de produse rezultate, gradul de prioritate stabilit prin înscrierea la arhivă se întinde asupra tuturor produselor, dacă în termen de 15 zile de la obținerea acestora creditorul își manifestă interesul față de ele prin modificarea formularului de aviz de garanție care să le descrie. Cerința modificării formularului de aviz și a reînscrierii lui nu operează în situațiile în care produsele constau în sume de bani, cecuri sau conturi de depozit la o bancă ori la o altă instituție similară.

Art. 35. — (1) Când arhiva înscrie o garanție reală mobilă pe bunuri atașate unui teren, avizul de garanție reală va trebui să menționeze descrierea, adresa și înregistrarea în documentele de publicitate imobiliară.

(2) Ipoteca ce se întinde asupra tuturor ameliorațiilor ulterioare constituirii ei, potrivit art. 1777 din Codul civil, va asigura preferința față de creditorii care au constituit o garanție mobilă asupra acestor ameliorațiuni, numai dacă ipoteca asupra ameliorațiilor a fost înscrisă la arhivă, chiar dacă ipoteca a fost înregistrată în registrele de publicitate imobiliară.

Art. 36. — (1) Orice creditor care, fără a fi parte într-un contract de garanție, are un privilegiu prin simplul efect al legii, inclusiv privilegiul statului pentru taxele ce îi sunt datorate, are prioritate asupra garanției reale a creditorului asupra bunului în cauză numai în momentul în care privilegiul îndeplinește condiția de publicitate prin înscrierea acestuia la arhivă sau prin posesia bunului.

(2) Cu toate acestea privilegiul depozitarului pentru cheltuielile efectuate cu depozitarea bunului are prioritate față de garanția reală asupra aceluiași bun din momentul în care privilegiul a fost înscris la arhivă. Avizul pentru înscrierea acestui privilegiu trebuie să indice certificatul de depozit care reprezintă bunurile. Prin regulamentul de aplicare a prezentului titlu se vor prevedea tipul de formular și modul de completare a acestuia.

Art. 37. — Creditorul care a obținut prin hotărâre judecătorească dreptul de executare silită asupra unui bun mobil are prioritate față de creditorii care dețin garanții reale asupra aceluși bun numai din momentul în care acesta a îndeplinit formalitățile de publicitate prevăzute la art. 28.

Art. 38. — (1) În cazul în care prețul de achiziție al unui bun nu depășește echivalentul în lei al sumei de 1.000 euro, garanția reală nu este opozabilă celui care a cumpărat bunul afectat garanției în cadrul unei vânzări publice, chiar dacă garanția reală este înscrisă, iar cumpărătorul are cunoștință de existența acesteia.

(2) Orice garanție reală înscrisă anterior la arhivă va fi opozabilă cumpărătorului, dacă prețul de achiziție al bunului depășește echivalentul în lei al sumei de 1.000 euro. Debitorul este obligat să transmită cumpărătorului un înscris eliberat de arhivă prin care se atestă existența tuturor garanțiilor reale ori a sarcinilor asupra bunului sau un alt înscris de la fiecare deținător de garanții reale sau sarcini care să declare că bunurile sunt libere de orice sarcină.

(3) Neîndeplinirea de către debitor a obligației prevăzute la alin. (2) atrage răspunderea acestuia pentru orice daună cauzată creditorului garantat, în quantum reprezentând cel puțin echivalentul în lei al sumei de 500 euro.

Art. 39. — (1) Dacă bunul afectat garanției se găsește în posesiunea creditorului sau a unui terț care îl reprezintă, aceștia au drepturile și obligațiile prevăzute de Codul civil privind depozitul voluntar.

(2) Creditorul va percepe fructele sau dobânzile bunului afectat garanției în contul debitorului.

(3) În lipsa unei stipulații contrare, fructele și dobânzile percepute se impută mai întâi asupra cheltuielilor normale de conservare a bunului, apoi asupra dobânzilor și, în final, asupra cuantumului obligației garantate, pentru a reduce nivelul acesteia.

Art. 40. — Creditorul sau reprezentantul său, care a intrat în posesia bunului afectat garanției, este obligat să îl restituie proprietarului în momentul în care obligația garantată a fost executată. Acesta răspunde pentru orice pagubă datorată pierderii, deteriorării, întârzierii nejustificate în restituirea bunului sau refuzului nejustificat de acceptare a plății obligației garantate.

Art. 41. — Dacă debitorul are posesia bunului afectat garanției, înstrăinarea acestuia, distrugerea sau degradarea datorate neglijenței ori deprecierea bunului datorată lipsei de diligență, dacă s-au cauzat daune creditorului, vor atrage răspunderea debitorului, urmând a plăti despăgubiri în quantum reprezentând cel puțin echivalentul în lei al sumei de 500 euro.

Art. 42. — În afara drepturilor și obligațiilor stabilite prin contractul de garanție, posesorul bunului afectat garanției are următoarele obligații:

a) de a întreține bunul afectat garanției și de a-l folosi ca un bun proprietar;

b) de a ține, dacă este cazul, o evidență contabilă clară a bunului afectat garanției și, după caz, a produselor acestuia, în conformitate cu legislația în vigoare.

Art. 43. — Orice garanție reală este transmisibilă prin cesiune. Dovada cesiunii se poate face chiar printr-un înscris sub semnătură privată.

Art. 44. — Înscrierea unui aviz de garanție reală este valabilă pentru o perioadă de 5 ani. Creditorul poate reînnoi înscrierea înainte de expirarea acesteia, pentru o perioadă de încă 5 ani sau pentru o altă perioadă. Dacă înscrierea nu este reînnoită, arhiva poate șterge orice înscris din baza sa de date.

CAPITOLUL IV

Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare

Art. 45. — (1) Înregistrarea operațiunilor privind garanțiile reale mobiliare se efectuează în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare, denumită în cuprinsul prezentului titlu *arhivă*.

(2) Arhiva este un sistem de evidență a priorității garanțiilor reale mobiliare, structurată pe persoane și bunuri.

(3) Guvernul, prin Autoritatea de Supraveghere, va concesiunea, prin licitație publică, dreptul de exploatare a arhivei către orice persoane fizice sau juridice care întrunesc cerințele stabilite prin regulament. Persoanele autorizate formează corpul operatorilor arhivei, denumit în continuare *corpul operatorilor*. Aceștia se pot constitui, potrivit legii, într-o asociație.

Art. 46. — (1) Persoanele juridice autorizate să opereze arhiva vor desemna câte un director de arhivă, denumit în continuare *director*, care va trebui să fie o persoană de înaltă moralitate și cu o situație materială suficient de bună pentru a putea suporta eventualele daune. Persoanele juridice autorizate răspund de acțiunile celui pe care l-au desemnat director.

(2) Operatorii sunt abilitați, în condițiile regulamentului, să autorizeze alte persoane care vor avea competența să înregistreze direct în arhivă formularele de aviz de garanții reale mobiliare, denumite în continuare *agenți autorizați*.

Art. 47. — (1) Guvernul va desemna instituția guvernamentală, denumită în continuare *Autoritatea de Supraveghere*, care va supraveghea corpul operatorilor și agenții autorizați pentru a asigura respectarea dispozițiilor prezentului titlu.

(2) Ori de câte ori consideră necesar, Autoritatea de Supraveghere va inspecta modul de funcționare a arhivei, pentru a verifica respectarea dispozițiilor legale.

(3) Autoritatea de Supraveghere poate retrage imediat autorizația dată unui operator sau agent autorizat, atunci când aceasta ia cunoștință de faptul că operatorul sau agentul autorizat nu a respectat dispozițiile prezentului titlu sau regulamentul elaborat în aplicarea acestuia.

Art. 48. — (1) Autoritatea de Supraveghere trebuie să investigheze orice plângere privind nerespectarea dispozițiilor prezentului titlu și a celorlalte reglementări de către operatori, agenții autorizați sau directorul arhivei.

(2) Autoritatea de Supraveghere va trebui să comunice corpului de operatori concluziile sale și să hotărască asupra celor mai potrivite măsuri.

(3) Autoritatea de Supraveghere are competența de a ridica toate înregistrările arhivei, de a prelua controlul și de a efectua verificarea financiar-contabilă a serviciului în cauză în cazul în care constată încălcări grave și repetate ale legii în funcționarea serviciului respectiv.

Art. 49. — (1) Arhiva va fi organizată într-o bază de date unică, ușor accesibilă.

(2) Arhiva va înscrie avizele de garanții reale și alte mențiuni, fără a exercita controlul de legalitate sau de altă natură asupra acestora. Înscrierea avizelor de garanții reale este o obligație, iar personalul arhivei nu are dreptul și nici nu poate fi ținut să ia măsuri cu privire la corectitudinea informațiilor introduse în arhivă.

(3) Baza de date va reflecta corect numai informațiile introduse, pe care trebuie să le țină la zi.

(4) Avizele de garanții reale vor fi indexate alfabetic, iar înscrierile vor putea fi căutate după numele debitorului și după numărul de serie în cazul autovehiculelor.

Art. 50. — Înscrierea unui aviz de garanție reală la arhivă nu va fi condiționată de prezentarea documentelor care să ateste plata de impozite pe bunul grevat, pe împrumut acordat, ori a altor impozite de orice fel. De asemenea, arhivarea nu va fi condiționată nici de verificarea posesiunii bunurilor afectate garanției.

Art. 51. — (1) Nivelul tarifului de înregistrare a unei garanții reale va fi determinat pe baza liberei concurențe dintre operatorii din corpul operatorilor și agenții autorizați.

(2) Autoritatea de Supraveghere va asigura desfășurarea corectă a concurenței.

(3) Autoritatea de Supraveghere va trebui să interzică publicarea de tabele comparative privind nivelul tarifelor și orice măsuri al căror scop este să limiteze reclama privind nivelul tarifelor încasate de operatori și agenți autorizați pentru serviciile de înregistrare sau pentru autorizarea de către operatori a unor noi agenți autorizați.

Art. 52. — (1) Operatorii au dreptul de a stabili tarife de acces la baza de date, al căror nivel trebuie să fie suficient pentru a acoperi costul operării acesteia.

(2) Situația financiară a operatorilor privind cheltuielile efectuate în legătură cu operarea bazei de date va fi verificată financiar-contabil de către o firmă aleasă de operatori dintr-o listă acceptată de către Autoritatea de Supraveghere.

(3) Autoritatea de Supraveghere va hotărî dacă fondurile prevăzute pentru funcționarea bazei de date sunt suficiente și are dreptul să dispună măsurile corespunzătoare pentru lărgirea concurenței, în cazul în care constată că încasările au avut drept rezultat câștiguri excesive pentru corpul operatorilor.

Art. 53. — (1) Dacă operatorul folosește mai mult de un calculator ori dacă agenții autorizați folosesc calculatoare separate pentru introducerea înscrierilor, diferitele baze de date care conțin înscrieri vor fi conectate într-o rețea, astfel încât arhiva să funcționeze ca un sistem unic.

(2) Arhiva va folosi baze de date interconectate de un tip care să permită oricărei persoane să caute și să înregistreze electronic din orice punct conectat la rețea. În acest caz directorul arhivei va gestiona această rețea lărgită.

Art. 54. — (1) Arhiva va fi publică și va putea fi consultată pe durata orarului de funcționare stabilit de Autoritatea de Supraveghere.

(2) Consultațiile vor fi gratuite — în cazul accesului nemijlocit —, nelimitate și necondiționate. Arhiva poate asigura accesul publicului pentru a obține și copia informațiile din arhive. Va putea fi permis și accesul de la distanță prin telefon, acces la Internet și prin alte metode prevăzute de regulament, chiar în afara orarului de funcționare.

Art. 55. — (1) Introducerea datelor în arhivă trebuie făcută pe formulare speciale, potrivit acestui titlu și regulamentului dat în aplicarea acestuia, care vor constitui documentul corespunzător pentru efectuarea înscrierilor la arhivă și care vor produce efecte față de terți.

(2) Regulamentul elaborat pentru aplicarea prezentului titlu va stabili folosirea unor standarde tehnice de uz universal pentru programul bazei de date a arhivei.

Art. 56. — (1) Solicitantul care dorește să înscrie un document pentru a-și face publică intenția de constituire a unei garanții reale va trebui să prezinte sau să trimită arhivei, prin orice mijloc, un formular de aviz de garanție reală completat potrivit cerințelor prevăzute de regulament. Acest formular nu necesită certificări sau autentificări ale semnăturii, nici plata vreunei taxe.

(2) Înscrierea intenției de a constitui garanția își pierde efectul prin trecerea unui termen de două luni de la data înregistrării.

(3) Dacă se constituie garanția, aceasta va avea rangul de la data înscrierii intenției.

Art. 57. — (1) Atunci când orice persoană autorizată să opereze arhiva primește un formular, aceasta va trebui să introducă în baza de date informația din formular fie prin mijloace manuale, fie electronice.

(2) Baza de date va trebui să conțină mai presus de orice îndoială, în mod concludent, momentul înregistrării avizului, data, ora, minutul și secunda înscrierii.

Art. 58. — În cel mult 24 de ore de la înscrierea avizului de garanție reală, fiecare creditor este obligat să trimită o copie de pe acesta debitorului.

Art. 59. — (1) Avizul de garanție reală cuprinde: numele, domiciliul sau reședința ori domiciliul ales al debitorului, numele, domiciliul sau reședința ori domiciliul ales al creditorului, bunurile sau drepturile afectate garanției, numărul/seria de înscriere a titlului privind bunul afectat garanției, date despre imobilul principal, dacă bunurile afectate garanției sunt accesorii ale acestuia și dacă obligația garantată este condiționată, limita de timp pentru expirarea înscrierii — potrivit contractului de garanție — și, opțional, valoarea maximă a obligației garantate.

(2) În caz de neconcordanță între datele cuprinse în formularul de aviz de garanție reală și cele cuprinse în contractul de garanție, în raporturile dintre terți și în cele dintre părți și terți vor prevala cele prevăzute în formularul de aviz de garanție reală.

Art. 60. — (1) În realizarea drepturilor și obligațiilor părților față de terți se consideră că acestea au ca domiciliu ales pe cel indicat în avizul de garanție reală. Toate notificările trimise potrivit contractului de garanție la adresa menționată în formularul de aviz de garanție vor fi valide și vor produce efecte.

(2) Oricare parte va putea modifica domiciliul, anunțând-o în mod concludent pe cealaltă, dirijând modificarea către domiciliul ales, indicat în formular, și prin înștiințarea arhivei.

Art. 61. — (1) Creditorii garantați vor cere operatorului să se facă mențiune despre stingerea garanției în arhivă în termen de cel mult 40 de zile de la data încetării obligației garantate. Creditorul garantat care nu își îndeplinește această obligație rămâne răspunzător de plata daunelor directe sau indirecte produse debitorului. În acest caz valoarea daunelor ce urmează a fi plătite nu poate fi mai mică decât echivalentul în lei al sumei de 500 euro.

(2) Prin regulamentul arhivei se vor stabili metodele de verificare care să ateste că mențiunea a fost solicitată într-adevăr de către creditorul garantat, precum și pentru ștergerea garanției din baza de date.

CAPITOLUL V

Executarea garanțiilor reale

Art. 62. — (1) În cazul neîndeplinirii obligației garantate, creditorul va putea să aleagă între a iniția procedura de executare prevăzută de Codul de procedură civilă sau a executa garanția reală potrivit prevederilor prezentului capitol.

(2) Dacă nu se prevede altfel, dispozițiile prezentului capitol se aplică numai garanțiilor reale asupra bunurilor cu care se garantează îndeplinirea unei obligații care cade sub incidența prezentului titlu. Obligația trebuie să fie certă și exigibilă.

Art. 63. — (1) În cazul în care debitorul nu își îndeplinește obligația, creditorul are dreptul de a-și satisface creanța cu bunul afectat garanției. În acest scop, creditorul are dreptul să ia în posesie, în mod pașnic, bunul afectat garanției sau produsele rezultate din valorificarea acestuia, precum și titlurile și înscrisurile care constată dreptul de proprietate aldebitorului asupra bunului, fără a fi necesară vreo autorizație sau notificare prealabilă și fără a plăti taxe sau vreun tarif.

(2) În exercitarea dreptului de a lua în posesie bunul creditorul nu poate tulbura ordinea publică, nici nu poate face uz de forță fizică sau de orice alt tip de intimidare asupra persoanei debitorului ori să recurgă la orice alt mijloc de a-l constrânge pe debitor în momentul luării în posesie.

(3) În timpul intrării pașnice în posesia bunului, în nici un moment creditorul nu poate fi însoțit de un funcționar public sau polițienesc.

(4) Pentru a putea lua în posesie bunul potrivit alin. (1)–(3), contractul de garanție trebuie să includă următoarea formulă, redactată cu caractere majuscule, având dimensiunea de cel puțin 12 puncte (0,5 cm): „ÎN CAZ DE NEEEXECUTARE CREDITORUL POATE FOLOSI MIJLOACELE PROPRII PENTRU LUAREA ÎN POSESIE A BUNULUI AFECTAT GARANȚIEI“.

Art. 64. — (1) Orice persoană care are posesia bunului afectat garanției trebuie să îl predea, la solicitarea creditorului a cărui obligație a ajuns la scadență și a cărui garanție reală are un grad de prioritate mai mare potrivit prezentului titlu, astfel încât garanția să poată fi executată potrivit procedurii stabilite prin prezentul titlu.

(2) Cu excepția situației de mai sus, în timpul perioadei de executare a garanției reale nici un alt creditor nu poate solicita luarea în posesie a bunului în cauză.

Art. 65. — Creditorul poate vinde orice bun afectat garanției, chiar în cazul în care se află în posesia debitorului. În astfel de situație cumpărătorul bunului are același drept de a intra în posesie ca și creditorul garantat, în condițiile prezentului titlu.

Art. 66. — În orice moment, până la vânzarea bunului de către creditor, debitorul poate plăti creditorului totalitatea sumei datorate, cu cheltuielile rezonabile făcute pentru luarea în posesie și vânzarea bunului, stingând astfel datoria. Creditorul este obligat să accepte plata, să înceteze imediat orice măsură de executare silită și să restituie bunul către debitor.

Art. 67. — Dacă nu este posibilă luarea în posesie a unui bun afectat garanției în formă pașnică, creditorul garantat poate, prin intermediul executorului judecătoresc sau, după caz, al executorului bancar ori cu sprijinul oricărui alt organ de executare, să intre în posesia bunului. Cererea creditorului va fi însoțită de o copie certificată de pe înscriere la arhivă, o copie de pe contractul de garanție și de o descriere a bunului ce urmează a fi luat în posesie. La solicitarea organului de executare organele de poliție sunt obligate să acorde tot sprijinul pentru luarea în posesie a bunului.

Art. 68. — (1) În termen de 48 de ore de la primirea cererii organul de executare se va deplasa la locul unde se află bunul afectat garanției, va intra în posesia acestuia și îl va preda imediat creditorului. Organul de executare va întocmi un proces-verbal, în două exemplare, din care unul se va păstra la dosarul de executare, iar celălalt va fi înmânat debitorului, care va semna de primire. În cazul în care este necesară folosirea forței, organul de executare este obligat să revină în cursul aceleiași zile, însoțit de poliție, pentru a intra în posesia bunului afectat garanției.

(2) Creditorul va suporta cheltuielile și riscurile legate de transportarea și depozitarea bunurilor în cauză.

Art. 69. — (1) Părțile pot cădea de acord, prin contractul de garanție, asupra modului de vânzare a bunurilor grevate, ca urmare a neîndeplinirii obligației.

(2) În lipsa unui asemenea acord, creditorul trebuie să vândă bunul afectat garanției într-o manieră comercială rezonabilă care să asigure obținerea celui mai bun preț. Metoda, maniera, locul și momentul vânzării trebuie să urmeze regulile comerciale adecvate, folosite de persoanele care vând bunuri similare în mod obișnuit pe piața respectivă.

(3) Regulile comerciale adecvate pot fi: vânzarea directă către un terț, vânzarea prin licitație făcută publică în ziar, vânzarea pe piețe publice sau prin orice alt mod de vânzare rezonabil comercial pentru tipul de bunuri supuse vânzării. Dintre diferitele metode de vânzare rezonabile comercial creditorul o va alege pe aceea care să asigure obținerea celui mai bun preț.

Art. 70. — (1) Cumpărătorul ia în proprietate bunul afectat garanției, liber de orice garanție reală existentă sau de sarcini asupra acestui bun.

(2) Titlurile sau înscrisurile care constată dreptul de proprietate al debitorului asupra bunului și contractul de garanție reală mobilă, împreună cu mențiunea stingerii garanției la arhivă fac dovada dreptului de proprietate al cumpărătorului sau, după caz, al creditorului care și-a adjudecat bunul.

Art. 71. — (1) Înainte de vânzare, sub sancțiunea nulității și a răspunderii pentru pagubele cauzate, creditorul trebuie să facă o notificare a vânzării către debitor și către ceilalți creditori care și-au înscris un aviz de garanție reală față de același debitor și cu privire la același bun, precum și proprietarului bunului afectat garanției, dacă debitorul nu este proprietarul acestuia.

(2) Notificarea va fi comunicată persoanelor menționate la alin. (1) la domiciliul lor, astfel încât să fie primită cu cel puțin 5 zile libere înainte de vânzare, și va indica locul, ziua și ora la care va avea loc vânzarea, precum și condițiile de vânzare.

(3) Notificarea se va face prin orice mod care asigură dovada primirii ei și, dacă este cazul, trebuie înmănată de către o persoană majoră.

(4) Creditorul poate vinde bunul chiar înainte de notificare, în cazul bunurilor perisabile.

Art. 72. — Creditorul trebuie să înceapă și să încheie procedura de executare a garanției într-un interval de timp rezonabil, în funcție de tipul de bunuri și de regulile obișnuite practicate pe piața care asigură vânzarea la cel mai bun preț.

Art. 73. — Creditorul nu își poate adjudeca bunul afectat garanției în cadrul vânzării inițiate de el fără ca în prealabil să fi dat posibilitatea terților de a participa la vânzare, în afara cazului în care părțile au convenit altfel. Bunul adjudecat de către creditor va fi liber de orice sarcini, cu excepția celor înregistrate anterior înscrierii garanției sale.

Art. 74. — În cazul în care rezultatele obținute din valorificarea bunului ca urmare a executării sunt insuficiente pentru a acoperi în întregime plata obligației garantate, debitorul rămâne obligat pentru diferența de plată. În acest caz creditorul își va putea satisface diferența de creanță ca simplu creditor chirografar.

Art. 75. — (1) În termen de 5 zile libere de la primirea notificării, debitorul, creditorul sau proprietarul bunului, dacă are un interes, poate face opoziție la vânzarea bunului.

(2) Instanța va soluționa opoziția în termen de 3 zile libere. Hotărârea instanței poate fi atacată cu recurs în termen de 3 zile libere de la comunicarea hotărârii. Recursul nu suspendă executarea acestei hotărâri.

(3) Instanța poate dispune încetarea executării pornite de creditor, dacă debitorul a plătit potrivit art. 66, precum și restituirea bunului de către debitor. Dacă instanța constată că vânzarea ar urma să se facă cu încălcarea dispozițiilor art. 69 alin. (2) și (3), va stabili condițiile și regulile corespunzătoare și va încuviința vânzarea.

Art. 76. — (1) Când creditorul are cunoștință de faptul că debitorul nu este proprietarul bunului afectat garanției, acesta trebuie să remită proprietarului bunului afectat garanției ceea ce mai rămâne din bun în urma vânzării.

(2) În cazul în care creditorul nu cunoaște această împrejurare, acesta este exonerat de orice răspundere, dacă a restituit debitorului ceea ce rămâne din vânzarea bunului.

Art. 77. — (1) Părțile pot conveni ca vânzarea bunului afectat garanției să aibă loc fără ca partea garantată să ia bunul în posesie.

(2) În cadrul unei astfel de vânzări părțile pot conveni ca debitorul să rămână în posesia bunurilor în calitate de locatar. Dreptul debitorului va fi opozabil oricărui terț dobânditor al bunului.

Art. 78. — (1) Dacă bunul afectat garanției este vândut, creditorul va distribui rezultatele vânzării în următoarea ordine:

a) plata cheltuielilor rezultate din menținerea, conservarea, luarea în posesie și vânzarea bunului;

b) plata dobânzilor și a creanței garantate care are primul rang de prioritate, chiar dacă aceasta nu a devenit exigibilă.

(2) Orice sumă rămasă după satisfacerea creditorului cu gradul de prioritate cel mai înalt va fi distribuită celorlalți creditori în ordinea de prioritate a fiecăruia, stabilită potrivit prevederilor cap. III, chiar dacă creanțele acestora nu au devenit exigibile. Numai după plata integrală a unui creditor se poate proceda la plata următorului.

(3) În termen de 3 zile de la primirea rezultatelor vânzării bunului afectat garanției creditorul care l-a vândut va preda orice surplus debitorului sau reprezentantului său. Dacă plata surplusului nu poate avea loc, suma respectivă va fi depusă într-un cont bancar, urmând ca debitorul să fie înștiințat despre aceasta de către creditor.

(4) Orice înțelegere dintre creditor și debitor prin care s-ar stabili o altă destinație a sumelor va fi nulă de drept.

Art. 79. — Creditorii și debitorii nu pot interveni pentru a schimba ordinea de prioritate stabilită prin prezentul titlu.

Art. 80. — (1) Dacă obligația garantată nu a fost plătită, iar bunul afectat garanției sau produsele obținute din vânzarea lui reprezintă sume depuse într-un cont la o bancă, creditorul o va notifica în legătură cu intenția sa de a-și satisface creanța din sumele depuse în acel cont.

(2) Creditorul va anexa la notificare o copie de pe contractul de garanție și va furniza băncii toate informațiile privind suma ce urmează a fi reținută.

Art. 81. — (1) În ziua primirii notificării banca este obligată să verifice dacă contractul de garanție a fost înscris la arhivă, gradul de prioritate al acestuia și conformitatea semnăturii debitorului de pe contractul de garanție cu cea aflată în evidențele sale.

(2) Dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin.(1), banca va putea continua să accepte depuneri în contul debitorului, dar nu va mai onora nici un ordin de plată primit după notificare.

Art. 82. — (1) După blocarea contului, potrivit art. 81 alin. (2), banca va plăti creanța debitorului garantat din sumele acestui cont, potrivit celor solicitate de creditor.

(2) Dacă, potrivit ordinii de prioritate reglementate prin prezentul titlu, un alt creditor are un rang de prioritate mai mare asupra contului de depozit, banca trebuie să plătească mai întâi creditorul cu gradul de prioritate cel mai înalt, chiar dacă creanța acestuia nu a devenit exigibilă.

(3) Banca nu răspunde pentru plățile astfel efectuate atât timp cât respectă cu strictețe dispozițiile prezentului titlu și instrucțiunile primite de la creditor o dată cu notificarea.

(4) Banca este obligată să înștiințeze debitorul, în termen de 24 de ore, despre fiecare acțiune întreprinsă în legătură cu contul său și va proceda la deblocarea conturilor acestuia imediat ce vor fi plătite sumele pretinse de creditor.

Art. 83. — (1) Când garanția reală este reprezentată prin titluri care atestă drepturi reale asupra unor bunuri mobile, inclusiv recipise de depozit și warrant, creditorul poate să vândă bunurile și să distribuie prețul, potrivit prevederilor prezentului capitol.

(2) În caz de neplată, creditorul garantat cu o garanție asupra unor titluri de valoare negociabile are dreptul de a executa garanția împotriva giranților și avaliştilor.

Art. 84. — Creditorul garantat cu o garanție reală asupra unor drepturi de creanță poate exercita următoarele drepturi, la alegerea sa:

a) să intre în mod pașnic în posesia documentelor care constată drepturile de creanță. În acest scop creditorul poate folosi mijloace pașnice pentru încasarea sumelor din creanțele constituite ca garanție până la concurența sumei datorate, potrivit dispozițiilor prezentului capitol;

b) să preia sau să cedeze altei persoane drepturile de creanță asupra cărora s-a constituit garanția reală, până la concurența creanței garantate, restul urmând a fi transmis celorlalți creditori ori debitorului, potrivit regulilor de distribuire a sumelor rezultate din vânzare, stabilite în prezentul capitol.

Art. 85. — (1) Când bunul afectat garanției, constând într-o creanță bănească, este cesionat, cesionarul trebuie să notifice cesiunea, în scris, debitorului cedat. Notificarea se poate face fie prin act sub semnătură privată, fie prin intermediul instanței sau printr-un act autentificat de notarul public. Notificarea trebuie să facă mențiune despre creanța cedată, suma de plată, numele său, modul și locul plății.

(2) Din momentul în care debitorul primește notificarea, acesta se poate elibera de obligație numai prin efectuarea plății către cesionar în modul indicat în notificare.

(3) Cu toate acestea, dacă debitorul cere ca cesionarul să prezinte dovada cesiunii, iar acesta nu o face în termen de 15 zile de la data cererii, debitorul poate să continue efectuarea plăților către cedent.

(4) Dovada cesiunii se poate face prin copia certificată de pe contractul de cesiune sau de pe contractul de garanție ori prin copia de pe înregistrarea cesiunii la arhivă.

Art. 86. — (1) Măsurile întreprinse de creditor în vederea executării garanțiilor reale mobiliare, potrivit prevederilor prezentului titlu, nu se suspendă ca urmare a declanșării procedurii reorganizării judiciare sau a falimentului.

(2) În vederea executării garanției sale creditorul care a îndeplinit formalitățile de publicitate prevăzute de prezentul titlu pentru opozabilitate față de terți poate solicita judecătorului-sindic luarea în posesie. Judecătorul-sindic va dispune ca administratorul sau, după caz, lichidatorul să predea creditorului bunul afectat garanției.

(3) După luarea bunului în posesie creditorul își poate exercita dreptul de a-și satisface creanța cu bunul afectat garanției, potrivit dispozițiilor prezentului titlu, fără a fi necesară intervenția judecătorului-sindic, a lichidatorului sau, după caz, a administratorului.

(4) După vânzarea bunului afectat garanției creditorul este obligat să transfere surplusul, prin intermediul administratorului sau al lichidatorului, în contul averii debitorului.

(5) Orice constituire de garanții reale mobiliare după deschiderea procedurii de reorganizare sau de faliment al debitorului este nulă, cu excepția cazului în care a fost încuviințată de judecătorul-sindic ori a altor cazuri prevăzute de lege.

Art. 87. — Creditorul care intră în posesia bunului afectat garanției cu încălcarea prevederilor prezentului capitol va plăti debitorului o sumă echivalentă cu 30% din valoarea obligației garantate, va restitui bunul sau dreptul, dacă este posibil, și va despăgubi debitorul pentru orice pagube rezultând din luarea în posesie cu rea-credință.

Art. 88. — (1) Dacă creditorul vinde bunul afectat garanției cu încălcarea prevederilor prezentului capitol va plăti debitorului o sumă echivalentă cu 30% din valoarea obligației garantate existente la momentul vânzării sau diferența dintre prețul pieței și prețul de vânzare, în funcție de care dintre ele este mai ridicat, și, în plus, va despăgubi debitorul pentru orice daune rezultând din vânzarea cu rea-credință.

(2) Creditorul poate reține rezultatele obținute ca urmare a unei astfel de vânzări, după ce își va plăti debitorului sumele convenite potrivit alin. (1).

(3) Cu toate acestea, creditorul nu va mai avea dreptul să pretindă restul de plată din obligația garantată.

Art. 89. — Pentru a determina valoarea de piață a bunului în vederea stabilirii despăgubirilor convenite debitorului, creditorul garantat și debitorul trebuie să își numească fiecare câte un expert. Dacă diferența dintre valorile de apreciere a ambelor expertize este mai mică de 20%, valoarea de piață va fi considerată ca fiind media aritmetică a celor două aprecieri. Dacă diferența valorilor celor două expertize este mai mare de 20%, experții vor numi un al treilea expert pentru aprecierea bunului. Valoarea estimată de piață va fi considerată media aritmetică dintre cele mai apropiate două estimări din cele trei.

CAPITOLUL VI

Operațiuni internaționale

Art. 90. — (1) Condițiile de validitate a unei garanții reale asupra unui bun mobil corporal sau asupra unui titlu de valoare negociabil, care se află în posesia creditorului, sunt supuse legii locului unde era situat bunul sau titlul de valoare la data încheierii contractului de garanție reală.

(2) Regulile referitoare la opozabilitatea și la ordinea de preferință a garanției reale prevăzute la alin. (1) sunt stabilite de legea locului unde era situat bunul la data constituirii garanției reale.

Art. 91. — (1) Garanția reală asupra unui bun mobil corporal care este opozabilă potrivit legii locului unde se afla bunul la data constituirii sale își continuă rangul de prioritate în România, dacă s-a făcut înregistrarea la arhivă:

a) în termen de cel mult 60 de zile de la data la care bunul a fost adus în România;

b) în termen de cel mult 15 zile de la data la care creditorul a cunoscut că bunul a fost adus în România;

c) înainte să înceteze rangul de prioritate dobândit potrivit legii locului unde se afla bunul când s-a constituit garanția.

(2) Cu toate acestea, garanția reală nu va fi opozabilă, dacă bunul a fost vândut, închiriat sau dat în leasing unui terț care l-a dobândit fără să fi cunoscut existența garanției și mai înainte de a fi devenit opozabilă în orice mod, potrivit prezentului titlu.

Art. 92. — (1) Garanția locatorului sau a finanțatorului, care este opozabilă indiferent de existența unor formalități de publicitate potrivit legii locului unde se afla bunul la data încheierii contractului de închiriere sau de leasing, conservă rangul de prioritate, dacă s-a făcut înregistrarea la arhivă potrivit prezentului titlu:

a) în termen de cel mult 60 de zile de la data la care bunul a fost adus în România;

b) în termen de cel mult 15 zile de la data la care locatorul sau finanțatorul a cunoscut că bunul a fost adus în România; sau

c) înainte să înceteze rangul de prioritate dobândit potrivit legii locului unde se afla bunul atunci când s-a încheiat contractul de închiriere sau de leasing.

(2) Cu toate acestea, garanția nu este opozabilă dacă, mai înainte să fi fost înregistrată potrivit prezentului titlu, bunul a fost vândut, închiriat sau dat în leasing unui terț care nu a cunoscut existența acesteia.

(3) Garanția locatorului sau a finanțatorului, care nu este opozabilă potrivit legii locului unde era situat bunul la data încheierii contractului, se poate înregistra la arhivă potrivit prezentului titlu.

Art. 93. — (1) Regulile privind condițiile de validitate, publicitatea și rangul de prioritate ale garanției reale sunt supuse legii locului unde se afla debitorul la data constituirii acesteia, în cazul:

a) bunurilor mobile corporale sau al bunurilor mobile corporale care, potrivit destinației lor, sunt deplasate în alt stat;

b) titlurilor de valoare negociabile care nu sunt în posesia debitorului.

(2) Condițiile de validitate, publicitatea și rangul de prioritate ale garanției locatorului sau finanțatorului asupra bunurilor mobile corporale închiriate sau date în leasing, prevăzute la alin. (1) lit. a), sunt supuse legii locului unde se afla locatorul sau finanțatorul la data încheierii contractului.

(3) În sensul prezentului titlu, prin *locul unde se afla locatorul sau finanțatorul* se înțelege sediul profesional, domiciliul sau reședința persoanei fizice ori sediul social al persoanei juridice.

Art. 94. — În cazul în care debitorul, locatarul sau utilizatorul își schimbă domiciliul sau sediul, astfel cum acestea sunt definite la art. 93 alin. (3), sau în cazul în care debitorul constituie o garanție în favoarea unei persoane aflate într-un alt stat, închirierea, leasingul sau garanția reală care a dobândit un rang de prioritate potrivit prezentului titlu își conservă rangul din România, dacă garanția reală sau leasingul este înregistrat în străinătate:

a) în termen de 60 de zile de la data la care debitorul, locatarul sau utilizatorul se stabilește în străinătate sau de la data la care debitorul constituie garanția în favoarea unei persoane aflate în străinătate;

b) în termen de cel mult 15 zile de la data la care creditorul a luat cunoștință că debitorul, locatarul sau utilizatorul s-a stabilit în străinătate ori că a constituit garanția în favoarea unei persoane aflate în străinătate;

c) înainte de data la care, potrivit prezentului titlu, garanția reală sau înregistrarea locatorului sau a finanțatorului își pierde rangul de prioritate.

Art. 95. — (1) Dacă legea care reglementează rangul garanției reale menționate la art. 94 nu prevede formalități de publicitate și bunul nu este în posesia creditorului, garanția reală are rang inferior:

a) garanției asupra unui cont debitor plătit în România;

b) garanției asupra unui bun mobil corporal sau asupra unui titlu negociabil, care a fost constituită atunci când bunul se afla în România.

(2) Cu toate acestea, garanția își conservă rangul de prioritate, dacă este înregistrată, potrivit prezentului titlu, înaintea constituirii garanției menționate la alin. (1) lit. a) sau b).

Art. 96. — Condițiile de validitate, opozabilitatea și rangul de prioritate ale garanției reale asupra resurselor minerale, petrolului sau gazelor ori asupra unui cont rezultat din vânzarea acestora la sursă, care se naște de la data extragerii bunurilor sau de la data la care sumele obținute din vânzare sunt virate în cont, sunt supuse legii locului unde se află exploatarea.

CAPITOLUL VII

Dispoziții finale și tranzitorii

Art. 97. — (1) Bunurile imobile prin destinație se pot ipoteca în conformitate cu prevederile Codului civil.

(2) Dacă bunurile imobile prin destinație cad sub incidența prevederilor art. 6, rangul de preferință al garanțiilor reale asupra acestor bunuri se determină potrivit dispozițiilor cuprinse în cap. III din prezentul titlu.

Art. 98. — (1) Creditorul fără garanții reale mobiliare sau imobiliare, inclusiv statul, poate avea prioritate față de un creditor cu garanție reală, numai dacă și-a înscris creanța la arhivă sau, după caz, în documentele de publicitate imobiliară înaintea înscrierii unei astfel de garanții de către creditorul garantat.

(2) În cadrul executării silite a creanțelor bugetare, dacă statul nu și-a înregistrat creanța potrivit alin. (1), creditorii cu garanții reale mobiliare sau imobiliare au dreptul de a fi plătiți din prețul obținut din vânzarea bunului afectat garanției, după plata creanțelor reprezentând cheltuielile de orice fel făcute cu urmărirea și conservarea bunurilor al căror preț se distribuie, chiar dacă restul bunurilor și veniturilor urmăribile ale debitorului nu asigură plata tuturor celorlalte creanțe.

Art. 99. — (1) Între cesiunea notificată debitorului sau acceptată de către acesta și cesiunea înscrisă la arhivă, potrivit prezentului titlu, va avea prioritate cesiunea înscrisă.

(2) În cazul unor cesiuni succesive va avea rang de prioritate față de terți cesionarul care și-a înscris primul cesiunea la arhivă, indiferent dacă are sau nu cunoștință de existența altor cesiuni.

Art. 100. — În sensul prezentului titlu, orice persoană, dacă nu primește depozite, poate vinde pe credit sau poate acorda împrumuturi, fără a fi aplicabile dispozițiile Legii bancare nr. 58/1998.

Art. 101. — În sensul prezentului titlu, echivalentul în lei al sumelor exprimate în euro se calculează prin raportare la cursul de referință al Băncii Naționale a României de la data plății sau, după caz, de la data prevăzută de prezentul titlu.

Art. 102. — (1) Amanetul sau ipoteca asupra bunurilor care intră sub incidența prezentului titlu, constituite și înregistrate înainte de data intrării în vigoare a prezentului titlu, rămân supuse dispozițiilor legale existente la data constituirii lor.

(2) Judecătorii vor transmite arhivei registrele, documentele și bazele de date privind înregistrările efectuate potrivit alin. (1), în termen de cel mult 120 de zile de la data la care aceasta își începe activitatea.

(3) În termen de 120 de zile de la înființarea arhivei creditorii care și-au constituit garanții reale, potrivit legii în vigoare la data constituirii, vor înscrie un aviz de garanție reală la arhivă, împreună cu un certificat de înregistrare care să conțină data și ora privind prioritatea înscrierii în acel registru.

(4) Garanțiile și sarcinile reale create potrivit legii în vigoare la data constituirii lor vor produce efecte în ceea ce privește ordinea de preferință, dreptul de a urmări bunul afectat garanției în mâna terților, opozabilitatea față de terți, executarea judecătorească, precum și exercițiul altor drepturi.

Art. 103. — (1) Prezentul titlu intră în vigoare în termen de 90 de zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României.

(2) În termenul prevăzut la alin. (1) Guvernul va adopta, prin hotărâre, Regulamentul pentru organizarea și funcționarea Arhivei Electronice de Garanții Reale Mobiliare.

(3) Regulamentul adoptat potrivit alin. (2) va cuprinde dispoziții cu privire la sistemele și procedurile de înscriere a avizelor de garanții reale în baza de date centralizată sau în rețea în toată țara, la sistemele și procedurile de informare a utilizatorilor acestor servicii și a autorităților competente, la faptele ce constituie contravenții și sancțiunile ce se vor aplica, precum și orice alte prevederi necesare pentru aplicarea prezentului titlu.

Art. 104. — (1) Următoarele dispoziții legale nu vor fi aplicabile pentru garanțiile reale prevăzute în prezentul titlu:

a) Legea nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare, publicată în Monitorul Oficial nr. 95 din 27 aprilie 1938, cu modificările ulterioare;

b) Legea nr. 242/1947 pentru transformarea cărților funciare provizorii în cărți de publicitate funciară, publicată în Monitorul Oficial nr. 157 din 12 iulie 1947, cu modificările ulterioare;

c) art. 710—720, Cartea a VI-a, cap. XIII „Transcrierea actelor de strămutare și urmărirea proprietății și despre inscripția privilegiilor, ipotecilor și amanetelor“ din Codul de procedură civilă;

d) cap. IV „Executarea silită asupra bunurilor nemiscătoare“ din Codul de procedură civilă.

Art. 105. — La data intrării în vigoare a prezentului titlu se abrogă:

— art. 478—489 din Codul comercial, titlul XIV „Despre gaj“;

— art. 710 și 713 din Codul de procedură civilă, în ceea ce privește publicitatea amanetului;

— orice alte dispoziții contrare prezentului titlu.

Această lege a fost adoptată în condițiile art. 113 din Constituția României, în urma angajării, în ședința comună din 20 mai 1999, a răspunderii Guvernului în fața Camerei Deputaților și a Senatului.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION DIACONESCU

PREȘEDINTELE SENATULUI
PETRE ROMAN

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind unele măsuri
pentru accelerarea reformei economice**

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice și se dispune publicarea în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

EMIL CONSTANTINESCU

București, 26 mai 1999.

Nr. 181.

TARIFELE
pentru publicațiile prevăzute de lege a fi inserate în
Monitorul Oficial al României, începând cu data de 1 ianuarie 1999

1. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA I

- ordine, precizări, instrucțiuni, criterii, norme metodologice etc., emise de organele administrației publice centrale și de alte instituții publice, care nu sunt prevăzute de legea fundamentală în art. 78, 99, 107 și 145 128.000 lei/pagină de manuscris
- decizii pronunțate de Secțiile Unite ale Curții Supreme de Justiție 128.000 lei/pagină de manuscris

2. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA A III-A

- pierderi de acte, sigilii, ștampile, formulare fiscale, acțiuni, pașapoarte, certificate de înregistrare fiscală, alte acte prevăzute de lege, schimbări de nume, citații emise de instanțele judecătorești 28.000 lei/act
- publicarea ordonanței judecătorești privind pierderea, sustragerea sau distrugerea cecului ca instrument de plată a cambiei și biletului la ordin 153.000 lei/act
- acte procedurale ale instanțelor judecătorești a căror publicare este prevăzută de lege 153.000 lei/act
- extras-cerere pentru dobândirea sau renunțarea la cetățenia română 384.000 lei/anunț
- concursuri pentru ocuparea de posturi didactice în învățământul superior 560 lei/cuvânt
- anunțuri privind examenul de capacitate pentru magistrați, precum și pentru locurile vacante de notari publici 560 lei/cuvânt
- publicarea ordonanței de clasare a comisiei de cercetare a averilor sau hotărârea irevocabilă a instanței judecătorești prin care se constată că proveniența bunurilor este justificată 153.000 lei/act

3. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA A IV-A

- publicarea încheierilor judecătorești delegat la înmatricularea societăților comerciale 341.000 lei/primele 2 pagini de manuscris
230.000 lei/pagină de manuscris (pentru următoarele pagini)
- publicarea prospectului de emisiune, a proiectului de fuziune sau de divizare 230.000 lei/pagină de manuscris
- publicarea actului constitutiv al societății comerciale (statut și contract de societate), integral sau în extras 230.000 lei/pagină de manuscris
- bilanțuri și conturi de profit și pierderi (anunțuri-extras) 341.000 lei/anunț
- bilanțuri ale societăților comerciale bancare 230.000 lei/pagină de manuscris
- publicații cu prezentare tabelară 12.000 lei/rând
- lista cuprinzând societățile comerciale propuse pentru privatizare 88.000 lei/poziție
- acte adiționale 230.000 lei/pagină de manuscris
- publicarea dispozitivului sentinței definitive de excludere (S.N.C., S.C.S., S.R.L.), precum și pentru anularea societății comerciale 95.000 lei/anunț
- alte publicații ale agenților economici sub formă de text, a căror publicare este prevăzută de lege (somații, convocări de adunări generale, procese-verbale ale adunărilor, acte de numire a lichidatorilor, darea de seamă a lichidatorilor, raportul cenzorilor în caz de lichidare etc.) 230.000 lei/pagină de manuscris
- anunț pentru licitație în vederea acordării unei concesiuni aprobate de Guvern 77.000 lei/anunț
- publicarea hotărârilor de admitere a înregistrării partidelor politice, precum și a listei cuprinzând donatorii și donațiile pentru partidele politice 230.000 lei/pagină de manuscris

4. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA A V-A

- publicarea contractelor colective de muncă încheiate la nivel național și de ramură Tariful se calculează în funcție de numărul de pagini și de tirajul comandat.

Tarifele de publicare cuprind taxa pe valoarea adăugată de 11%.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București.
Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.
Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/2178.